
MAGISTERIUM
BAKIR ELDİVEN
Sisters Planet
HOLLY BLACK
CASSANDRA CLARE

Callum Hunter'ın yaz tatili, diğer çocuklarınkinden çok farklı! Magisterium okulunda geçirdiği tuhaf bir yılın ardından, babasının kendisinden ve en yakın dostu Kaos Taşıyan kurt Havoc'tan şüphelendiğini öğreniyor. Bir de bodrum katında onları ortadan kaldırmak için planlar yapmakta olduğu ihtimaliyle karşılaşınca, her şey hepten sarpa sarıyor.

Call, Magisterium'dan kaçıyor ama bu işleri daha da sarpa sarmaktan başka bir şeye yaramıyor. Büyücüleri yaratıkları büyüden ayırmaya yarayan bakır eldiven hırsızlığı çalınıyor! Bunu yapan suçluyu ararken Call ve arkadaşları Aaron'la Tamara, dikkatleri tehlikeli biçimde üzerlerine çekiyor.

Magisterium'un gizemi *Bakır Eldiven*'le daha da derinleşiyor.

Her yazdıkları çok satanlar listesine giren Holly Black ve Cassandra Clare, okurları bu kitapla da olağanüstü bir yolculuğa çıkarıyor.

Doğan Egmont

NESLİHAN

Magisterium - Bakır Eldiven
Özgün adı: *Magisterium - The Copper Gauntlet*
Copyright © 2015, Holly Black ve Cassandra Clare
Çizimler: copyright © 2015, Scott Fischer
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Baror International'dan alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

1. Baskı / İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-09-3394-9
Sertifika no: 11940

Çeviri: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

YARI BEŞ YAŞINDA BİR ÇOCUK,
YARI ATEŞ OLAN
URSULA ANNABEL LINK GRANT İÇİN

BİRİNCİ BÖLÜM

Call pizza diliminden küçük, yuvarlak bir sosis parçası ayırıp elini masanın altına soktu. Hemen ardından Kaos Taşıyan kurdu Yıkım sosisi yalayıp yuttu. Call hayvanın ıslak dilini parmaklarında hissetti.

Babası Call'a sertçe, "Besleme şu şeyi," dedi. "Bir gün bir bakacaksın koparıvermiş elini."

Call babasına aldırış etmeden Yıkım'ın başını okşadı. Son zamanlarda Alastair, Call'dan memnun değildi. Oğlanın Magisterium'daki anılarını işitmek istemiyordu. Call'un Alastair'in eski ustası olan Rufus'un çırağı seçilmesi de canını sıkı-

yordu. Call eve yanında Kaos Taşıyan bir kurtla döndüğünden beri de huzuru hepten kaçmıştı.

Call ömrü boyunca babasıyla baş başa bir hayat sürmüş, ondan eski okulunun nasıl şeytani bir yer olduğunu dinlemişti. Şimdi ise kabul edilmemek için elinden geleni ardına koymamasına rağmen Call da aynı okulda okuyordu. Call, Magisterium'da geçirdiği ilk yılın ardından geri döndüğünde babasının kızgın olmasını beklese de bu kadar kızgın olmasının kendisinde nasıl hisler uyandıracağını hiç hesaplamamıştı. Eskiden gül gibi geçinirlerdi. Şimdi ise her şeyde bir...gerginlik vardı.

Call bunun nedeninin sadece Magisterium olmasını ümit ediyordu. Çünkü diğer olasılık, Alastair'in Call'un gizliden gizliye içinde kötülük taşıdığını biliyor olmasıydı.

Bu gizli kötülük konusu Call'u da huzursuz ediyordu. Hem de çok. Kafasının içinde bir liste oluşturmaya başlamıştı; kendisinin bir Kötülükler Efendisi olduğuna dair tüm kanıtları bir yana, bunun aksine yönelik tüm kanıtları diğer yana koydu. Bir Kötülükler Efendisi cezvenin dibinde

kalan kahveyi içer miydi? Bir Kötülükler Efendisi kütüphaneden hangi kitabı seçip alırdı? Baştan aşağı siyaha bürünmek bir Kötülükler Efendisi'ne yaraşır bir seçim miydi, yoksa doğal bir gardırop tercihi mi yapmalıydı? En kötüsü ise babasının da aynı oyunu oynaması, Call'a her bakışında onu tartıp Kötülükler Efendisi Puanlarını yeniden hesaplamasıydı.

Fakat Alastair sadece şüpheleniyor da olabilirdi. Call emin olamıyordu. Sadece Call'un bildiği bazı şeyler vardı.

Call, Usta Joseph'ın ona söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Call'un Ölümün Düşmanı'nın ruhunu taşıdığını söylemişti. Onun *bizzat* Ölümün Düşmanı olduğunu ve kaderinde kötülük olduğunu. Babasıyla binlerce kez yemek yedikleri huzurlu, sarı boyalı mutfakta bile sözcükler Call'un kulaklarında çınlıyordu:

Callum Hunt'ın ruhu öldü. Bedeninden söküp atılan o ruh kuruyup öldü. Constantine Madden'ın ruhu ise kök salıp büyüdü; yeni doğan, zarar görmemiş bir ruh. O zamandan beri müritleri onun dünyadan ayrılmadığı izlenimini yaratmaya ça-

lıştılar; siz güvende olun diye. Zarar görmeyin diye.

Babası, Call'a tuhaf bir bakış atıp, "Call?" diye seslendi.

Bana bakma. Call'un içinden böyle söylemek geliyordu. Bir de şu soruyu sormak: *Bana baktığında ne görüyorsun?*

Call ve Alastair, Call'un en sevdiği pizzayı paylaşıyorlardı: Pepperonili ve ananaslı pizza. Normalde bu sırada, Call'un kasabadaki son haylazlıkları ya da Alastair'in garajında üzerinde çalıştığı son tamir projesi hakkında konuşurlardı. Fakat şimdi Alastair ağzını açmıyor, Call'un aklına da söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Call en iyi arkadaşları olan Aaron ve Tamara'yı özlüyor fakat arkadaşları Alastair'in nefret ettiği büyü dünyasının parçaları olduğundan babasının yanında onlardan bahsedemiyordu.

Call sandalyesinden kalktı. "Yıkım'la arka bahçeye gidebilir miyim?"

Alastair, bir zamanlar sevimli bir enikken artık gürültücü bir ergen canavara dönen ve masanın altında epey bir yer kaplayan kurda kaşlarını ça-

tarak baktı. Kurt, Call'un babasına Kaos Taşıyan gözleriyle bakarken dili ağzından sarktı. Yıkım nazikçe inledi.

Alastair çileli bir iç çekerek, "Peki," dedi. "Fakat gecikme. Bir de insanlardan uzak dur. Komşuların yaygara çıkarmaması için yapabileceğimizin en iyisi Yıkım'ın hangi şartlar altında başkaları tarafından görüldüğünü kontrol altına almak."

Yıkım havaya sıçradı ve kapıya doğru koşarken tırnakları linolyum zeminde gıcırdadı. Call sırıttı. Bir Kaos Taşıyan hayvanın nadir görülen sadakatine mazhar olmanın Kötülükler Efendisi puanlarını bir hayli yükselttiğini bilse de Yıkım'ı yanında tuttuğu için pişman değildi.

Elbette bir Kötülükler Efendisi olmanın sorunlarından biri de buydu belki de. Pişmanlık duyması gerekirken duymamak.

Call dışarı adım atarken bunları düşünmemeye çalıştı. Ilık bir yaz ikindisiydi. Arka bahçedeki otlar bakımsızlıktan iyice uzamıştı; Alastair bahçedeki bitkileri budamak konusunda titiz değildi. Ne de olsa niyeti komşularıyla bahçıvanlık tüyoları paylaşmak değil, onları uzak tutmaktı. Call,

Yıkım geri getirsin diye bir sopa atıyor, bu şekilde kendi kendine eğleniyordu. Kurt kuyruğunu sallıyor, gözleri parlıyordu. Elinde olsa Call, Yıkım'la beraber koşardı fakat sakat bacağı hızlı hareket etmesini engelliyordu. Yıkım bunu anlıyor gibiydi; Call'un erişemeyeceği yerlere nadiren gidiyordu.

Yıkım sopayı bir süre geri getirdikten sonra ikisi sokağın diğer yanındaki bir parka gitti. Orada Yıkım çalıların arasına koştu. Call ceplerini yoklayıp plastik torba aradı. Kötülük Efendilerinin köpeklerinin pisliğini temizlemedikleri şüphesizdi. Bu yüzden Yıkım'la çıktığı her yürüyüş iyilik hanesine geçecek bir fazladan puandı.

"Call?"

Call şaşkın halde arkasına döndü. Kendisine seslenenin kim olduğunu görünce daha da şaşırdı. Kylie Myles'ın sarı saçları tek boynuzlu at şeklindeki iki tokayla tutturulmuştu ve elinde pembe bir ip tutuyordu. İpin diğer ucunda küçük, beyaz bir peruk gibi görünen fakat muhtemelen bir köpek olan bir şey vardı.

"Sen... Şey," dedi Call. "İsmimi biliyorsun demek?"

Kylie, "Sanırım son zamanlarda pek ortalarda yoktun," diye yanıt verdi. Belli ki Call'un şaşkınlığını görmezlikten gelmeye niyetliydi. Sesini iyice alçalttı. "Transfer mi edildin? Bale okuluna mı?"

Call tereddüt içinde donakaldı. Kylie onunla birlikte Demir Sınav'a girmiş fakat Call geçmiş, o başarısız olmuştu. Kylie büyücüler tarafından bir başka odaya götürülmüş, Call onu o zamandan beri görmemişti. Kız besbelli Call'u unutmamıştı çünkü yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Peki Call'un başına ne geldiğini sanıyordu da öyle bakıyordu ki? Call bundan emin olamıyordu. Belli ki kız yeniden halkın arasına salınmadan önce anıları değiştirilmişti.

Bir an Call bir çılgınlık yapıp Kylie'ye her şeyi anlattığını hayal etti. Ona bir *bale* okulunun değil *büyü* okulunun seçmelerine katıldığını söylediğini ve Usta Rufus'un nasıl onu sınavda Kylie'den çok daha düşük bir puan almasına rağmen seçtiğini. Call, Kylie'ye okulun nasıl bir yer olduğunu ve ellerinden ateşler çıkarıp havaya yükselmenin nasıl hisler olduğunu anlatsa kız ona inanır mıydı? Call ona Aaron'm en iyi arkadaşı ve bir Ma-

kar olduğunu ve bunun *yabana atılmayacak* bir özellik olduğunu, çünkü Aaron'ın kaos elemantelleriyle büyü yapabildiği anlamına geldiğini söylemeyi düşündü.

"Okul iyi gidiyor," diye mırıldandı Call. Başka diyecek bir şey bulamayınca da omuz silkti.

Kylie, Call'un bacağına bakıp, "Seçildiğine şaşırdım," dedi. Sonra sıkıntı verici bir sessizliğe büründü.

Call'un içi tanıdık olduğu bir öfkeyle doldu ve eski okuluna gittiği zamanlarda neler hissettiğini ve kimseyi fiziksel efor gerektiren alanlarda iyi olabileceğine inandıramadığını anımsadı. Call kendisini bildi bileli sol bacağı sağdan daha kısa ve güçsüzdü. Sol bacağı üzerinde yürümek ona acı veriyordu ve katlandığı onca ameliyat hiçbir işe yaramamıştı. Babası ona hep doğuştan bu halde olduğunu söylese de Call, Usta Joseph'dan farklı şeyler işitmişti.

Call kibirli bir tavırla, "Önemli olan bedenin üst kısmının kuvveti," dedi. Ne kastettiğini kendisi bile anlamamıştı.

Yine de gözleri fal taşı gibi açılan Kylie başını

salladı. "Nasıl bir yer? Yani bale okulu?"

"Zorlu," dedi Call. "Herkes yere yıkılana kadar dans esiyor. Midemizden içeri sadece çiğ yumurta ve buğday proteini geçiyor. Her cuma bir dans yarışması düzenleniyor ve ayakta kalabilen son kişiye ödül olarak çikolata veriliyor. Ayrıca durmadan dans filmleri izlememiz gerekiyor."

Kylie yanıt verecekken çalılardan çıkagelen Yıkım araya girdi. Dişleri arasında bir sopa olan kurdun kocaman açtığı gözleri turuncu, sarı ve cehennem ateşi kızılıyla ışıldıyordu. Kylie gözleri yuvalarından fırlayarak kurda bakarken Call, Yıkım'ın kızın gözüne besbelli ne kadar iri göründüğünü, nasıl bir köpek ya da sıradan bir evcil hayvan gibi görünmediğini fark etti.

Kylie çığlık attı. Call tek kelime edemeden kız ok gibi fırlayıp bahçeden sokağa çıktı; beyaz bir paspası andıran köpeği, kıza güçbela yetişiyordu.

Komşularla iyi ilişkiler de hayal olmuştu işte.

Call eve döndüğünde Kylie'ye yalan söyleyip onu korkutup kaçırdığı için Yıkım'ın dışkılarını temizlemekten kazandığı iyi puanları silmesi gerektiğini düşündü.

O günkü mücadele Kötülükler Efendisi'nden yana gidiyordu.

Babası, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Kapıyı kapatırken Call'un yüzündeki bakışı fark etti.

Call kederle, "Evet, yolunda," dedi.

"İyi." Alastair boğazını temizledi. "Bugün dışarı çıkabiliriz diye düşünmüştüm," dedi. "Sinemaya gidelim."

Call afalladı. Yaz tatili için geri döndüğünden beri birlikte pek vakit geçirmemişlerdi. Alastair her geçen gün daha da karamsarlaşıyor, televizyon odasıyla garajı arasında mekik dokuyordu. Garajda eski arabaları tamir edip pırıl pırıl cilaladıktan sonra koleksiyonculara satıyordu. Bazen Call kaykayını alıp gönülsüzce kasabada turlasa da Magisterium'la kıyasladığında hiçbir şey ona çok da eğlenceli gelmiyordu.

Likenleri bile özler olmuştu.

Call, "Hangi filme gitmek istiyorsun?" diye sordu. Kötülük Efendilerinin başkalarının film seçimlerini önemsememeleri gerektiğini düşündü. Haneye yazılacak bir puan olmalıydı bu.

"Yeni bir film gelmiş," dedi babası. "Uzay gemili

filan." Seçimi Call'u şaşırtmıştı. "Belki de yolda senin şu canavarı gölün orada bırakabiliriz. Yerine güzel bir fino alırız. Hatta belki bir pitbull. Kuduz olmayan herhangi bir hayvan olabilir."

Yıkım, Alastair'e kötü niyetli bir bakış attı, tuhaf gözlerinin içinde türlü renkler dönüyordu. Call'un aklına Kylie'nin peruğa benzeyen köpeği geldi.

Yıkım'ın boynunu okşayan Call, "Kuduz değil o," dedi. Kurt dilini sarkıttı ve Call'a karnını okşatmak için eğilip sırtüstü yattı. "O da gelebilir mi? Arabada bekleyebilir, pencereleri de kaparız."

Alastair kaşlarını çatıp başını iki yana salladı, "Kesinlikle olmaz. O şeyi garaja bağla."

"O bir şey değil. Ayrıca, eminim patlamış mısır hoşuna gider," dedi Call. "Bir de kurtçuk şeklinde jelibonlar."

Alastair saatine göz atıp garaja işaret etti. "Eh, belki de dönüşte bu şeye de biraz getirebilirsin."

"Şey değil o!" Call iç çekip Yıkım'ı Alastair'in garajdaki atölyesine götürdü. Geniş bir mekândı bu; evin en geniş odasından da genişti. İçerisi yağ, benzin ve eski ahşap kokuyordu. Bir Citroën'in

şasesi kütüklerin üzerinde duruyordu; lastikleri yerinde yoktu ve koltukları sökülmüştü. Sararmış tamir el kitapları antika taburelerin üzerine yığılmıştı ve kirişlerden beyaz ışıklar sarkıyordu. Çeşitli somun anahtarlarının tepesinde sarkan bir ip vardı. Call ipi kurdun tasmasına gevşek bir düğüm atmak için kullandı.

Sonra Yıkım'ın önünde çömeldi. "Yakında okula döneceğiz," diye fısıldadı. "Tamara ve Aaron'la görüşeceğiz. Sonra her şey yine normale dönecek."

Köpek, Call'u anlıyormuş gibi inledi. Magisterium'u en az onun kadar özlüyormuş gibi.

↑≋△○@

Call uzay gemileri, uzaylılar ve patlamalara rağmen aklını filme vermekte epey zorlanıyordu. Durmadan Magisterium'da nasıl film izlediklerini düşünüyordu. Bir hava büyücüsü görüntüleri bir mağaranın duvarına yansıtıyordu. Filmlerin kontrolü büyücülerin elinde olduğundan her an her şey olabiliyordu. Call *Yıldız Savaşları*'nın altı farklı finaline ve perdeye Magisterium'daki

çocukların da yansıtıldığına ve filmin içinde canavarlarla savaştıklarına, uçan arabalar sürdüklerine ve süper kahramanlara döndüklerine şahit olmuştu.

Tüm bunlara kıyasla gittikleri film Call'a yavan gelmişti. Call kendisine bırakılsa değiştireceği kısımlara odaklanmış, bir yandan da Üç Ekşi Elmalı içeceği ve iki büyük kova dolusu tereyağlı patlamış mısırı midesine indirmişti. Alastair yüzünde hafif bir dehşet ifadesiyle perdeye bakıyordu. Call ona fıstıklı çikolata uzattığında bile kafasını çevirmemişti. Sonuç olarak da Call'un tüm atıştırmalıkları kendisinin yemesi gerekmişti. Alastair'in arabasına döndüklerinde Call'un içi dışı şeker olmuştu.

Alastair, "Filmi sevdin mi?" diye sordu.

"Oldukça iyiydi," dedi Call. Alastair'in tek başına asla gitmeyeceği bir filme onu götürmesini takdir etmediğini düşünmesini istemiyordu. "Uzay istasyonunun patladığı kısım harikaydı."

Bir sessizlik olsa da huzursuz bir hava oluşacak kadar sürmeden Alastair tekrar söze girdi. "Biliyorsun ya, Magisterium'a gitmen için hiçbir

sebep yok. Temel bilgileri aldın zaten. Burada, benim yanımda pratik yapabilirsin."

Call yüreğinin burkulduğunu hissetti. Bu konuyu defalarca, farklı şekillerde, belki o ana kadar yüz kez konuşmuşlar ve bu sohbetleri asla iyi noktalanmamıştı. Call elinden geldiğince hissiz bir sesle, "Sanırım okula devam etsem iyi olacak" dedi. "Birinci Kapı'dan geçtim bile; bu yüzden başladığım işi bitirmeliyim."

Alastair'in yüzü düştü. "Yeraltında yaşamak çocuklar için iyi değil. Solucanlar gibi karanlıkta tutulmak. Tenin gitgide soluklaşıp griye çalıyor. D vitamini eksikliği çekiyorsun. Yaşam enerjin bedeninden çekilip..."

"*Gri* mi görünüyorum?" Call kendisine üstünkörü bakmak -pantolonunu ters giymediğinden ve saçlarının dikilmediğinden emin olmak- dışında görünüşüne pek dikkat etmezdi. Fakat *gri* görünmek gerçekten kulağa kötü geliyordu. Eline kaçamak bir bakış attı. Teni hâlâ her zamanki gibi pembeye çalan bej rengindeydi.

Evlerinin olduğu sokağa dönerlerken Alastair hayal kırıklığı içinde direksiyonu sıkıyordu. "Ne-

sini seviyorsun o okulun?"

"Ya *sen* nesini seviyordun?" diye sordu Call. "Sen de orada okudun ve orada geçirdiğin her dakikadan yaka silktiğini sanmıyorum. Annemle orada tanışmıştınız ve..."

"Evet," dedi Alastair. "Orasının sevdiğim yanı buydu." Call ilk kez babasının büyücü okulunu sevdiğini söylediğini işitiyordu.

"Benim de orada arkadaşlarım var," dedi Call. "Burada hiç yok fakat orada var."

"Birlikte okuduğum tüm arkadaşlarım öldü Call," dedi Alastair. Call ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Aklına Aaron, Tamara ve Celia geldi. Sonra kendisini durdurması gerekti. Korkunç düşüncelerdi bunlar.

Sadece öldüklerini düşünmek değil.

Fakat kendisi yüzünden öldüklerini düşünmek.

Sırrı yüzünden.

İçindeki kötülük yüzünden.

Kes şunu, dedi Call içinden. Evlerine dönmüşlerdi. Fakat evde Call'un tuhafına giden bir şey vardı. Çok tuhaf bir şey. Call eve bir dakika gözlerini dikmesinin ardından sorunun ne olduğunu

fark etti. Yıkım'ı içeri bağladıktan sonra garaj kapısını kapatmıştı fakat şimdi kapı açıktı. Büyük, siyah bir kare.

"Yıkım!" Call kapı tokmağını tuttu. Zayıf bacağı titredi ve kaldırıma kapaklanacak oldu. Babasının ona seslendiğini işitse de umursamadı.

Biraz aksayarak biraz koşarak garaja ulaştı. İp hâlâ orada olsa da bir ucu bıçakla kesilmiş gibi kopmuştu. Ya da keskin kurt dişleriyle. Call Yıkım'ı tek başına, karanlıkta hayal etmeye çalıştı. Havlayıp Call'un yanıt vermesini beklerken. Call'un içi buz kesti. Yıkım Alastair'in evinde hiç bağlanmamıştı ve muhtemelen bu yüzden de paniğe kapılmıştı. Belki ipi çiğnemiş ve açılana kadar bedenini kapıya vurmuştu.

Call tekrar, bu kez daha yüksek sesle bağırdı: "Yıkım! Yıkım, eve döndük! Geri dönebilirsin artık."

Arkasına dönse de kurt çalıların arasından çıkıp gelmedi. Ağaçların arasında belirmeye başlayan gölgelerin içinden de çıkmadı.

Vakit gitgide geç oluyordu.

Babası Call'a yetişti. Kopmuş ipe ve açık kapıya

bakıp iç çekti. Elini gri-siyah saçında gezdirdi. Nazikçe, "Call," dedi. "Call, gitmiş. Kurdun gitmiş."

Call yüzünü Alastair'e çevirip, "Bunu bilemezsin!" diye haykırdı.

"Call..."

Call öfkeyle, "Yıkım'dan hep nefret ettin!" dedi. "Belki de gittiğine seviniyorsundur."

Alastair'in yüzü sertleşti. "Üzüldüğüne sevinmedim Call. Evet, o kurttan asla bir ev hayvanı olmaması gerekiyordu. Birini öldürebilir ya da ciddi şekilde yaralayabilirdi. Arkadaşlarından birini ya da Tanrı korusun, seni. Umarım ormana kaçar ve kasabanın içlerine gidip komşuları yemez."

Call, Alastair'e, "Kapa çeneni," dedi. Yine de Yıkım birini yerse çıkan arbedede onu bulabileceğini düşünmek onu bir nebze rahatlatmıştı. Call bu düşünceyi kafasından tamamen çıkardı ve Kötülükler Efendisi hanesine bir puan daha yazdı.

Bu tür düşüncelerin hiçbir şeye faydası yoktu. Korkunç bir şey olmadan önce Yıkım'ı bulması gerekiyordu. "Yıkım kimseye asla zarar vermez," demekle yetindi.

"Üzgünüm Call," dedi Alastair. Call, Alastair'in

samimiyeti karşısında şaşırdı. "Uzun zamandır bir ev hayvanı istediğini biliyorum. Belki de o kör fareyi beslemene ses etmemeliydim..." Alastair tekrar iç çekti. Call merak ediyordu; babası Kötülükler Efendilerinin ev hayvanı beslememeleri gerektiğini düşündüğü için Call'u eskiden bir ev hayvanı beslemekten alıkoymuş olabilir miydi? Çünkü Kötülük Efendileri hiçbir şeyden, özellikle de hayvanlar gibi masum yaratıklardan hazzetmezlerdi. Yıkım gibi hayvanlardan.

Call, Yıkım'ın kim bilir ne kadar korku içinde olduğunu düşündü... Call onu henüz yavruyken bulduğundan beri hiç yalnız kalmamıştı.

"Lütfen," diye yalvardı Call. "Lütfen yardım et de Yıkım'ı bulalım."

Alastair başını bir kez, çenesinin hızlıca seğirdiği bir hareketle salladı. "Arabaya bin. Mahallede ağır ağır dolaşır ona sesleniriz. Çok da uzaklaşmış olamaz."

"Peki," dedi Call. Tekrar garaja baktı; kendisini bir şeyleri gözden kaçırmış gibi hissediyordu. Yeterince dikkatli baksa kurdunu görebilecekmiş gibi.

Fakat mahallede kaç kez dolanıp, kaç kez ses-

lenirse seslensinler Yıkım ortaya çıkmadı. Hava giderek kararırken eve gittiler. Alastair akşam yemeği için spagetti yaptı fakat makarna Call'un boğazından geçmedi. Alastair'den ertesi gün Yıkım için KAYIP KÖPEK afişleri hazırlamasına yardım edeceğine dair söz aldı. Alastair'iin Yıkım'ın resmini yaymalarının yarardan çok zarar getireceğini düşünmesine rağmen.

Alastair, Call'un elini sürmediği tabağı kaldırırken, "Kaos Taşıyan hayvanlardan ev hayvanı olmaz Callum," dedi. "Onlar insanları önemsemez. Bunu *yapamazlar*."

Call bu sözlere yanıt vermek yerine yatağına gitti. Boğazı düğümlenmiş ve endişeli bir halde.

↑≋△○◉

Tiz bir inilti Call'un huzursuz uykusunu böldü. Hızla yattığı yerde sırtını dikleştiren Call hep komodininde tuttuğu bıçağı *Miri*'yi eline aldı. Bacaklarını yataktan çıkardı. Ayaklarının soğuk zemine değmesiyle yüzünü buruşturdu.

"Yıkım?" diye fısıldadı.

Call'a bir başka, uzaktan gelen bir inilti duymuş gibi geldi. Pencereden dışarı baksa da gölgeli ağaçlar ve karanlıktan başka bir şey göremedi.

Sessizce koridora geçti. Babasının yatak odası kapısı kapalıydı ve kapının altından hiç ışık sızmıyordu. Call buna rağmen babasının uyanık olabileceğini biliyordu. Bazen Alastair bütün gece uyumaz aşağı kattaki atölyesinde tamir işleri yapardı.

Call bir kez daha, "Yıkım?" diye fısıldadı.

Hiçbir yanıt gelmese de kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kurdunun yakınlarda, endişeli ve korkmuş olduğunu *hissedebiliyordu*. Call açıklayamadığı hissin güçlendiği yöne doğru hareketlendi. Koridorda ilerleyip kilere inen merdivenlerin başına ulaştı. Call yutkundu, Miri'yi sıkıca kavrayıp basamaklardan inmeye başladı.

Eski otomobil parçalarıyla, kırık mobilyayla, oyuncak bebek evleri, tamir isteyen bebeklerle ve bazen tıkırtılar çıkararak çalışıveren teneke oyuncaklarla dolu bodrum onu her zaman biraz korkutmuştu.

Alastair'in henüz tamir etme fırsatı bulamadığı

bir sürü ıvır zıvırla dolu depo odalarına açılan kapının altından sarı bir ışık sızıyordu. Call cesaretini toplayıp odanın diğer tarafına geçti ve kapıyı iterek açtı.

Kapı yerinden kımıldamadı. Babası kilitlemişti.

Call'un kalbi hızlandı.

Babasının bir sürü yarım yamalak tamir edilmiş ıvır zıvıra kilit vurmasına gerek yoktu. Hem de hiç.

Call kapının diğer yanından, "Baba?" diye seslendi. Babası herhangi bir nedenden ötürü içeride olabilir miydi?

Fakat kapının diğer yanında çok farklı bir şeyin kımıldandığını işitti. İçi öfkeyle doldu; korkunç, boğucu bir öfke. Küçük bıçağını çıkarıp kapı aralığına sokup kilit dilini geri itmeye çalıştı.

Gergin birkaç saniyenin ardından, Miri'nin ucu doğru noktayla temas etti ve kilit yayı attı. Kapı açıldı.

Kilerin arka tarafı Call'un anımsadığından farklıydı. Dağınıklık toparlanmış, içerisi kısıtlı imkânları olan bir büyücünün ofisine benzer bir ortam için yer açılmıştı. Köşede bir masa, masa-

nın etrafında eski ve yeni kitap yığınları vardı. Bir başka köşede bir karyola duruyordu. Ortada ise kelepçelere vurulmuş ve ağzı korkunç görünümlü deri bir ağızlıkla örtülü Yıkım vardı.

Kurt inleyerek Call'un üzerine atılsa da zincirleri onu geri çekti. Call dizlerinin üzerine çöküp Yıkım'ın kürküne dokunup tasmasının zincirle buluştuğu noktayı yokladı. Yıkım'ı gördüğü için öyle mutlu olmuştu ve babasına öyle büyük bir öfkeyle doluydu ki en önemli ayrıntıyı gözden kaçırdı.

Fakat Alastair'in tasmaya vurduğu kilidin anahtarını nerede tuttuğunu bulmak için odaya göz gezdirirken en başta fark etmesi gerekeni nihayet gördü.

Uzakta kalan duvara da kelepçeler takılıydı.

On üçüne basmak üzere olan bir oğlanın bileklerine uygun genişlikte kelepçeler.

İKİNCİ BÖLÜM

Call gözlerini kelepçelerden alamıyordu. Kalbi göğsünün içinde iyice küçülmüş gibiydi, çaresizce atarken kanı damarlarına pompalayamıyordu. Demirden kelepçeler duvara sıkıca tutturulmuş, üstünde besbelli bir büyücünün elinden çıkmış olan simya sembolleri vardı. Bir kez kapandılar mı kaçmak imkânsızdı bu kelepçelerden...

Yıkım, Call'un arkasından inledi. Call gözlerini kelepçelerden kaçırmaya, kurdunu kurtarmaya odaklanmaya çalıştı. Ağızlığı çıkarmak kolay olsa da hemen ardından Yıkım durmadan havlamaya başladı. Call'a kendisini nasıl bodrumda bulduğu-

nun öyküsünü anlatmaya çalışır gibiydi.

"Şşt," dedi Call, panik içinde Yıkım'ın burnunu tuttu ve onu susturmaya çalıştı. *"Babamı uyandırma."*

Call kendisini toparlamaya çalışırken Yıkım inliyordu. Depo odasının zemini betondu. Call zemine uzanıp kurdun zincirlerini kırmak için toprak büyüsü yaptı. Toprak büyüsü zayıf kalmıştı: Call'un konsantrasyonu yerlerde sürünüyordu ve bunun farkındaydı. Babasının Yıkım'ın kaybolmasına üzülmüş gibi yaptığına, ardından Yıkım'a seslensin diye arabayla ona mahalleyi turlattığına, oysa başından beri Yıkım'ın nerede olduğunu bildiğine, onu bodruma zincirlediğine bir türlü inanamıyordu.

Tabii Yıkım'ı bodruma zincirleyen babası olamazdı. Alastair hep Call'un yanındaydı. Peki babasının bir arkadaşı olabilir miydi bunu yapan? Call zihnini zorladı. Alastair'in hiç arkadaşı yoktu ki.

Bunları düşünürken kalbi hızlandı; korku ve büyünün güçlü bileşimi Yıkım'ın zincirlerini kopardı. Kurt serbest kaldı. Call odanın diğer yanına, Alastair'in masasının başına koştu ve oradaki

kâğıtları eline aldı. Hepsinin üzerinde babasının zarif, kıvrımlı el yazısı vardı: Sayfalarca not ve çizim. Magisterium'un kapılarının, Call'un aşina olmadığı sütunlu bir binanın ve Demir Sınav'ın gerçekleştirildiği uçak hangarının eskizleri vardı. Fakat çizimlerin çoğunda metal zırh eldivenlerini andıran tuhaf, üzeri sembollerle kaplı mekanik bir nesne görülüyordu. Eldivene dair bir şey Call'u ürpertmese, pekâlâ havalı bir şeydi.

Çizimler tuhaf, huzursuz edici bir ayinin tarif edildiği bir kitabın yanında duruyordu. Eski kitap çatlamış, siyah deriyle ciltlenmişti ve içeriği dehşet vericiydi. Kaos büyüsünün Makar olmayan biri tarafından nasıl üretilip kullanılabildiği açıklanıyordu; bir kaos yaratığının atmakta olan kalbi çıkarılarak yapılıyordu bu iş. Eldiven ve kalp bir kez ele geçirildiğinde kaos büyüsü bir Makar'ın içinden atılıp Makar'ı tamamen yok edebiliyordu.

Eldivenin üzerinde kullanıldığı kişi bir Makar değilse hayatta kalıyordu.

Karyolanın üzerindeki kelepçelere bakan Call orada nasıl bir deneyin yürütüldüğünü tahmin edebiliyordu. Alastair Call'un üzerinde bir tür ka-

ranlık büyü ameliyatı uygulayacaktı ve Call gerçekten Ölümün Düşmanı'ysa ve Düşman'ın Makar becerilerine sahipse ölecekti.

Call, Alastair'in kendisinden şüphelendiğini zaten düşünüyordu. Fakat anlaşılan Alastair şüphenin ötesine geçmişti. Call büyülü ameliyattan canlı çıksa da bunun başarısız çıkacağı bir sınav olduğunu biliyordu. İçinde Constantine Madden'ın ruhunu taşıyordu ve babası bu yüzden onu öldürmek isteyecekti.

Kitabın yanındaki notun yanında Alastair'in el yazısının uzun ince harfleri vardı: *Bunun onun üzerinde işe yaraması gerek. Yaramalı.* "Yaramalı" sözcüğünün altı defalarca çizilmişti ve yanındaki tarihte eylül ayı gözüne çarptı.

Call'un Magisterium'a geri döneceği tarihti bu. Kasaba sakinleri Call'un eve yaz tatili için döndüğünü biliyorlardı ve muhtemelen kasabalı çocukların devlet okullarına başladığı sıralarda onun da bale okuluna döneceğini düşünüyorlardı. Call eylülde ortadan kaybolursa kimse durumdan şüphelenmeyecekti.

Call dönüp tekrar kelepçelere baktı. Midesi al-

tüst oldu. Eylüle sadece iki hafta kalmıştı.

"Call."

Call arkasına döndü. Babası kapı aralığında dikiliyordu ve o gece zaten uyumayı hiç aklından geçirmemiş gibi üzerinde günlük giysileri vardı. Gözlüğünü burnunun ucuna indirmişti. Son derece normal, biraz da üzgün görünüyordu. Call kendisine elini uzatan babasına inanmaz gözlerle baktı.

"Call, sandığın gibi değil..."

Call alçak sesle, "Bana Yıkım'ı buraya kilitlemediğini söyle," dedi. "Bana buradaki eşyaların hiçbirinin sana ait olmadığını söyle."

"Onu ben zincirledim." Alastair ilk kez Yıkım'dan, "şey" diye değil, "o" diye bahsetmişti. "fakat planım gerekli Call. Senin için, senin iyiliğin için. Dünyada korkunç insanlar var ve sana kötülük edecekler; seni kullanacaklar. Buna göz yumamam."

"O halde onlardan önce sen bana korkunç bir şey yapacaksın, öyle mi?"

"Senin iyiliğin için bu!"

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Call. Hırlayan Yıkım'ı bıraktı. Kurdun kulakları eğilip başına

yapışmıştı ve fırıl fırıl dönen, alacalı gözleri öfkeyle Alastair'e dikilmişti. "Söylediğin her şey yalandı. Magisterium hakkında yalan söyledin..."

"Magisterium hakkında yalan söylemedim!" diye çıkıştı Alastair. "Senin için oradan kötü bir yer yoktu! Orası senin için olabilecek *en kötü* yer!"

"Çünkü Constantine Madden olduğumu düşünüyorsun!" diye bağırdı Call. "Ölümün Düşmanı olduğumu düşünüyorsun."

Sanki Call bir fırtınayı yarıda durdurmuştu: Aniden gergin, korkunç bir sessizlik çöktü. Alastair'in yüzü çizgi çizgi olup bedeni kapı aralığına çökerken Yıkım bile hiç ses çıkarmadı. Sonra Alastair yumuşak bir sesle yanıt verdi. Bir açıdan öfkesinden de beterdi bu. "Sen Constantine Madden'sın," dedi. "Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum!" Call kendisini kaybolmuş, her şeyi elinden alınmış gibi hissediyordu. "Geçmişte kendim dışında biri olduğumu anımsamıyorum. Fakat ben oysam bana yardımcı olmalı, bu konuda ne yapabileceğimi söylemelisin. Bunu yapacağına köpeğimi bir yere kapatıyor ve..."

Call bir oğlana uygun kelepçelere baktı ve söz-

lerinin gerisini getirmedi.

Alastair hâlâ o aynı sakin sesle, "Kurdu gördüğümde *anladım*," dedi. "Daha önceden de tahmin ediyordum fakat kendimi senin *onun gibi* olmanın imkânsız olduğuna ikna edebiliyordum. Fakat Constantine'ın da senin yaşındayken tıpkı seninki gibi bir kurdu vardı. Kurt onun peşinden ayrılmazdı. Tıpkı Yıkım'ın senin peşinden ayrılmadığı gibi."

Call teninde bir ürperti hissetti. "Constantine'ın arkadaşın olduğunu söylemiştin."

"Aynı çırak grubundaydık. Usta Rufus'un öğrencileriydik." Alastair ilk kez Magisterium hakkında bu kadar uzun konuşuyordu. "Rufus katıldığım Demir Sınav'da beş öğrenci seçmişti. Annen. Dayın Declan. Constantine Madden. Constantine'ın kardeşi Jericho. Ve ben." Call'a bunları anlatmak canını acıtıyordu. Call bunu açıkça görebiliyordu. "Gümüş Yılımızın sonunda sadece dördümüz hayatta kalmıştık ve Constantine bir maske takmaya başlamıştı. Beş yıl sonra ise o ve ben hariç herkes ölmüştü. Soğuk Katliam'ın ardından Constantine nadiren görülmüştü."

Call'un annesi de Soğuk Katliam sırasında öl-

müştü. Call'un bacağı da o zaman sakatlanmıştı. Constantine Maden, Callum Hunt adında bir çocuğun ruhunu bedeninden ayırıp kendi ruhunu çocuğun bedenine o zaman yerleştirmişti. Fakat Call'un o zamanlara dair bildiklerinin en kötüsü bu değildi. En kötüsü Usta Joseph'ın Call'a annesi hakkında anlattıklarıydı.

Call, "Annemin kara ne yazdığını biliyorum," dedi. "Çocuğu öldür. Böyle yazmıştı. Kastettiği bendim."

Babası bunları inkâr edemiyordu.

"Neden öldürmedin beni?"

"Call ben sana asla zarar..."

"Gerçekten mi?" Call eldivene dair çizimlerden birini eline aldı. "Bu ne? Bunu ne için kullanacaktın? Bahçe işleri için mi?"

Alastair'in yüzüne kasvetli bir ifade oturdu. "Call ver şunu bana."

"Yıkım'ın kalbini söktüğünde mücadele etmeyeyim diye mi zincirleyecektin beni?" Call kelepçelere işaret etti. "Yoksa eldiveni benim üzerimde kullandığında ben mücadele etmeyeyim diye mi?"

"Saçmalama!"

Alastair öne doğru bir adım attığında Yıkım hırlayarak üzerine sıçradı. Call haykırınca Yıkım havada kendisine engel olmaya çalışıp bedenini çaresizce yana kıvırmaya çalıştı. Alastair'e yandan çarpan kurt onu geriye devirdi. Alastair arkasındaki masaya çarptı. Masa kırıldı. Kurt ve adam yere yığıldılar.

"Yıkım!" diye bağırdı Call. Kurt Alastair'in üzerinden kalktı ve bir yandan hırlayarak yeniden Call'un yanına geçti. Alastair dizlerinin üzerinde doğrulup ağır ağır kalktı. Dengede duramıyordu.

Call kurulmuşçasına babasının yanma koştu. Alastair ona baktı. Yüzünde Call'un hiç görmeyi ummadığı bir şey vardı:

Korku.

Bu da Call'u öfkelendirdi.

Ağzından, "Ben gidiyorum," sözleri çıkıverdi. "Yıkım ve ben gidiyoruz, geri de dönmeyeceğiz. Bizi öldürme fırsatını kaçırdın."

Alastair elini Call'u uyarırmış gibi havaya kaldırdı. "Bunu yapmana izin veremem."

Call'un kafasını Alastair'in ona başından beri hep tuhaf bir gözle bakıp bakmadığı, ona her bak-

tığında korkunç bir yanlışlık hissine kapılıp kapılmadığı sorusu kurcalıyordu. Call, Alastair'i hep babası olarak görmüştü. Usta Joseph'ın ona söylediklerinden sonra bile. Fakat Alastair'in artık Call'u oğlu olarak görmemesi olasıydı.

Call elindeki bıçağa baktı. Aklına sınav günü geldi. O gün Alastair Miri'yi Call'a *kullansın diye* atmış mı yoksa bıçağı ona fırlatmış mıydı? Çocuğu öldür. Alastair'in Usta Rufus'a mektup yazıp ondan Call'un büyüsünü bağlamasını istediğini anımsadı. Aniden Alastair'in tüm yaptıkları korkunç bir anlam kazanmıştı.

Call, Yıkım'a, "Yürü," dedi. Başını bodrumun geri kalanına yayılan dağınıklığa doğru eğdi. "Buradan gidiyoruz."

Yıkım dönüp yürümeye başladı. Call temkinli adımlarla kurdunun peşinden dışarı çıktı.

"Hayır! Gidemezsin!" Alastair, Call'un üzerine atılıp koluna yapıştı. Babası iri biri olmasa da uzun ince, sırım gibi bir adamdı. Ayağı kayan Call betona düşerken bacağı ters bir açıyla kıvrıldı. Bedeni acıyla sarsılırken gözleri kararda. Yıkım'ın havlamaları arasında babasının sözlerini işitti:

"Magisterium'a dönemezsin. Bu işi çözmem gerek. Bu işi çözeceğime *yemin ediyorum...*"

Kastettiği beni öldüreceği, diye düşündü Call. Öldüğümde bu işin çözüleceğini kastediyor.

Öfke Call'a galip geldi; Alastair'in ona söylediği ve anlatmaya devam ettiği tüm yalanlara, Usta Joseph ona gerçekte kim olduğunu söylediğinden beri içinde düğümlenen korkuya ve gerçeği öğrenirlerse değer verdiği herkesin ondan nefret edecekleri fikrine duyduğu öfke.

Öfkesi içinden aktı. Birdenbire Alastair'in arkasındaki duvar çatladı ve duvarın yan tarafında beliren çatlağın giderek yükselmesiyle oda sarsılmaya başladı. Alastair'in masası uçup duvara çarptı. Karyola havaya kalktı. Alastair şaşkın halde etrafına bakarken Call büyüyü ona yöneltti. Alastair'in bedeni havaya kalkıp kırık duvara çarptı. Başından gelen korkunç bir *küt* sesinin ardından bedeni yere yığıldı.

Call titreyerek ayağa kalktı. Babası bilinçsiz haldeydi, kımıldamıyordu ve gözleri kapalıydı. Call ona biraz daha yaklaşıp gözlerini dikti. Babasının göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Alastair hâlâ

nefes alıp veriyordu.

Öfkeyi dizginleyemeyip babanı büyüyle kendinden geçirmek kesinlikle Kötülükler Efendisi hanesine yazılmalıydı.

Call, Alastair uyanmadan evden ayrılması gerektiğini biliyordu. Sendeleyerek odadan çıktı ve Yıkım hemen ardından gelirken kapıyı ardından kapattı.

Hızla yatak odasına girip pijamalarının üzerine bir ceket giydi ve ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi. Yıkım etrafında dolaşıp sessizce havlarken çadır bezinden askeri çantasına rastgele yedek giysiler tıktı. Ardından mutfağa gidip cips ve kurabiye aldı. Buzdolabının üzerindeki, Alastair'in market için ayırdığı parayı koyduğu teneke kutuyu boşalttı; buruşuk birlikler ve beşlikler yaklaşık kırk dolar kadar ediyordu. Parayı çantaya atıp Miri'yi kabzasına soktu. Ardından bıçağı diğer eşyalarının üzerine koyup çantanın fermuarını çekti.

Çantayı omzuna attı. Bacağı düştüğünden beri ağrıyor ve titriyordu. Büyünün ters etkisi hâlâ bedeninde yankılanıyordu. Pencerelerden sızan ay ışığı odadaki her şeyin kenarlarını beyaz bir as-

tarla örüyordu. Call etrafına bakındı; mutfağı bir daha görüp göremeyeceğini düşündü. Ya da evini, babasını.

Kulaklarını diken Yıkım inildedi. Call'un kulağına hiçbir şey gelmese de pekâlâ Alastair uyanıyor olabilirdi. Call dizginlenemez düşüncelerini bir kenara itip Yıkım'ı boynundan kavradı. Sonra sessizce evden çıktı.

↑≋△O@

Sabah karanlığında kasabanın sokakları boş olsa da Call, Alastair'in arabasıyla onu aramaya çıkması ihtimaline karşı gölgelerin arasından ilerliyordu. Yakında güneş doğacaktı.

Kaçmasının ardından yirmi dakika geçmişti ki telefonu çaldı. İrkilen Call telaşla telefonu sessize aldı.

Ekranda aramanın evden yapıldığı yazıyordu. Alastair kesinlikle uyanıktı ve bodrumdan çıkmıştı. Call rahatlamıştı fakat çok geçmeden bu hissin yerini taze bir korku aldı. Alastair tekrar aradı. Ve tekrar.

Call telefonunu kapatıp attı. Babası televizyondaki dedektifler gibi telefonunun ve onun nerede olduğunu bulamasın diye.

Nereye gideceğine karar vermesi gerekiyordu. Hem de hemen. Magisterium'daki derslerin başlamasına daha iki hafta olsa da okulda her zaman birileri olurdu. Call, Usta Rufus'un Tamara ve Aaron tatilden dönene kadar eski odasında kalmasına izin vereceğinden emindi. Ayrıca gerekirse onu babasından koruyacağından da.

Sonra Call kendisini yanında sadece Yıkım ve Usta Rufus'la okulun bomboş, yankılanan mağaralarında olduğunu hayal etti. İç karartıcı bir tabloydu bu. Zaten Virginia'daki o uzak mağaralar labirentine tek başına nasıl gideceğini bilmiyordu. Yazın başında Alastair'in Kuzey Carolina'daki evine tozlu yollarda, uzun bir yolculuk yapmışlardı ve Call'un geldiği yoldan nasıl döneceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ara sıra arkadaşlarıyla mesajlaşsa da Aaron'ın okul yokken nerede kaldığını bilmiyordu; Aaron kaldığı yer konusunda ketumdu. Öte yandan, Tamara'nın ailesi Washington'ın hemen dışında

yaşıyorlardı ve Call oraya Magisterium'a kıyasla çok daha fazla otobüs kalktığından emindi.

Telefonunu atmıştı.

Tamara, Call'un yaklaşan doğum günü için ona bir hediye -Yıkım için deri bir tasma ve kayış- göndermişti ve kargonun üzerinde gönderenin adresi vardı. Call adresi unutmamıştı çünkü Tamara'nın yaşadığı evin bir adı vardı: *Gables.* Alastair gülmüş, zengin insanların böyle yaptıklarını, evlerine isimler taktığını söylemişti.

Call oraya gidebilirdi.

Call haftalardır hissetmediği bir kararlılıkla otobüs terminalinin yolunu tuttu. Önünde iki bankın olduğu, klimalı bir kutucuğun içinde yaşlı bir kadının oturduğu yerden bilet verdiği küçük bir binaydı terminal. Banklardan birinde yaşlı bir adam oturuyordu; şapkasını şekerleme yapıyormuş gibi öne yatırmıştı.

Call yaşlı kadına yaklaşırken havada sivrisinekler uçuşuyordu.

"Şey," dedi Call. "Arlington'a bir bilet almak istiyorum da."

Kadın pembe rujlu dudaklarını büzüp Call'a

uzunca bir bakış attıktan sonra, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Call sesine kendinden emin bir ton vermeye çalışarak, "On sekiz," diye yanıt verdi. Kadının kendisine inanmaması gayet mümkün olsa da bazen yaşlı insanlar yaş tahmin etmekte pek de başarılı olmuyorlardı. Call kendisini daha da uzun gösterecek bir şekilde dikilmeye çalıştı.

Kadın nihayet, "Hım," dedi. "İadesiz bir yetişkin bileti için kırk dolar. Şansın varmış, otobüsün bir saate kalkıyor. Fakat köpekleri alamayız tabii rehber hayvan değilse."

Call, Yıkım'a hızlıca bir bakış atıp, "A, evet," dedi. "Tam bir rehber hayvandır o. Devlet hizmetindeydi zaten, donanmada."

Kadının kaşları kalktı.

"Bir adamın hayatını kurtardı," dedi Call. Bir yandan elindeki parayı sayıp camdaki küçük delikten içeri iterken diğer yandan bir öykü uydurmaya çalıştı. "Boğulmaktan. Ve köpekbalıklarından. Eh, sadece bir köpekbalığından fakat çok büyüktü. Bunun için madalya bile aldı."

Kadın uzunca bir süre Call'a baktıktan sonra

onu tepeden tırnağa süzdü. "Demek bacağın yüzünden bir rehber köpeğe ihtiyacın var?" dedi. "Söylemen yeterdi." Bileti Call'a uzattı.

Utanan Call bileti aldı ve yanıt vermeden arkasına döndü. Bilet neredeyse tüm parasına mal olmuş, ona sadece bir dolar ve biraz da bozukluk kalmıştı. Bu parayla bir yiyecek otomatından iki şeker çubuğu aldı ve otobüsü beklemeye koyuldu. Yıkım ayaklarının dibinde dolanıyordu.

Tamara'nın evine vardığında Call her şeyi yoluna koyacağına dair kendisine söz verdi. Her şey yoluna girecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Otobüste Call yüzü pencereye dayalı halde bir uyuyup bir uyandı. Yıkım ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. Bu hem Call'a rahat ettiriyor hem de başkalarının yanına oturmasına engel oluyordu.

Call uyuduğu zamanlarda hep huzursuz rüyalar görüyordu. Rüyasında kar, buz ve ölü büyücülerin bir buzulun üzerine yayılmış cesetlerini gördü. Bir başka rüyada aynada kendi yüzüne bakıyordu fakat gördüğü artık kendi yüzü değil, Constantine Madden'ın yüzüydü. Bir başkasında ise bir duvara kelepçelendiğini ve Alastair'in kalbini sökmeye hazırlandığını.

Haykırarak uyandı ve gözlerini kırpıştırarak kendisine geldiğinde tepesinde eğilen otobüs muavinini gördü. Adamın çizgilerle kaplı yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Arlington'a vardık evlat," dedi. "Herkes otobüsten indi bile. Seni almaya gelecek birileri var mı?"

Call, "Tabii," gibi bir şeyler mırıldanıp hemen arkasından gelen Yıkım'la kendisini otobüsten aşağı attı.

Köşede bir ankesörlü telefon vardı. Call telefona baktı. Telefonu kullanarak başkalarının telefon numaralarını öğrenebileceğini bilse de bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Call bu tür işler için hep interneti kullanırdı. Kırmızı ve siyah bir taksi kaldırımın kenarında durdu ve bir grup gürültücü öğrenciyi bıraktı. Şoför araçtan çıkıp bagajdaki valizleri indirdi.

Call bacağındaki acıya aldırış etmeden arabanın başına koştu. Pencereye eğilip, "Gables nerede biliyor musunuz?"

Taksi sürücüsü bir kaşını kaldırdı. "Epey gösterişli bir binadır, evet. Büyük ve eski ev."

Call bunu işittiğine sevinmişti. "Beni oraya gö-

türebilir misiniz?" Köpeğimle birlikte?"

Sürücü kaşlarını çatarak Yıkım'a baktı. Kurt taksinin tekerleklerini kokluyordu. "Sen bu şeye köpek mi diyorsun?"

Call rehber köpek konusunu tekrar açsa nasıl olur diye düşündü. Bunun yerine, "Yıkım nadir bir cinstir," dedi.

Adam homurdandı. "Bak buna inanırım işte. Olur, atla. İkinizi de araba tutmadığı sürece kolejli çocuklara tercih ederim sizin gibi müşterileri."

Kısa bir süre sonra Call arka koltuğa geçti. Yıkım da yanına kuruldu. Koltuk yırtık pırtıktı ve altındaki sünger görünüyordu. Call sırtına bir yayın battığından gayet emindi. Ayrıca görünüşe göre takside emniyet kemeri olmadığı gibi amortisör de yoktu çünkü yol boyunca sarsılan araçtan takır tukur sesler çıkmış, Call bir tilt topu gibi bir o yana bir bu yana bir bu yana savulmuştu. Call'un verdiği sözlere rağmen Yıkım her an kusacak gibi duruyordu.

Nihayet bir tepenin zirvesine ulaştılar. Önlerinde yüksek bir demir çit vardı; kocaman ve süslü kapı açıktı. Güzelce budanmış bir bahçe kapı-

nın diğer yanında bir yeşil denizi gibi uzanıyordu. Call oradan oraya tepsiler taşıyan üniformalı insanları görebiliyordu. Gözlerini kısıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Tamara'nın anne-babası bir parti veriyor olabilir miydi?

Call kıvrımlı bir araba yolunun sonundaki evi gördü. Ev Call'a BBC programlarında izlemeyi sevdiği malikâneleri anımsatacak kadar görkemliydi. Düklerin ve düşeslerin yaşadıkları türde bir yerdi burası. Call, Tamara'nın *zengin* olduğunu bilse de onun eski okulundaki çocuklar kadar paralı olduklarını düşünmüştü; herkesin istediği en yeni model telefonları, kaliteli spor ayakkabıları alan çocuklar kadar. Şimdi ise Tamara'nın nasıl bir zengin aileden geldiğini tahmin bile edemediğini fark etti.

Taksi şoförü, "Otuz papel alayım," dedi.

"E, beni eve kadar bırakabilir misiniz?" diye sordu. Niyeti Tamara'yı bulmaktı. Tamara ona mutlaka borç para verebilirdi.

"Benimle kafa buluyor olmalısın," dedi şoför. Direksiyonu araba yoluna doğru kırdı. "Taksimetreyi durdurmuyorum."

Taksinin arkasından birkaç araba geliyordu. Parıldayan siyah ve gümüş rengi BMW'ler, Mercedes'ler ve Aston Martin'ler. Belli ki bir parti vardı; insanlar evin kenarındaki, şekil verilmiş şimşirlerin upuzun uzanan yeşilinden ayrılan bahçede geziniyorlardı. Call yanıp sönen ışıkları görebiliyor, uzaktan gelen müziği işitebiliyordu.

Call arabadan indi. Üzerinde siyah bir takım elbise, ayaklarında parlak ayakkabılar olan geniş omuzlu, dazlak, beyaz bir adam elindeki listeden isimleri kontrol ediyor ve listede gördüğü kişilere yola devam etmeleri için eliyle işaret ediyordu. Adam, Tamara'nın babasına hiç de benzemiyordu. Bir an için Call yanlış yere geldiğini düşünüp paniğe kapıldı.

Sonra Call adamın bir kâhya -ya da onun gibi bir şey- olması gerektiğini düşündü. Call'a ceketinin altına sadece pijama giydiğini, otobüs yolculuğunda havaya dikilen saçlarını ve peşinden bahçe partilerine hiç de uygun kaçmayan halini hatırlatmak istermiş gibi düşmanca baktı.

"Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kâhya. Göğsündeki yaka kartında zarif puntolar-

la *STEBBINS* yazıyordu.

"Tamara burada mı?" diye sordu Call. "Onunla konuşmam gerek. Okuldan bir arkadaşıyım ve..."

Stebbins, "Çok üzgünüm," dedi. Fakat sesinin soğuk tonundan hiç de üzgün olmadığı belli oluyordu. "Fakat şu an bir davet var. İsminin listede olup olmadığına bakarım fakat yoksa korkarım başka bir zaman gelmen gerekecek."

"Başka bir zaman *gelemem*," diye ayak diredi Call. "Lütfen Tamara'ya yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyin yeter."

"Tamara Rajavi çok meşgul bir geç hanımdır," dedi Stebbins. "Bir de şu hayvan tasmalı olmalı, yoksa onu araziden çıkarmanız gerek."

"Affedersiniz." Uzun boylu, şık giyimli, saçları tamamen gümüş rengine dönmüş bir kadın bir Mercedes'ten çıkıp Call'un arkasında kalan basamaklardan çıktı. Kadının siyah eldivenli elini uzatıp krem rengi bir davetiye göstermesiyle birden Stebbins'in yüzünde güller açtı.

Kapıyı ardına kadar açıp, "Hoş geldiniz Bayan Tarquin," dedi. "Bay ve Bayan Rajavi sizi gördüklerine sevinecekler."

Call aniden fırlayıp Stebbins'in yanından geçiverdi. Adamın kendisinin ve Yıkım'ın arkasından bağırdığını işitse de ikisi muhteşem halılarla kaplı, geniş mermer koridorda partinin düzenlendiği verandaya açılan geniş, cam kapılara doğru canhıraş koştuklarından onu işitecek halleri yoktu.

Şık görünüşlü insanlar yüksek çalılarla çevrili, kare şeklinde bir bahçeyi doldurmuşlardı. Dikdörtgen havuzlar ve içleri güllerle dolu, devasa taş vazolar vardı. Çalılar simya sembolleri şeklinde budanmıştı. Kadınların üzerinde uzun, çiçekli elbiseler, başlarında kurdeleli şapkalar; erkeklerin üzerinde ise pastel takım elbiseler vardı. Call orada tanıdığı kimseyi göremese de kocaman bir ateş sembolünün yanından geçti ve evden uzaklaşıp insanların daha kalabalık olduğu noktaya doğru ilerledi.

Hizmetçilerden biri olan ve elinde şampanyaya benzeyen kadehlerle dolu bir tepsi taşıyan sarı saçlı bir çocuk Call'un önünü kesmek için telaşla ona doğru yürüdü.

Garson, Call'a, "Affedersiniz efendim fakat sanırım biri sizi arıyor," dedi. Başıyla Stebbins'in öfkeyle

bir başka hizmetçiyle konuştuğu yere işaret etti.

Call kendini kaybetmişçesine, "Tamara'yı tanıyorum," dedi. "Onunla bir konuşabilsem..."

"Korkarım bu sadece davetlilerin katılabileceği bir parti," dedi garson. Call'un haline bir nebze üzülmüş gibiydi. "Benimle gelebilirseniz..."

Nihayet Call tanıdık birini gördü.

Call'un yaşlarındaki bir grup çocuğun arasında dikilen, uzun boylu, Asyalı bir oğlan. Üzerinde şık, krem rengi bir keten takım vardı. Saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti. Jasper deWinter.

"Jasper!" diye bağırdı Call. Elini telaşla salladı. "Hey, Jasper!"

Jasper, Call'a baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona doğru yürüdü. Elinde yüzeyinde gerçek meyve parçalarının yüzdüğü bir meyve punch'ı vardı. Call o güne dek başka kimseyi gördüğüne o kadar sevinmemişti. Jasper için düşündüğü tüm kötü şeyleri tekrar gözden geçirmeye başladı. Jasper bir kahramandı.

"Bay deWinter," dedi garson. "Bu oğlanı tanıyor musunuz?"

Jasper punch'ından bir yudum aldı ve kahve-

rengi gözleri Call'u dağınık saçlarından kirli spor ayakkabılarına kadar süzdü.

"Daha önce hiç görmedim," dedi Jasper.

Call'un olumlu hisleri bir anda buhar olup uçtu. "Jasper, sen bir yalancı..."

Jasper gözlerini kısarak Call'a bakıp, "Muhtemelen başka çocuklarla buraya girebileceğine dair bahse tutuştu," dedi. "Komşuların Gables'ta neler olduğunu öğrenmeye ne kadar meraklı olduğunu bilirsiniz."

"Doğru," diye mırıldandı garson. Sempatik yüz ifadesi siliniverdi. Call'a punch'ın içine düşen bir böcekmiş gibi öfkeyle baktı.

Call sıktığı dişlerinin arasından, "Jasper," dedi, "okula döndüğümüzde bu yaptığın için seni öldüreceğim."

"Ölüm tehditleri," dedi Jasper. "Bu dünya ne hale geldi böyle?"

Garson gıdaklamayı andıran bir ses çıkardı. Jasper, Call'a bakıp sırıttı; belli ki çok keyiflenmişti.

Jasper, "Hali pek perişan," diye ekledi. "Belki de onu geldiği yere geri göndermeden önce biraz karides ve meyve punch'ı vermeliyiz."

Garson, "Çok düşünceli bir hareket Bay deWinter," dedi. Call tam bir şeyler yapacakken -muhtemelen sinirden patlayacakken- birinin kendisine seslendiğini işitti.

"Call, Call, *Call*!" Kalabalığın arasından koşarak çıkan Tamara'ydı. Üzerinde çiçek desenli, ipek bir elbise vardı. Kurdeleli şapkası varsa muhtemelen çoktan düşmüştü. Saçı yine Call'un aşina olduğu bir şekilde örülmüştü ve bukleler halinde sırtından aşağı iniyordu. Call'un üzerine atılıp ona sıkıca sarıldı.

Güzel kokuyordu. Ballı sabun gibi.

Call, "Tamara," demeye çalışsa da Tamara ona öyle sıkıca sarılmıştı ki ismi Call'un ağzından, "Offfff," gibi çıktı. Ne yapacağını bilemeyen Call kızın sırtına birkaç kez hafifçe vurdu. Tamara'yı gördüğü için çok mutlu olan Yıkım hoplayıp zıplayarak onun etrafında döndü.

Tamara, Call'u bıraktığında garson ağzı açık halde ikisini izliyordu. Jasper donakalmıştı; yüzünde soğuk bir ifade vardı. Tamara sözcüklerin üzerine basa basa, "Jasper, sen bir kurbağasın," dedi. "Bates, Call en iyi arkadaşlarımdan biridir.

Kendisi bu partiye *kesinlikle* davetli."

Jasper topuğunun üzerinde dönüp uzun adımlarla uzaklaştı. Call, Jasper'ın arkasından birkaç küfür savuracakken Yıkım havlamaya başladı. Kurt öyle hızlı fırladı ki Call onu tutmak için yeterince hızlı davranamadı bile. Call hızla koşan kurttan kaçıp hayretle ve panikle bağıran davetlilerin seslerini işitti. Sonra birinin, "Yıkım," diye bağırdığını işitti. Kalabalık hafifçe aralanınca Call arka ayakları üzerinde ayağa kalkan ve pençelerini Aaron'ın sırtına dayayan Yıkım'ı gördü.

Konukların kuru gürültüsü iyice arttı: İnsanlar telaşla bir şeyler sayıklıyor, kimisi resmen çığlıklar atıyordu.

Tamara dudağını ısırarak, "Of, olamaz," dedi.

"Sorun ne?" Call, Aaron'ın yanma gitmek için hareketlenmişti bile. Tamara onu bileğinden tuttu.

"Call Yıkım, Kaos Taşıyan bir kurt ve şimdi Makarlarının tepesine çıkıyor. Haydi gel!"

Tamara, Call'u çekiştirdi. Tamara'nın bir römorkör gibi çektiği Call için bu şekilde kalabalığın arasında ilerlemek daha kolay oluyordu. Konuklar çığlıklar atarak onların ilerlediği yönün tersi-

ne doğru akıyordu. Tamara ve Call gibi şık giyimli ve endişeli görünen iki erişkin de Aaron'ın yanına geldi. Biri buz beyazı bir takım elbise giyen bir erkek; diğeri uzun, simsiyah saçlarına çiçekler takmış, sert bakışlı bir kadındı. Kadının ayakkabıları belli ki bir metal büyücüsünün elinden çıkmıştı. Gümüşten yapılmış gibi duran ayakkabılar kadın yürüdükçe çınlıyordu. Call ayakkabıların ne kadar paraya mal olduğunu hayal bile edemiyordu.

Adam Yıkım'a öfkeyle, "Çekil!" diye bağırdı. Call bunun cesurca bir hareket olduğunu düşündü. Her ne kadar Aaron'm içinde olduğu tek tehlike ölümüne yalanması olsa da.

Nefes nefese kalan Tamara ancak, "Anne, baba," diyebildi. "Size Yıkım'ı anlatmıştım, hatırlıyorsunuz, değil mi? Ondan zarar gelmez. Uysaldır. O bizim... maskotumuz gibidir."

Babası Tamara'ya az önce kızı hiçbir açıklamada bulunmamış gibi baktı. Fakat Tamara'nın iki erişkini oyalamasını fırsat bilen Aaron çömelip Yıkım'ı tasmasından kavradı. Parmaklarını kurdun kürkünün içine sokup hayvanın kulaklarını okşadı. Keyiflenen Yıkım'm dili ağzından aşağı sarktı.

Tamara'nın annesi Aaron'a gülümseyerek, "Sana verdiği tepki inanılmaz Aaron," dedi. "Ne de evcil oluverdi." Davetlilerden hayret nidaları ve alkışlar yükseldi. Aaron bir tür mucize gerçekleştirmiş, Yıkım'ın her zamanki tavrı Makar'ın Kaos Taşıyanların güçleri karşısındaki zaferinin göstergesiymiş gibi.

Tamara'nın arkasında dikilen Call kendisini görünmezmiş gibi hissediyor, şahit olduğu tablo asabını bozuyordu. Kimse Yıkım'ın *Call'un* köpeği olduğunu, onun yaz tatilini hayvanı ehlileştirmek için harcadığı gerçeğini kimse umursamıyordu. Call ve Yıkım'ın son iki ayda her gün parka gidip frizbi oynamaları -ta ki Yıkım kazara frizbiyi ısırıp ikiye ayırana dek- kimsenin umurunda değildi. Yıkım'ın küçük bir kızın dondurma külahını nazikçe yaladığı ve Call'un emrine itaat ederek kızın elini ısırıp koparmadığı da. Call'un bunu yapmaması da kesinlikle iyilik hanesine bir puan olarak eklenmeliydi çünkü bir Kötülükler Efendisi böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Sadece Aaron'm yaptıkları insanların umurundaydı. Jasper'ınkinden de şık bir takım giyen ve

saçlarını gözlerinin önüne düşecek şekilde aptalca bir tarzda kestiren kusursuz Aaron. Call, Aaron'ın o hoş ceketinin cepleri üzerinde pati izleri olduğunu görünce keyiflendi.

Call bu hislerin yanlış olduğunu biliyordu. Aaron onun dostuydu. Aaron'ın ailesi de yoktu; Call'un aksine oğlunu öldürmeye çalışacak bir babadan bile mahrumdu. İnsanların Aaron'ı sevmesi iyi bir şeydi. Yıkım'm partide kalabileceği ve muhtemelen birinin fazla söylenmeden Call'a otuz dolar borç verebileceği demek oluyordu bu.

Aaron, Call'a sırıttı. Oğlanın tüm yüzü aydınlanmıştı. Call kendisini Aaron'a gülümseyerek karşılık vermeye zorladı.

Tamara'nın annesi, "Arkadaşınıza partiye uygun giysiler bulsanız nasıl olur?" dedi. Tamara'nın annesi neşeyle başını Call'a doğru salladı. "Ve Stebbins, gidip buraya gelirken bindiği taksinin parasını ver. Ne zamandır kapının önünde bekliyor." Kadın Call'a gülümsedi. Call ona nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Evet, dostane ve sıcak görünüyordu fakat Call onun bu arkadaş canlısı tavrında pek de samimi olmayan bir şeyler sezi-

yordu. "Fakat acele et. Birazdan gösteriler başlayacak."

Aaron Yıkım'ı eve doğru kışkışladı. "Call benim giysilerimi ödünç alabilir," dedi.

Tamara önden gidip, "Evet, gel de bize neler olduğunu anlat," dedi. "Seni gördüğümüze sevinmediğimizden değil fakat burada ne işin var? Neden arayıp geleceğini haber vermedin?"

Aaron yüzünde anlayışlı bir ifadeyle, "Sebep baban mı?" diye sordu.

Call sakin bir sesle, "Evet," dedi. Büyük cam kapılardan içeri girip renkli, mermer zemini mücevher rengi halılarla kaplı bir odadan geçtiler. Tuhaf fakat harikulade görünen bir merdivenden yukarı çıkarlarken Call, Alastair'in Magisterium'a devam etmesini yasakladığına dair bir hikâye uydurdu. Bu kadarı doğruydu; Tamara da, Aaron da Alastair'in Call'un büyücülük okuluna döneceği fikrinden asla hazzetmediğini biliyorlardı. Böylece Call hikâyesini daha da süsleyebildi ve bu sebebi bahane ederek Alastair'le kavga ettiklerini, hatta babasının onu bodruma kilitleyip oraya hapsedeceğinden korktuğunu söyledi. Kendisini

daha da acındırmak için Alastair'in Yıkım'dan nefret ettiğini ve ona kötü davrandığını da ekledi.

Öyküsü bittiğinde Call anlattıklarının doğruluğuna neredeyse kendi de inanacak hale gelmişti. Ona bu öykü gerçeğin kendisinden daha inanılabilir gelmişti.

Tamara ve Aaron öyküye Call'u ne kadar iyi anladıklarını belli eden sesler çıkarak karşılık verdiler ve onlarca soru sordular. Öyle ki Tamara, Call üzerini değiştirsin diye yanlarından ayrıldığında Call neredeyse rahat bir nefes almıştı. Tamara, Yıkım'ı da yanında götürdü. Call, Aaron'ın peşinden onun kaldığı odaya girdi ve kendisini ortadaki kocaman yatağın üzerine bıraktı. Duvarlardaki pahalı görünen antika nesneleri görünce Call herhalde Alastair'in bunlara el atmak için can atacağını düşündü: Kocaman, oyulmuş metal plakalar, keskin hatlı desenlerle boyanmış karolar ve parlak ipek ve metalden oluşturulmuş, çerçevelenmiş çeşitli sanat eserleri. Aşağıdaki bahçeye bakan geniş pencereler vardı. Tavanda, yatağın üzerinde çan şeklinde mavi kristalleri olan bir avize sarkıyordu.

"Epey hoş bir yer ha," dedi Aaron. Belli ki oda onu hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu. Köşedeki heybetli gardırobun başına gidip kapısını açtı. Beyaz pantolon, bir ceket ve bir gömlek çıkarıp Call'a uzattı.

Call giysileri almaya yeltenmeyince mahcupça, "Ne oldu?" diye sordu.

Call, Aaron'ın gözlerini üzerine diktiğini fark etti. "Bana Tamara'nm evinde kaldığından bahsetmemiştin," dedi.

Aaron omuz silkti. "Tuhaf bir durum."

"Öyle olması sır gibi saklamanı gerektirmez!"

Aaron kızgınca, "Bu bir sır değildi," dedi. "Konuyu açacak fırsat olmadı sadece."

Call giysileri alıp, "Kendin gibi görünmüyorsun bile."

"Ne demek istiyorsun?" Aaron'm sesi şaşkın çıksa da Call onun neden hayret ettiğini anlayamıyordu. Call onu hiç o an üzerinde olanlar gibi güzel giysiler içinde görmemişti, tüm Magisterium'un ve Meclis'in önünde Makar ilan edildiğinde bile. Yeni ayakkabıları herhalde yüzlerce dolar değerindeydi. Bronzlaşmış, yüzüne renk gelmişti. Tıraş ol-

maya ihtiyacı olmasa da tıraş losyonu kokuyordu. Muhtemelen bütün yazı dışarıda Tamara'yla gezinmekle ve dengeli öğünler yemekle geçirmişti. Makar'ın akşam yemeklerinde pizza yiyecek hali yoktu ya! "Giysileri mi kastediyorsun?" Aaron mahcupça giysilerini çekiştirdi. "Tamara'mn anne-babası bunları almam için ısrar ettiler. Ben de burada üzerimde blucin ve tişörtle dolanırken kendimi bir tuhaf hissediyordum, yani herkes bu kadar..."

"Zenginken mi?" dedi Call. "Eh, hiç olmazsa pijamalarınla çıkıp gelmemişsin."

Aaron gülümsedi. "Sen her zaman etkili bir giriş yapmayı bilmişsindir zaten," dedi. Aaron'ın kastettiğinin Demir Sınav'daki ilk karşılaşmalarında Call'un dolmakaleminin içindeki mürekkebin fışkırıp nasıl üstünü başını mahvettiği olduğunu anlamıştı.

Call yeni giysilerini alıp üzerini değiştirmek için banyoya geçti. Tahmin edilebileceği gibi giysiler ona büyük gelmişti. Aaron ondan çok daha kaslı bir çocuktu. Call ceketin kollarını ta dirseklerine kadar kıvırmakla ve ıslak parmaklarıyla

çılgın dikenler gibi havaya kalkan saçlarını indirmekle yetindi.

Call yatak odasına döndüğünde Aaron pencerenin yanında dikilmiş, bahçeye bakıyordu. Çimlerin ortasında etrafında çocukların toplandığı büyük bir çeşme vardı. Çocuklar bir maddeyi avuç avuç havuza attıkça suda farklı renkler oluşuyordu.

Call gücendiğini belli etmemeye çalışarak, "E, burası hoşuna gitti mi?" diye sordu. Makar olması Aaron'ın suçu değildi. Olanların hiçbiri Aaron'ın suçu değildi.

Aaron sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Aaron'ın kaos büyüsü kullanıldığını belli eden bilekliğindeki siyah taş parıldadı. "Makar olmasam burada olur muydum bilmiyorum," dedi. Call'un ne düşündüğünü bilir gibiydi. "Tamara'nın anne-babası bana iyi davranıyorlar. Gerçekten iyi davranıyorlar. Fakat sadece yetiştirme yurdundan çıkan Aaron Stewart olsam biliyorum ki bu halde olmazdım. Onlar için siyasi açıdan Makar'a yakın olmak bir avantaj. Üstelik o Makar henüz on üçünde olsa bile. Bana burada istediğim kadar kalabileceğimi söylediler."

Call küskünlüğünün yavaş yavaş eridiğini hissetti. Kim bilir Aaron bir yerde istediği kadar kalabileceğini işitmek için ne de çok beklemişti? *Herhalde epey uzun bir zamandır*, diye düşündü Call. "Tamara arkadaşın," dedi. "Hem bunun nedeni ne siyaset ne de kim olduğun. Daha kimse Makar olduğunu bilmezken de senin dostundu o."

Aaron gülümsedi. "Evet, sen de öyle."

Call, "Bunu dert etmediğini sanıyordum," deyince Aaron yine gülümsedi.

"Mesele şu ki okulda Makar olmak tek bir anlam ifade ediyordu," dedi Aaron. "Fakat bu yaz anlamı numaralar yapmak ve partilere gitmek oldu. Birçok insanla tanıştırıldım ve herkes benimle tanıştığı için gerçekten etkilenmiş görünüyor ve bana özelmişim gibi davranıyor. Bu...eğlenceli." Aaron yutkundu. "Biliyorum, başta gerçekten Makar olmayı istememiştim fakat gerçekten müthiş bir hayat yaşayabileceğimi düşünmeden de edemiyorum. Demek istediğim Düşman olmasaydı. Bu hislerim yanlış mı?" Gözleri Call'un yüzünü süzdü. "Senden başka kimseye soramam bu soruyu. Kimse bana dürüst bir yanıt vermez."

Ve böylece Call'un küskünlüğü hepten yitip gitti. Aaron'ın odalarındaki kanepede oturduğu, bütün Magisterium'un karşısında ustaların onun Düşman'a karşı yegane ümitleri olduğunu ilan edişlerini kireç kesilmiş yüzüyle beklediği o anı anımsadı.

Bir düşman da gerçekten *vardı* hani. Call artık bunu biliyordu. Sadece umduğu kişi çıkmamıştı Düşman. Ayrıca Aaron'ın ölmesini isteyen insanlar da *vardı*. Ve hiçbir şey onları durdurmayacaktı. Düşman onlara bundan vazgeçmelerini söylemedikçe...

Düşman Call'sa, o halde Aaron güvende demekti, değil mi? Usta Joseph bir saldırı tertiplemek için Call'a ihtiyaç duyuyorsa hiç şansı yoktu. Call asla dostlarını incitecek bir şey yapmazdı. Çünkü dostları vardı. Ve Kötülük Efendileri'nin kesinlikle dostları olmazdı, değil mi?

Bir anda aklına yerde baygın halde yatan babası geldi. Babasını incitecek bir şey yapacağı da hiç aklına gelmemişti oysa.

Call nihayet, "Makar olmanın eğlenceli bir şey olduğunu düşünmenin yanlış bir yanı yok," dedi.

"Eğlenmelisin de. Düşman olmasa bunların olmayacağı gerçeğini aklından çıkarmadığın sürece."

Aaron sessizce, "Biliyorum," dedi.

"Bir de kibirli birine dönmediğin sürece. Fakat bu konuda endişelenmene gerek yok çünkü ben ve Tamara sana hep eskiden olduğun gibi eziğin teki olduğunu hatırlatırız."

Aaron'ın yüzünde eğri bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Call, Aaron'm alaycı mı yoksa samimi mi davrandığından emin olamıyordu. Tam emin olmak için bir şeyler söyleyecekken Tamara kapıyı açıp ikisine dik dik baktı. "İşiniz bitmedi mi beyler? Cidden, Call, giyinmen ne kadar zaman alıyor senin?"

Aaron pencereden uzaklaşıp, "Biz hazırız," dedi.

Call bahçedeki büyülü kıvılcımları görebiliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Call komşu çocukların neden gizlice partiye karışmak istediklerini anlamıştı. Yanında Aaron, Tamara ve bir güzel fırçalanmış ve yeni bir tasma takılmış Yıkım'la geldiği kapıdan tekrar geçtiğinde davete alıcı gözle bakmış ve hayrete düşmüştü.

Örtülü masaların üzerinde tabaklar dolusu yiyecek vardı; içi tavuk sosisleriyle dolu hamur işleri; ay, yıldızlar ve güneş şeklinde kesilmiş meyveler, ot salataları, domates turşuları, vıcık vıcık peynirler, krakerler, küçük şişlere dizilmiş kızarmış karidesler, karamelize deniz tarakları, kuru-

tulmuş tuna balığı, jöle içine yatırılmış et parçaları ve Call'un havyar olabileceğini düşündüğü, buzdan kâselerin içindeki küçük, siyah boncuklar.

Gerçek aslan büyüklüğünde, buzdan yapılmış mantikorların açık kanatları serin hava yayıyor, buzdan kurbağalar bir masadan diğerine sıçrıyor, buzdan korsan gemileri göğe doğru uçtuktan sonra buzdan kayaların üzerine iniyordu. Merkezdeki bir masanın üzerinde buzdan bir çeşmeden su yerine kırmızı punch akıyordu. Çeşmenin kenarlarına tünemiş dört buzdan tavus kuşu parıldayan pençelerini kullanarak içeceği konukların geçerken alacakları buzdan fincanlara dolduruyorlardı.

Ziyafetin hemen yanında düzgünce çiçekler, semboller, şekiller ve harfler şeklinde budanmış çalılar vardı. Her çalının etrafı parlak renkli çiçeklerle çevriliydi. Fakat en göz alıcı manzara sırf dekor olsun diye inşa edilmiş kemerli yapıdan aşağı akan ateş şelalesiydi. Şelalenin alevlerinin kıvılcımlar saçarak döküldüğü çimlerin üzerinde parti giysileri giyen çıplak ayaklı kızlar bir ileri bir geri koşuyor, ellerini kıvılcımların içine sokuyorlardı.

Kıvılcımlar görünüşe göre tenlerini hiç yakmıyordu. Bu durum özellikle vurgulanmak istenirmiş gibi şelalenin üzerinde asılı bir tabelada ÇOCUKLAR LÜTFEN ATEŞLE OYNAYIN yazıyordu.

Call'un içinden de alevlerin içinden geçmek gelse de buna izin verilip verilmeyeceğinden ya da bunu ancak küçük çocukların yapabileceği bir şey olup olmadığından emin olamıyordu. Yıkım yere düşen yiyecek parçaları bulmak için burnunu çimlerin arasına soktu. Tamara, Yıkım'ın boynuna pembe bir kurdele bağlamıştı. Call, Yıkım'ın kendisini bu yüzden aşağılanmış hissedebileceğini düşünse de kurdun öyle bir hali yok gibiydi.

Call, Aaron'a, "Bütün bir yaz boyunca böyle partilere katıldın mı?"

Aaron sorudan biraz rahatsızlık duymuş gibiydi. "Epey sıkça."

Tamara ikisini çekiştirip peşinden sürükleyerek, "Ben ömrüm boyunca partilere katıldım," dedi. "Sadece parti bunlar. Kısa sürede sıkıcı bir hal alıyorlar. Şimdi gelin, gösteriler gerçekten çok hoş oluyor. Kaçırmak istemezsiniz."

Şekilli çalıların ve ateşten şelalenin, ardından

masaların ve davetli kümelerinin yanından geçerek küçük bir grubun toplandığı geniş bir çimenliğe vardılar. Call bunun bir büyücü grubu olduğunu anlamıştı. Sadece güç seçilen, parıltılı bilekliklerinden değil, oraya işleyen güven ve güç havasından.

Call, "Ne olacak?" diye sordu.

Tamara sırıttı. "Büyücüler gösteriş yapacaklar."

Büyücülerden biri; açık kahverengi tenli, tıknaz bir adam Tamara'yı işitmiş gibi bir elini havaya kaldırdı. Bay ve Bayan Rajavi'nin davetlilere seslenmeleriyle büyücülerin etrafında bir kalabalık toplanmaya başladı.

Tamara eli ışıldamaya başlayan büyücüye bakıp, "Bu Usta Cameron," diye fısıldadı. "Collegium'da ders veriyor. En güzel numaralarını..."

Aniden büyücünün elinden bir dalga yükseldi. Sanki çimenlik bir denize dönüşmüştü. Oluşan dalga giderek büyüyüp izleyenlerin üzerinde yükseldi ve gölgesi partidekilerin üzerine düştü. Dalga evi ezip her yeri su altında bırakacak kadar büyüktü. Call'un nefesi kesildi.

Havaya tuzlu su kokusu yayıldı. Call dalganın içinde hareket eden nesneleri seçebiliyordu.

Deniz yılanları ve köpekbalıkları çenelerini hızla açıp kapatıyordu. Dalga yere çarpıp kaybolduğunda Call'un yüzüne tuz serpintileri çarptı.

Bir alkış tufanı koptu. Elinde Yıkım'ın tasmasının kayışı olmasa Call da alkış tutacaktı. Yıkım inildiyor, burnuyla kürkünü karıştırıyordu. Islanmayı hiç sevmiyordu.

Tamara gülerek yarım kalan cümlesini tamamladı: "En güzel numaralarım suyla yapıyor," dedi. "Bir keresinde hava çok sıcaktı ve Usta Cameron havuzun hemen yanına devasa bir fıskiye yaptı. Hepimiz koşarak içinden geçtik, hatta Kimiya bile."

Muzip bir ses, "Hatta Kimiya bile de ne demek?" dedi. "Ben de suyu herkes kadar seviyorum bir kere!" Üzerinde gümüş rengi bir elbise, ayaklarında sandaletler olan Tamara'nın ablası Kimiya üçünün ardında belirdi. O yıl Magisterium'da dördüncü sınıfa gidecek olan ve sık sık Usta Rufus'un asistanlığını yapan Alex Strike'la el ele tutuşmuştu. Alex'in üzerinde blucin ve tişört, kolunda henüz gümüş bilekliğini almadığı için bronz bir bileklik vardı. Oğlan, Call'a sırıttı.

"Hey, ufaklık," dedi Alex.

Call gergince gülümsedi. Alex ona karşı hep iyi davranmış olsa da Call'un onun Tamara'ın ablasıyla çıktığından haberi yoktu. Kimiya gerçekten güzel ve popüler bir kızdı. Kimiya'nın yanındayken eli ayağı dolanan Call'a her an yere kapaklanabilirmiş ya da kazara kendisini yakabilirmiş gibi geliyordu. İki popüler insanın beraberliği akla yatkın olsa da bu durum Call'un bazı şeyleri daha da fark etmesine neden oldu: Aksayan bacağını, darmadağın saçlarını ve üzerine Aaron'dan ödünç aldığı giysilerin olduğunu.

Usta Cameron gösterisini abartılı bir jestle, konukların üzerine parıltılı damlacıklar serperek bitirdi. İnsanlar ıslanacaklarından korkarak ciyaklasalar da su başlarına otuz kırk santim kala renkli buhara dönüştü. Bay ve Bayan Rajavi'nin başlattığı alkışların eşliğinde bir başka büyücü öne çıktı. Başında saçlarından örülmüş gösterişli bir taç olan uzun boylu bir kadın. Call bunun malikâneye geldiğinde merdivenlerde yanından buyurgan bir tavırla geçen kadını olduğunu fark etti.

"Anastasia Tarquin," diye fısıldadı Tamara. "Alex'in üvey annesi."

Alex, "Aynen öyle," dedi. Üvey annesini ifadesiz bir yüzle izliyordu. Call, Alex'in kadını sevip sevmediğini merak etti. Call daha küçükken babasının tekrar evlenmesini, bir üvey annesi olmasını istemişti; hiç annesi olmamasındansa böylesi yeğdi. Fakat büyüdükçe aklına hoşlanmayacağı biriyle babası evlenirse neler olacağı sorusu takılmıştı.

Anastasia Tarquin haşmetli bir tavırla birer ince, metal çubuk tuttuğu iki elini havaya kaldırdı. Ellerini bıraktığında çubuklar boşlukta birbirleriyle hizalandı. Kadının parmaklarından birini oynatmasıyla çubuklardan biri titreşip tek ve mükemmel bir müzik notası çıkardı. Call şaşkınlıktan yerinde hopladı.

Alex, Call'a bakıp, "Havalı ha?" dedi. "Metale hükmedebildiğinde istediğin frekansta titreştirebilirsin."

Şimdi diğer metal çubuklar da her biri farklı gitarlarmış gibi titreşip bir müzik sağanağı başlattı. Call da herkes kadar müziği sevse de müzik üzerine hiç kafa yormamış, simya büyüsünün sadece koruma duvarları örüp savunma amaçlı ya da çarpışmalarda saldırı amaçlı kullanımı dışın-

da sanat yapmakta da kullanılabileceği hiç aklına gelmemişti. Müzik nemli havada başlayan bir yağmur gibiydi ve Call'un aklına şelaleleri, okyanustaki kar ve buz kütlelerini getirdi.

Müziğin son notası da kesildiğinde metal çubuklar toprağa düşüp çamurun içine batıyormuş gibi toprağın içinde eriyip gitti. Bayan Tarquin izleyicileri eğilerek selamladıktan sonra bir alkış sağanağı altında geriledi. Giderken Alex'e doğru göz kırptı. Belki de ikisi iyi geçiniyordu.

"Ve şimdi," dedi Bay Rajavi, "belki de Makar'ımız Aaron Stewart bize bir kaos büyüsü gösterisi yapar, ne dersiniz?"

Herkes coşkuyla alkış tutarken Call yanında dikilen Aaron'm kaskatı kesildiğini hissetti. Tamara dönüp Aaron'm omzunu sıvazladı. Aaron bir saniyeliğine Tamara'ya baktı ve dudağını ısırıp sırtını dikleştirdikten sonra büyücülerin oluşturduğu çemberin ortasına doğru yürüdü.

Aaron orada öyle küçük görünüyordu ki.

Numaralar yapıp partilere gitmek. Call, Aaron'a böyle demişti. Fakat Call, Aaron'ın gerçek *büyü numaralarını* kastettiğini düşünmemişti. Call'un

aklına bir kaos büyücüsünün hoş ya da sanatsal şeyler ortaya çıkarabileceği gelmemişti. Aklına diğer Kaos Taşıyan kurtların içinde kaybolduğu her şeyi yutan karanlık ve kocaman, ıslak ağızları olan kaos elementali geldi. Korku ve beklentinin karıştığı bir hisle ürperdi.

Aaron ellerini kaldırıp parmaklarını araladı. Karanlık yayılmaya başladı.

Bir yandan kalabalığa yeni insanlar eklenirken herkes suspus oldu. Makarlarına ve onun etrafında giderek büyüyen gölgelere baktılar. Kaos büyüsü boşluktan çıkıp geliyor, yoktan var oluyordu. Yaratı ve yıkımın birlikteliğiydi bu büyü ve Aaron'ın buyruğu altındaydı.

Bir an için Call bile Aaron'dan biraz korktu.

Gölgeler birleşip iki kaos elemantali şeklini aldı. Bunlar karanlıktan yapılmış tazıları andıran ince ve zarif yaratıklardı. Usta Joseph'ın inindekinden küçüktüler. Yine de gözlerinde Boşluk'un deliğinin pırıltısı vardı.

Davetlilerden hayret nidaları yükseldi. Tamara, Call'un koluna yapıştı.

Call'un da hayretten ağzı açık kalmıştı. Şahit

oldukları bir numara değildi sanki. Bu yaratıklar tehlikeli görünüyordu. Kalabalığa kendilerini izleyen herkesi yiyip ziyafet masasındakilerin kemiklerini de kürdan olarak kullanmaya can atıyormuş gibi bakıyorlardı.

Çimlerin üzerinde kıvrılarak ilerlemeye başladılar.

Tamam Aaron, diye düşündü Call. *Kov onları. Geri gönder. Bir şeyler yap.*

Aaron bir elini havaya kaldırdı. Dumanı andıran karanlık parmaklarından spiraller çizerek çıkmaya başladı. Kendisini yaptığı işe verirken alın kırış kırış olmuştu. Sonra uzandı...

Yıkım çılgınca havlamaya başladı. Call da, Aaron da irkildi. Call, Aaron'ın konsantrasyonunun bozulduğunu ve parmak uçlarındaki gölgelerin kaybolduğunu fark etti.

Aaron her ne yapmak niyetindeyse beklediği şey gerçekleşmemişti. Bunun yerine kaos elementallerinden biri havaya, Tamara'nın annesinin üzerine sıçradı. Kadının gözleri fal taşı gibi açılırken, ağzı dehşet içinde aralandı. Elini öne çıkarmasıyla avucunun ortasında alevler oluştu.

Aaron dizlerinin üzerine çöküp her iki elini uzattı. Püsküren karanlık elementalin etrafını sardı. Yaratık ikiziyle beraber yok oldu. Kaos elementallerinden geri kalan gölgeler gün ışığına karışıp eridi. Call bir yaz gününde olduklarını o an yeniden fark etti. Hoş bir bahçe partisinde bir yaz günü. Az önce ortada gerçekten bir tehlike olup olmadığından emin değildi.

Herkes yine gülmeye ve alkış tutmaya başladı. Bayan Rajavi bile mutlu görünüyordu.

Aaron hızlı hızlı soluyordu. Yüzü solmuştu ve hastalanmış gibi yanakları kızarmıştı. Az önce numara yapmış biri gibi durmuyordu. Daha çok az kalsın arkadaşının annesini kazara yaratıklara yem edecek biri gibi görünüyordu.

Call, Tamara'ya doğru döndü. "Bu da neydi?"

Tamara'nın gözleri ışıl ışıldı. "Ne demek istiyorsun? Aaron harika bir iş çıkardı."

Call, "Öldürülebilirdi!" diye tısladı. Tamara'nın annesinin de ölebileceğini eklememek için kendisini tuttu. Aaron şimdi ayağa kalkmış, kalabalığın arasından geçip ikisine doğru geliyordu. Herkes ona dokunmak, onu kutlayıp sırtını sıvazlamak

istediğinden çok da hızlı ilerleyemiyordu.

Tamara dudak büktü. "Sadece bir parti numarasıydı Call. Hem diğer tüm büyücüler de burada. Bir terslik olsa hemen müdahale ederlerdi."

Call boğazında öfkenin bakırsı tadını hissedebiliyordu. O da, Tamara da biliyorlardı ki büyücülere bel bağlanamazdı. Her zaman olayları zamanında durdurmak için harekete geçmeyebiliyorlardı. Constantine Madden kaos büyüsünün sınırlarını kardeşini öldürüp az kalsın Magisterium'u yıkacak kadar zorladığında kimse onu durdurmak için müdahalede bulunmamıştı. Constantine öylesine yaralanmıştı ki sonrasında yüzündeki yaraları gizlemek için hep gümüş bir maske takmıştı.

Herhalde görüntüsünden nefret ediyor olmalıydı.

Call elini kendi yarasız yüzüne götürdüğünde Aaron kıpkırmızı olmuş ve gözlerinde panik dolu bakışlarla yanlarına geldi. Söylediklerini kalabalık işitmesin diye sessizce, "Gidip bir yerlere oturabilir miyiz?" dedi. "Biraz soluklanmam gerek."

"Tabii." Call, Aaron'ın önüne geçmek için apar topar hareketlendi. Aaron, Yıkım'ın üzerine abanıp fısıltıyla kurda, "Beni çeşmenin yanma götür."

dedi. Yıkım onu peşinden sürüklemeye başladı. Kalabalık kurda yol vermek için aceleyle yolu açarken Call, Tamara ve Aaron Yıkım'ın peşi sıra yürüdüler. Kimiya dikkatini sıradaki büyünün numaralarına odaklamış olsa da Call, Alex'in arkalarından anlayışla onlara baktığının farkındaydı.

Dördü kalkan şeklinde budanmış bir çalının etrafından geçip bir çeşmeye vardılar. Etraflarında renkli kıvılcımlar uçuşuyordu. Bu çeşme yuvarlaktı ve sarı taşlardan yapılmıştı. Eski görüntüsü Call'a çeşmenin oraya başka bir yerden getirilmiş olması gerektiğini düşündürdü. Aaron çeşmenin ucuna oturup ellerini dalgalı, sarı saçlarında gezdirdi. "Saç kesimimden nefret ediyorum," dedi.

"İyi görünüyor," dedi Call.

Aaron, "Gerçek düşüncen değil bu," dedi.

Call, "Pek sayılmaz," deyip Aaron'a elinden geldiğince destekleyici bir gülümsemeyle baktı. Aaron'ın endişeli bir hali vardı. Belki de Call'un gülümsemesi yeterince destekleyici olmamıştı. "Sen iyi misin?"

Aaron derin bir nefes aldı. "Ben sadece..."

"İşittin mi?" Bir erişkinin sesi yaprakların ara-

sından üçünün kulaklarına ulaştı. Gür ve kalın bir sesti bu. Call sesi daha önce de işitmişti. "Birileri geçen hafta Collegium'a zorla girmiş. Alkahest'i çalmaya çalışmışlar."

Call ve Aaron önce birbirlerine sonra donakalan Tamara'ya baktılar. Tamara parmağını dudaklarına götürüp onları susturdu.

Yumuşak bir kadın sesi "Birileri mi?" diye karşılık verdi. "Düşman'ın uşaklarıdır. Başka kim olacak? Yeniden savaş başlatmak istiyor."

Adam kadına, "Makar'ımız eğitimini tamamlayıp hazır olduğunda Düşman'ı kırık Alkahest bile kimse kurtaramayacak," diye yanıt verdi.

Üçüncü bir ses diğerlerini, "Fakat Alkahest'i tamir ederse Verity Torres'in yaşadığı trajedi tekrar edebilir," diye uyardı. Gerginliği sezilen bir erkek sesiydi bu. "Makar'ımız tıpkı zamanında Verity Torres'in olduğu gibi genç. Zamana ihtiyacımız var. Alkahest çok güçlü, bu yüzden de çalınmaya çalıştığı gerçeğini hafife alamayız."

Kadın, "Alkahest'i daha iyi korunacağı bir yere gönderiyorlar," dedi. "Sergilemekle aptallık etmişlerdi zaten."

İlk konuşan adam, "Alkahest'in güvende olduğundan emin olana dek Makar'ımızın emniyeti bizim için en büyük öncelik olmalı."

Aaron oturduğu yerde donakalmıştı. Çeşmenin suyunun şırıltısı Call'un kulaklarına gürül gürül akan bir şelale gibi geliyordu.

Gergin sesli adam, "Bir Makar'ımızın olması *bizim* daha güvende olmamızı sağlayacak sanıyordum," dedi. "Biz Makar'ı korumakla uğraşırken bizi kim koruyacak?"

Call biraz daha orada dikilirlerse büyücülerden birinin Aaron için kötü sözler söylediğini işiteceklerini hissetti. Düşman'ın Aaron'ı öldürmek için ne tür planlar düzenlediğine dair varsayımlardan da rahatsız edici sözler.

Call, Aaron'a Ölümün Düşmanı'nın Alkahest'i -artık o her ne ise- çalmaya çalışmadığından gayet emin olduğunu ve o ara planladığı en kötü şeyin Jasper'dan intikam olmak olduğunu söylemeyebilmeyi çok isterdi.

Elbette Usta Joseph'ın neyin peşinde olduğundan haberi yoktu. Bu yüzden de Ölümün Düşmanı'nın yardakçıları pekâlâ bu hırsızlık giri-

şimin arkasında olabilirlerdi ki bu da pek rahatlatıcı bir ayrıntı değildi. Usta Joseph tek başına da epey güçlüydü. Ne kadar Call'a ihtiyacı olduğunu söylese de on üç yıldır Constantine Madden'ın yokluğunda başının çaresine bakmıştı.

Tamara yüksek sesle, "Haydi," dedi. Aaron'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı. O da Call'la aynı şeyleri düşünmüş olmalıydı. "Açlıktan ölüyorum. Gidip bir şeyler yiyelim."

"Tabii," dedi Aaron. Fakat Call, Aaron'ın gitmeye gönülsüz olduğunu sezebiliyordu. Yine de Call ve Tamara'nın peşinden açık büfe masasına gidip Call'un üç tabağa tepeleme karides, deniz tarağı, sosis ve peynir dolduruşunu izledi.

İnsanlar Aaron'un yanına gelip duruyor kaos elementallerini kontrol edişinden dolayı onu tebrik ediyor, onu türlü davetlere çağırıyor, ona son savaşta yaptıkları hakkında öyküler anlatmak istiyorlardı. Aaron nezaketi elden bırakmadan en yavan hatıraları bile başını sallayarak dinliyordu.

Call, Tamara'ya bir peynir tabağı hazırladı. Bunu da daha çok Kötülük Efendileri'nin diğer insanlar için peynir tabakları hazırlamadıkların-

dan emin olduğu için yapmıştı. Kötülük Efendileri arkadaşlarının aç olup olmadıklarına aldırış etmezlerdi.

Tamara peynir tabağını aldı, omuz silkti ve en üstte duran kuru kayısıyı yedi. "Bu çok sıkıcı," diye fısıldadı. "Aaron'm sıkıntıdan ölmediğine inanamıyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Call. Bir parça kızarmış karidesi havaya atıp ağzıyla yakaladı. "Aaron gibi insanlar kibar davranırlar, ta ki patlayıp sinir bozucu bir moruğu Boşluk'un içine gönderene dek."

Tamara gözlerini devirip, "Bu doğru değil," dedi. "Sen olsan yapabilirsin fakat Aaron yapmaz."

"Ya, öyle mi?" Call kaşlarını kaldırdı. "Yüzüne bir bak da tekrar söyle bunu."

Tamara, Aaron'ı uzunca bir süre süzdü. Üzerinde pembe bir takım olan cılız, yaşlı bir büyücünün lafa tuttuğu Aaron'ın gözleri donuklaşmıştı. "Tamam. Nereye gidebileceğimizi biliyorum." Tamara, Call'un kendisi için hazırladığı tabağı döküp Aaron'ı yakasından tuttu. Aaron şaşkın halde ona doğru döndü ve Tamara onu sohbetten çekip eve

doğru götürürken kendisiyle konuşan erişkine doğru çaresizce omuz silkti.

Call yarım kalan yiyeceğini taş bir tırabzanın üzerine bırakıp ikisinin peşinden gitti. Tamara'yla Call peşlerinde Yıkım'la Aaron'ı içeri çekerken Tamara, Call'a yüzünde kurnazca ve çılgınca bir sırıtışla baktı.

Aaron, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Haydi." Tamara'nın önderliğinde evde dolaşıp gösterişli ciltlerle kaplı kitapların olduğu bir kütüphaneye vardılar. Renkli camlı, tirizli pencerelerden içeri ışık demetleri sızıyordu. Zemin kıpkırmızı halılarla kaplıydı. Tamara odanın diğer yanındaki kocaman şömineye doğru yürüdü. Her iki yanda alacalı akikten yontulmuş birer taş vazo duruyordu. İki vazonun da üzerinde birer sözcük vardı.

Tamara ilk vazoyu eline aldı. Çevirip Call ve Aaron'a sözcüğü gösterdi. *Prima.* Tamara diğer vazonun başına gidip ikinci sözcüğü onlara doğru çevirdi. *Materia.*

Prima materia. Call bunun simyayla ilgili bir terim olduğunu biliyordu. Anlamı dünyadaki ilk

maddeydi. Kaos'a ait olmayan her şeyin -toprak, hava, su, ateş, metal ve ruhlar- özü olan madde.

Bir çıt sesi geldi. Ardından duvarın bir kısmı ardına kadar iyi ışıklandırılmış, taş bir koridora açıldı.

"Vay," dedi Call.

Call'un Tamara'nın onları nereye götüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki odasına, belki evin sessiz bir köşesine gideceklerini düşünüyordu. Gizli bir kapıyla karşılaşacakları hiç aklma gelmemişti.

Aaron, Tamara'ya doğru dönüp, "Bana bundan ne zaman bahsedecektin?" diye sordu. "Bir aydır burada kalıyorum!"

Tamara ondan bir sır saklamış olmaktan memnun görünüyordu. "Burayı kimseye göstermemem gerekiyordu. Gördüğün için şanslısın, *Makar*."

Aaron, Tamara'ya dil çıkardı.

Tamara güldü ve boynunu eğip koridora geçti. Uzanıp duvardan bir meşale aldı. Meşale parlak, sarı-yeşil bir ışık ve hafif bir sülfür kokusu yayıyordu. Tamara koridorda ilerlerken oğlanların peşinden gelmediğini fark etti. Parmaklarını şak-

latmasıyla bukleleri sallandı. "Haydi," dedi. "Kımıldanın uyuşuklar."

Call ve Aaron önce bakıştılar, sonra da omuz silkip Tamara'nın peşinden gittiler.

Üçü peşlerinde Yıkım'la yürürken Call koridorların neden o kadar dar olduğunu fark etti; kemikleri saran damarlar gibi koridorlar da evin her yanına uzanıyordu. Böylelikle herkese açık odalar kolaylıkla gözetlenebiliyordu. Düzenli aralıklarla havalandırma boşluklarına benzeyen ve süslü demir ızgaralarla kapatılmış delikler vardı.

Call kapaklardan birini kaldırıp personelin taze gülsuyu limonatasını sürahilere doldurduğu ve küçük, kare tuna parçalarını geniş, cam tabaklardaki tek tek yaprakların üzerine yerleştirdiği mutfağa göz attı. Bir başka kapağı açtığında Alex'in ve Tamara'nın ablasının yanında iki pirinç tazı heykeli olan, iki kişilik bir kanepede sarıldıklarını gördü. Call'un bakışları altında Alex öne eğilip Kimiya'yı öptü.

Tamara sessizce, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Hiçbir şey!" Call kapağı yana kaydırarak kapattı. Şeytana uymadan biraz daha ilerlemişti

ki Tamara'nın anne-babasının sesini işitip duraksadı. O esnada Bayan Rajavi'nin partideki konuklar hakkında konuştuğunu fark etti. Call, Tamara'nın peşinden gitmesi gerektiğini bilse de konuşmalara kulak misafiri olmak için yanıp tutuşuyordu.

Aaron durdu ve dönüp Call'a baktı. Call iki arkadaşına el edince Aaron ve Tamara da, Call'un başında durduğu kapağın yanına geldiler. Aaron çevik parmaklarıyla kapağı yavaşça kaydırıp açtı ve üçü de aşağı baktı.

Tamara, "Belki de bunu yapmasak..." diye söze girse de daha cümlesini tamamlamadan merakı itirazlarına galip geldi. Call, Tamara'nm bunu tek başına ne sıklıkta yaptığını ve bu şekilde hangi sırları öğrendiğini merak ediyordu.

Tamara'nın anne-babası çalışma odalarında dikiliyorlardı. Ortalarında maun bir masa vardı. Üzerinde de bir satranç takımı. Fakat Call satranç tahtasının üzerinde alışageldik atları, kaleleri ve piyonları göremiyordu. Bunların yerine çıkaramadığı birtakım şekiller vardı.

"...Anastasia, tabii ki," diye konuşmasını nokta-

ladı Bay Rajavi. Üç arkadaş sohbete orta yerinde yetişmişlerdi.

Bayan Rajavi başını salladı. "Elbette." Gümüş bir tepsinin üzerinde duran boş bir kadehi eline aldı. Üçünün bakışları altında kadehin içi kendi kendine soluk renkli bir sıvıyla doldu. "Keşke de-Winters ailesini bu tür etkinliklere davet etmemenin bir yolunu bulabilsem. O aile hâlâ büyünün para kazandırdığı zamanlardaymışız gibi davranırlarsa ne giyim tarzlarının ne de sohbetlerinin ne denli bayatladığını kimse fark etmeyecek sanıyor. Neyse ki okul açıldığında Tamara oğullarıyla arasına mesafe koydu."

Bayan Rajavi suratını ekşitti. "Besbelli en küçük oğullarını Makar'ın yoluna çıkarmaya çalışıyorlar. Herhalde Makar'la oğulları arkadaş olurlarsa Makar'ın ihtişamının oğullarına, dolayısıyla da kendilerine biraz bulaşacağını ümit ediyorlar."

Bay Rajavi soğuk bir sesle, "Tamara'nın dediğine göre Jasper kendisini Aaron'a sevdirememiş," dedi. "Bence kaygılanman yersiz canım. Aaron'ın çıraklık grubunda olan Tamara, Jasper değil."

"Ve tabii Callum Hunt." Tamara'nın annesi ka-

dehinden bir yudum aldı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun."

"Babasına benziyor." Bay Rajavi kaşlarını çattı. "Alastair Hunt'a yazık oldu. Usta Rufus'tan eğitim aldığı zamanlarda ümit vaat eden bir metal büyücüsüydü."

Call donup kaldı. Aaron ve Tamara yüzlerinde endişeli ifadelerle Call'a bakarlarken Bay Rajavi konuşmasına devam etti.

"Karısının Soğuk Katliam'da ölmesiyle delirmiş diyorlar. Büyü kullanmadan yaşıyor, hayatını boşa heba ediyormuş. Yine de oğluna el uzatmamak için ortada hiçbir neden yok. Usta Rufus onda bir şeyler görmüş olacak ki onu çırağı yaptı."

Call, Tamara'nın elini kolunda hissetti. Tamara onu delikten uzaklaştırıyordu. Aaron kapağı kapattı ve üçü koridorda ilerlemeye devam etti. Call cesaret alınak için parmaklarını Yıkım'ın boynundaki tüylerde dolamıştı. Karnında bir boşluk hissi vardı ve anlaşılan bir başka çalışma odası olan bir odaya sessizce açılan dar kapıya vardıklarında rahatlama hissetti.

Meşalenin sarı-yeşil ışığı altında odanın orta-

sındaki geniş, konforlu kanepeler, bir sehpa ve bir masa seçiliyordu. Duvarlardan birine bir kitaplık dayanmıştı fakat buradaki eski kitaplar Call'un kütüphanede gördükleri gibi güzelce ciltlenmiş ve yeni değildi. Bunlar daha eski, daha tozlu ve yıpranmıştı. Bazılarının sırtları yırtılmıştı. Bazıları lekeli iplerle bağlanmış elyazmalarıydı.

Call, "Burası ne için kullanılıyor?" diye sordu. Yıkım kanepelerden birinin üzerine atladı ve uyuklama pozisyonu almadan önce birkaç kez kendi etrafında döndü.

Gözleri parıldayan Tamara, "Gizli toplantılar için," diye yanıt verdi. "Anne-babam buradan habersiz olduğumu sanıyor. Burada tehlikeli büyü teknikleriyle ilgili kitaplar var; çok eskilere giden kayıtlar. Bir zamanlar büyücülerin büyüyü para kazanmak için kullanmalarına izin veriyorlardı. O zamanlar büyücüler çok para kazanıyordu. Sonra Teşebbüs Yasaları çıktı. Artı normal dünyada büyüden para kazanmaya izin verilmeyecekti. Bazı aileler ellerinde ne var ne yoksa kaybettiler."

Call, Jasper'ın ailesinin de başına aynı şeyin gelip gelmediğini merak ediyordu. Acaba Hunt

ailesi de bu şekilde para kazanmış mıydı? Ya da daha doğrusu annesinin ailesi. Call onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Peki büyücüler şimdi nasıl para kazanıyor?" diye sordu Aaron. Odaya bakındı. Belli ki içinde oldukları devasa malikâneyi ve az önce katılmakta oldukları partiyi düşünüyordu.

"Meclis için çalışabiliyor ya da düzenli bir işe girebiliyorlar," dedi Tamara. "Fakat önceden kazandıkları serveti yatırım için de kullanabiliyorlar."

Call, Constantine Madden'ın servetini nasıl elde ettiğini düşünürken aklına Constantine diğer büyücülere savaş açtıktan sonra Teşebbüs Yasaları'nın onu bağlamaması gerektiği geldi. Bu da Call'a Tamara'nın evine neden geldiğini hatırlattı: "Sence partiye gelenlerin içinde Magisterium'a dönecekler var mıdır?" diye sordu Call. "Belki ben de onlarla gidebilirim?"

"Onlarla gitmek mi? Magisterium'a mı? Fakat orada hiç kimse yok ki," dedi Aaron.

"Mutlaka birileri vardır," dedi Call. "Hem bana kalacak bir yer lazım. Eve gidemem."

"Saçmalama," dedi Tamara. "Okul açılana ka-

dar burada kalabilirsin. Havuzda yüzer, büyü alıştırmaları yaparız. Annemleri ikna ettim bile. Senin için bir oda hazırladık."

Call uzanıp Yıkım'ın başını okşadı. Kurt gözlerini açmadı. "Annenler sorun etmez mi?"

Tamara başını iki yana salladı. "Kalman onları mutlu eder," dedi. Sesi anne-babasının Call'a evlerini açmalarının iyi niyetli olduğu kadar pek de iyi niyetli olmayan sebepleri olduğunu açıkça sezdirmişti.

Yine de kalacak bir yer çıkmıştı işte. Ayrıca Call hakkında kötü sözler söylemiş de sayılmazlardı. Usta Rufus'un onu seçmesi için bir neden olması gerektiğini söylemişlerdi.

"Babanı arayabilirsin," dedi Aaron. "Böylece senin için endişelenemez. Demek istediğim Magisterium'a dönmeni istemese de güvende olduğunu bilmek isteyecektir."

Aklına depo odasının duvarının dibine yığılan babası, Alastair'in onun peşinden gelip canını almaya kim bilir ne kadar da hevesli olduğu gelen Call, "Evet," dedi. "Belki yarın. Jasper hakkında daha fazla pislik bulup çıkardıktan, büfedeki tüm

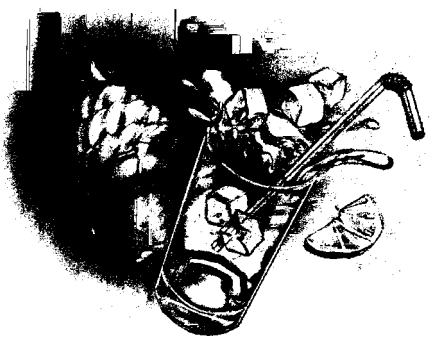
yemekleri yedikten ve havuzda yüzdükten sonra."

Aaron sırıtarak, "Hem büyü pratiği de yapabiliriz," dedi. "Usta Rufus neye uğradığını şaşıracak. Herkesten önce geçeceğiz İkinci Kapı'dan."

Call, "Jasper'dan önce geçeyim de," dedi. Tamara güldü.

Yıkım sırtüstü uzandı ve hafifçe horlamaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gables'ta vakit geçirdikçe Call'un zenginliğe bakış açısı da değişmişti.

Sabahları bir zil onu kahvaltı için uyandırıyordu. Kahvaltı bahçeye bakan aydınlık bir odada yeniyordu. Tamara'nın anne-babası ekmek ve yoğurttan ibaret basit kahvaltılar yapsalar da bu durum misafirlerinin önüne dört başı mahmur yiyecekler koymalarına engel olmuyordu. Masada taze sıkılmış meyve suları ve kuru mısır gevreği ve süt yerine yumurta ve tost gibi sıcak yiyecekler vardı. Call'un her yemekte önünde bulduğu sert kabuklu ekmeğin yerine ağızda eriyen, tereyağlı

hamur işleri vardı. Evde yatmasına izin verilmese de Yıkım'ın içleri kuşbaşı etle dolu, kendisine özel kâseleri vardı. Yıkım ahırda, taze samanların üzerinde yatıyor, varlığı atları tedirgin ediyordu.

Call arka tarafında ahırı olan bir yerde kaldığına inanmakta güçlük çekiyordu.

Bolca giysi de vardı. Bir mağazadan satın alınan, Call'un bedenine uygun ve odasındaki gardıroba asılmadan önce ütülenen giysiler. Beyaz gömlekler. Blucinler. Deniz şortları.

Tamara'nın anne-babası Alastair'i arayıp Call'un kendileriyle birlikte bir seyahatte olduğunu ve döndüklerinde onu doğrudan Magisterium'a bırakacaklarını söylemeye bile niyetlenmişlerdi. Bayan Rajavi, Alastair'le konuştuktan sonra Call'a babasının sesinin telefonda gayet iyi geldiğini ve oğlunun iyi vakit geçirmesini istediğini söylediğini iletmişti. Call, Alastair'in telefon görüşmesinden memnuniyet duyduğunu düşünmese de Rajaviler güçlü bir aileydi, bu yüzden de Call onların gözetimi altındayken babasının peşine takılacağına ihtimal vermiyordu. Bir kez Magisterium'a vardıklarında da tamamen güvende olacaktı.

Call okul yılı sona erdiğinde ne yapacağından emin olmasa da henüz o günün gelmesine epey zaman olduğundan bunu dert etmesine gerek yoktu.

Call'un babasına dair tedirginliğine rağmen saatlerce yüzmekle, çimlere uzanmakla ve dondurma yemekle geçen saatler günleri kovalayıverdi. Call üzerinde deniz şortuyla deniz kabuğu şeklindeki havuza ilk gidişinde çıplak bacaklarını Aaron ve Tamara'nın daha önce görmediklerini fark edip utanmıştı. Sol bacağı sağ bacağından inceydi ve yıllar geçtikçe kızıldan açık pembeye dönen yara izleriyle kaplıydı. Odasında endişeyle oturup yaralarına bakarken çok da kötü görünmediklerini düşündü. Yine de insanların görmesini isteyeceği türde bir manzara da değildi bu.

Fakat ne Aaron ne de Tamara, Call'un bacağının durumunu fark etmiş gibiydi. Sadece gülüp birbirlerine su sıçratmışlar, çok geçmeden de Call kendisini bahçede onlarla, Alex'le ve Kimiya'yla güneşlenip buzlu nane çayı içer halde bulmuştu. Epey de bronzlaşmıştı ve buna alışık değildi. Tabii yeraltında okuduğundan bunun şaşılacak bir yanı da yoktu.

Ara sıra Aaron, Kimiya'nın kollarından kaçırabildiği Alex'le tenis oynuyordu. Call'a büyülü tenis sıradan tenise epey benziyormuş gibi gelmişti. Tek fark top sahanın uzağında bir yere kaçtığında Alex'in parmaklarını şaklatarak topu geri getirmesiydi.

Büyü alıştırmaları yapmaya söz vermiş de olsalar pek yapamamışlardı. Birkaç kez evden çıkıp büyüyle ateşler oluşturmuş, ateşi emniyetli bir şekilde tutabilecekleri yanan kürelere çevirmişler ya da toprak büyüsü kullanıp topraktan demir lifler çıkarmışlardı. Bir keresinde yerden iri taşlar kaldırma alıştırmaları yapmışlar fakat taşlardan biri hızlıca Aaron'ın başının hemen yanından geçince Bayan Rajavi evden çıkıp onları Makar'ı tehlikeye attıkları için azarlamıştı. Tamara annesine sadece gözlerini devirerek karşılık vermişti.

Bir öğleden sonra -akşama doğru, puslu hava vızıldayan arılarla doluyken- Call kahvaltı odasından merdivene yürürken Bay Rajavi'nin oturma odalarından birindeki konuşmasına kulak misafiri oldu. Bay Rajavi alçak sesle konuşsa da Call yakınına gittiğinde adamın sesinin Alex ta-

rafından kesildiğini işitebildi. Alex bağırmasa da sesindeki öfke seziliyordu. "Tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz efendim?"

Call ikisine biraz daha yaklaştı. Nasıl bir sohbete kulak misafiri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisini onlara kulak kabartmasının nedeninin Aaron hakkında konuşuyor olabileceklerine ikna etmeye çalışsa da aslında asıl endişesi *kendisine* dair bir şeyler keşfetmiş olabilecekleriydi.

Alastair telefonda Bayan Rajavi'ye bir şeyler demiş olabilirdi. Kadının Call'a bahsetmediği şeyler? Büyü dünyasında Alastair'in adı deliye çıkmış olsa da Alastair'in söylediklerinin en büyük avantajı gerçeklikleri olacaktı.

Bayan Rajavi, "Seni evimizde misafir etmek bizi mutlu etti," dedi. "Fakat Kimiya henüz genç bir kız ve fazla hızlı gittiğinizi düşünüyoruz."

Bay Rajavi, "Sizden isteğimiz okul boyunca biraz ara vermeniz sadece," dedi.

Call rahat bir nefes aldı. Aaron, Call ya da herhangi bir önemli mesele hakkında konuşmuyorlardı. Konu flörttü.

Alex öfkeyle, "Ve bunun üvey annemin Meclis'e

sunduğunuz son teklife ret oyu vermesiyle bir ilgisi yok, öyle mi?" diye sordu. Call bunu işitince konunun belki de önemli olabileceğini düşündü.

Bay Rajavi, "Sözlerine dikkat et," dedi. "Sana saygı konusunda neler söylediğimi unuttun mu?"

Alex sesini yükselterek, "Ya siz kızınızın isteklerine saygı gösterseniz nasıl olur?" diye sordu. "Kimiya? Söyle ona!"

"Bunların yaşandığına inanamıyorum," dedi Kimiya. "Tek isteğim herkesin birbirine bağırıp çağırmayı bırakması." Call babasıyla yıllarca tartışmış, son tartışmaları da her aklına geldiğinde karnına ağrılar giren o korkunç kavga olmuştu. Deneyimlerden yola çıkarak, şahit olduğu aile tartışmasının sonunun iyi olmayacağını seziyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı ve yüzüne elinden geldiğince şaşkın bir ifade oturtup dördüne baktı.

"A, şey, Alex," dedi. Alex pişman olacağı bir şey yapmadan onu oradan götürmek için iyi bir sebep aradı. "Bir saniyeliğine benimle gelir misin? Aaron, şey, sana bir şey soracakmış da."

Alex yüzündeki öfkeli ifadeyi Call'a çevirince Call bir an için doğru kararı aldığından şüpheye

düştü. Fakat hemen sonra Alex başını sallayıp, "Tabii," dedi.

Bay Rajavi, Alex'e, "Bu konuşmayı yaptığımız için memnunum," dedi.

Alex sıktığı dişlerinin arasından, "Ben de," dedi. Odadan öyle hışımla çıktı ki Call ona yetişmekte zorlandı.

Alex uzun adımlarla bahçeye çıkıp taş çeşmeye yöneldi. Çeşmeye vardığında taşa sert bir tekme atıp Alastair'in Call'un ağzına almasını kesinlikle yasakladığı bir sözcüğü haykırdı.

Call, "Üzgünüm," dedi. Uzaktaki bir çimenlikte Aaron ve Tamara'nın Yıkım'ın geri getirmesi için sopalar fırlattığını seçebiliyordu. Neyse ki Alex'le konuşmasını işitemeyecek kadar uzaktaydılar.

"Aaron'm beni görmek istediği filan yok, değil mi?" diye sordu Alex.

"Hayır," dedi Call. "Tekrar özür dilerim."

"Öyleyse ne diye beni buraya getirdin?" Alex'in artık sinirli değil, sadece meraklı bir hali vardı.

Call kararlı bir sesle, "O tartışmanın iyi bir yere gideceği yoktu," dedi. "Kimsenin galip çıkacağı türde bir tartışma değildi."

Alex ağır ağır konuşarak, "Belki de," dedi. "Onlar sadece... Beni öyle kızdırıyorlar ki. İşleri güçleri gösteriş. Kendileri mükemmelmiş ve herkes onlardan aşağıymış gibi."

Call kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Alex, Aaron'a bir bakış atıp sesini iyice alçalttı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey demek istemiyorum."

Alex besbelli Call'un onu anlamadığını düşünüyordu. Tamara'nın anne-babasının Call'u görünüşte sevdiklerini fakat gerçeği bilseler bunu yapmayacaklarını açıklamanın hiçbir faydası olmazdı. Hatta Makar olmasa Aaron'ı bile sevmezlerdi. Fakat Call bütün bunları söylese de Alex onun gibi küçük bir çocuğun herkesi ilgilendirecek kadar büyük sırları olduğuna asla inanmazdı.

↑≋△○@

Sadece birkaç gün sonra Call'un yeni giysilerini toplayıp okula gitmeye hazırlanması gerekti. Yeniden likensiz yiyecekler görmesi için epey zaman geçeceğini bildiğinden, kahvaltıda midesini tıka basa sosisler ve yumurtalarla doldurdu. Aaron ve

Tamara Magisterium'un ikinci sınıf üniformalarını üzerlerine geçirmişlerdi bile. Alex ve Kimiya ise dördüncü sınıfların beyaz üniformalarını giymiş, birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Call üzerinde blucini ve tişörtüyle oturuyor, kendisini oraya ait değilmiş gibi hissediyordu.

Alex, Call'a imalı bir bakış attı. "*Sen de asla onlar için yeterince iyi olamayacaksın*," der gibiydi.

Bay Rajavi kol saatine baktı. "Gitme zamanı geldi," dedi. "Call?"

"Evet?" Call, Tamara'nın babasına doğru döndü.

"Kendine dikkat et." Adamın sesindeki bir şey Call'u iyi niyetinden şüpheye düşürse de belki de Alex'in kafasını fazlaca bulandırdığını düşündü.

Herkes fuayeye doğru hareketlendi. Orada kel kafası parlayan Stebbins çocukların çantalarını hazırlıyordu. Aaron ve Call'a yeni asker çantaları alınmıştı. Tamara ve Kimiya'nın aynı renkte yılan derisi valizleri vardı. Alex'in bavulunun üzerinde ise isminin baş harfleri -ATS- vardı. Alex bavulu alıp kapıya yöneldi.

Dışarı çıkınca Alex araba yoluna doğru yürümeye başladı. Call yolun sonunda bekleyen, mo-

toru çalışan Mercedes'i görünce şaşakaldı. Alex'in üvey annesi gelmişti.

Kimiya'nm ağzından bir hayret nidası çıktı. Stebbins düşünceli görünüyordu.

"Güzel araba," dedi Call.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Tamara. "Sen kafanı *arabalarla* bozduğundan öyle diyorsun." Tamara, Stebbins'e tuhaf, uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Call'un bakışı irdeleme fırsatı olmadı. O an dikkatini dağıtan öyle çok şey vardı ki.

Kimiya, Alex'in peşinden koşuyordu. Herkesin şaşkınlıkla ikisine baktığının farkında bile değildi. Alex'e yetişince, "Sorun nedir?" diye sordu. "Bizimle otobüste gideceğini sanıyordum!"

Alex araba yolunun ortasında durup Kimiya'ya doğru döndü. "*Mesafemi koruyorum*, tam da babanın istediği gibi. Anastasia beni Magisterium'a götürecek. Yaz bitti. Biz de öyle."

"Alex, böyle yapma," dedi Kimiya. Alex'in öfkesi karşısında afallamış gibiydi. "Bu meseleyi konuşabiliriz..."

"Yeterince konuştuk." Alex konuşurken sesi içindeki acı kendisini boğuyormuş gibi çıkıyordu.

Çantasını omzuna atıp, "Benim için sesini yükseltmeliydin," dedi. "*Bizim için.*" Alex çantasını omzuna attı. "Fakat bunu yapmadın." Hızla dönüp araba yolundan aşağı yürümeye başladı.

Kimiya, "Alex!" diye bağırdı. Fakat Alex yanıt vermedi. Mercedes'in içine girdi. Araç hızla uzaklaşıp arkasında bir toz bulutu bıraktı.

"Kimiya!" Tamara kız kardeşine doğru koşacakken annesi onu bileğinden tuttu.

"Ona biraz zaman ver," dedi annesi. "Belki de yalnız bırakılmak istiyordur."

Bayan Rajavi'nin gözlerinde sert bir bakış vardı. Call hayatında kendisini hiç o kadar huzursuz hissetmediğini düşündü. Aklına hep Alex'in, "Kimiya, söyle onlara," deyişi Kimiya'nın ise Alex'in söylemesini istediklerini bir türlü söylemeyişi geliyordu. Kimiya anne-babasından korkuyor olmalıydı. Call kızı bu yüzden suçlayamıyordu.

Birkaç dakika sonra, sarı bir okul otobüsü Gables'ın kapılarından içeri girdi. Kimiya eve dönüp gözlerini elbisesinin yenine silip hüzünle burnunu çekti. Kimsenin yüzüne bakmadan valizini aldı.

Annesi elini omzuna koymak için uzandığında Kimiya kadının elini omzundan silkeledi.

Call bir şey unutup unutmadığına bakmak için eğilip çantasının fermuarını açtı. Çantayı kapatana kadar Bayan Rajavi, Call'un elbiseleri üzerinde pırıldayan bıçağını fark etti.

"Semiramis mi o?" diye sordu.

Call alelacele çantasının fermuarım kapattı. "Annemindi."

"Biliyorum. Annenin o bıçağı yaptığı zamanı anımsıyorum. Çok yetenekli bir metal büyücüsüydü." Tamara'nın annesi başını yana eğdi. "Semiramis ismi öldüğünde güvercine dönen bir Asur kraliçesinden geliyor. Callum da *güvercin* demek. Güvercinler barışın sembolüdür ve barış annenin hep her şeyden çok istediği şeydi."

Call, "Öyledir herhalde," dedi. Kadının dikkatinin kendisine çevrilmesinden huzursuz olmuş, annesi hakkında kendisinden daha fazla şey bilmesine de biraz üzülmüştü.

Bayan Rajavi ona gülümsedi ve gözlerinin üzerine düşen mürekkep karası bir bukleyi geriye yatırdı. "Eminim seni çok seviyordu. Sen de onu çok

özlüyorsundur."

Call annesinin ölürken buza kazıdığı sözcükleri anımsayıp yanağının içini ısırdı.

Callum ismini seçmesi annesinin epey zamanını almış olmalıydı. Muhtemelen bir liste çıkarmış, Alastair'le birlikte belki yarım düzine isim üzerinde gidip gelmiş ve sonunda Callum isminde karar kılmıştı. Güvercinleri, barışı ve savaşın bitişini simgeleyen Callum. Sonra Constantine Madden çocuğunu öldürüp küçük bedenini ruhunu içine saklamak için kullanmıştı. Call annesinin ümitlerinin tam zıddıydı.

Call ağzının yanını kanayacak kadar sertçe ısırdığını fark etti.

Kendisini zorlayıp ancak, "Teşekkürler Bayan Rajavi," diyebildi. Ardından nereye gittiğini bile bilmeden otobüse bindi. Yıkım peşinden koşup koridora kuruldu. Otobüsteki herkes onun üzerinden aşmadan yürüyemez oldu.

Çoktan yerlerine geçen birkaç çocuk vardı. Aaron öne yakın bir yerde oturuyordu. Yana kayıp koltuğunu Call'a verdi. Call Bay ve Bayan Rajavi'nin öpücüklerle çocuklarını uğurlayışlarını izledi.

Call, Tamara'nın anne-babası ve Yutulmuşlardan birine dönüşen diğer kız kardeşine dair anlattıklarını düşündü. Demir Sınav'da Tamara'nın anne babasının ne kadar sert ve soğuk davrandıklarını anımsadı. Aaron için mi mükemmel aile taklidi yapıyorlar, onun asla sahip olmadığı hayalindeki ebeveyn gibi davranmaya çalışıyorlardı?

Her neyin taklidini yapıyorlarsa yapsınlar Call onların başarılı olmadığından emindi. Kimiya yol boyunca arkada oturup Magisterium'a varana dek ağladı.

↑≋△○@

Call Magisterium'a ilk gelişini, karanlıkta parlayan yosunlarla dolu mağaraların, dalgaları alüvyonlu kıyıları döven yeraltı ırmaklarının ve tavanlardan sivri dişler gibi sarkan pırıltılı sarkıtların gözüne ne kadar yabancı ve tuhaf göründüğünü anımsadı.

Şimdi ise burası ona yuvası gibi geliyordu. Gülüşen, konuşan bir grup öğrenci kapılardan içeri akın etti. İnsanlar birbirini çekiştirerek etrafta

koşuşturuyordu. Jasper'ın Tamara'yı en son daha iki hafta önce görmesine rağmen odanın diğer yanından onunla kucaklaşmak için gelmesi Call'ın asabını bozdu. Herkes, hatta gümüş ve altın bileklikli dördüncü ve beşinci sınıf öğrencileri Aaron'ın etrafında toplanmışlar, sırtını sıvazlayıp saçlarını dağıtıyorlardı.

Call omzunda bir el hissetti. Magisterium'a yavaş öğrenci otobüsünden daha erken varan Alex'ti bu. Aaron'a bakıp, "Sadece şunu unutma," dedi. "İnsanlar onun başına ne kadar üşüşseler de onun en iyi dostu sensin hâlâ."

"Doğru," dedi Call. Alex'in Kimiya'dan ayrıldığı için moralsiz olup olmadığını merak etse de oğlanın öyle bir hali yoktu.

Biri kalabalığın içinden Call'a doğru koşuyordu. "Call! Call!" Koyu sarı saçlarım atkuyruğu yapmış Celia'ydı bu. Call'u gördüğü için sevinmiş gibiydi. Yüzünde güller açıyordu. Alex neşeyle gülümseyerek oradan uzaklaştı.

"Yazın iyi geçti mi?" diye sordu Celia. "Tamara'nın evinde kaldığını duydum. Söyledikleri kadar harika bir yer mi? Parti için mi gittin

oraya? Duydum ki parti müthişmiş. Büyücülerin numaralarını izledin mi? Gerçekten donmuş mantikorlar var mıydı?"

"Buzdan mantikorlardı... Yani dondurulmuş gerçek mantikorlar gibi değillerdi pek." Call kızın hızına yetişmeye çalıştıkça başı dönüyordu. "Yani sanırım. Mantikorlar gerçek mi ki?"

"Of ne müthiş. Jasper bana her şeyi anlattı."

"Jasper tam bir..." Call, Celia'nın gülümseyen yüzüne bakınca Jasper konusunun üstünde durmamaya karar verdi. Celia herkesi severdi; elinde değildi bu. "Evet. E, nasıl oldu da orada değildin?"

"Şey..." Celia kızardı ve başını öne eğdi. "Önemli bir sebebi yok. Annem ve babam Tamara'nın anne-babasıyla pek de geçinemiyorlar da." Sonra aceleyle, "Fakat ben Tamara'yı seviyorum," diye ekledi.

"Sevmesen de sorun olmazdı," dedi.

Celia şaşırmış gibiydi, Call'un içinden kendisini yumruklamak geliyordu. Neyin sorun olup neyin olmayacağı hakkında ne biliyordu ki? Kafasının içinde sürekli kötülüğe yatkın davranışlarının çetelesini çıkaran biriydi o. Celia'nın Tamara'dan

hoşlanmaması bir sorun olmaz mıydı? Tamara, bir de Aaron, Call'un en iyi dostları değil miydi?

Yıkım aniden havlamaya başlayıp patilerini Celia'nın gömleğine kaldırıp tartışmayı noktaladı. Celia kıkırdadı.

"Callum Hunt!" Seslenen kalabalığı yarıp ikisine yaklaşan Usta Rufus'tu. "Kaos kurdunun sesini kes lütfen." Gözlerini diktiği Yıkım uysallaşıp yere yattı. "Tamara, Aaron, Call, benimle süitinize gelin."

Aaron ve Call asker çantalarını omuzlarına atıp Usta Rufus'un peşi sıra tünellerden geçerken Aaron, Call'a sırıttı. Nereden gideceklerini biliyorlardı ve Call sular damlatan sarkıtların ve sessiz, soğuk mağaraların artık kendisini huzursuz etmediğini fark etti.

Tamara durup soluk renkli balıkların bir ileri bir geri yüzdükleri bir havuza baktı. Call Tamara'nın arkasındaki duvarın üzerinden kristalimsi bir şeklin belirip kaybolduğunu fark etti. Warren mıydı bu? Yoksa başka bir elemental miydi? Küçük kertenkeleyi anımsayan Call kaşlarını çattı.

Nihayet üçü eski süitlerine dönmüşlerdi. Usta Rufus, Tamara yeni bakır bilekliğini kapının önüne tutsun diye yana çekildi. Tamara'nın bilekliği kapıya doğrultup sallamasıyla kapı hemen açılıverdi.

Süit üçü Demir Yıl'ın başında geldiğinde nasılsa yine o haldeydi. Alev desenleri işlenmiş aynı avize, aynı yarım daire masalar, birbirlerine bakan aynı iki kanepe ve aynı büyük şömine. Mika ve kuvarsın içinde ayırt edilen semboller ışık vurdukça parıldıyordu ve üzerlerinde üçünün isimleri olan üç kapı yatak odalarına açılıyordu.

Call uzun bir iç çekip kendisini kanepelerden birinin üzerine bıraktı.

"Yarım saat sonra yemekhanede akşam yemeği çıkacak. Sonra eşyalarınızı kaldırıp erkenden yatacaksınız. Dün birinci sınıflar geldi." Usta Rufus her birine uzun uzun gözlerini dikip, "Yarın dersler adamakıllı başlayacak," dedi. "Bazıları çıraklığın Bakır Yıl'ının en zorlusu olduğunu söyler. Neden biliyor musunuz?"

Üçü birbirlerine baktı. Call'un, Usta Rufus'un ne yanıt beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Besbelli halinden memnun görünen Usta Rufus üç çocuğun sessizliğine başını sallayarak karşılık verdi. "Çünkü artık temel bilgilere hâkim olduğunuz için görevlere çıkacağız. Burada alacağınız dersler fen, matematik dersleri ve yeni numaralarla sınırlı olacak. Fakat asıl eğitiminizi sahada alacaksınız. Bu hafta bazı deneylerle başlayacağız."

Call yeni müfredat hakkında ne düşünsün bilemese de Usta Rufus'un böyle keyiflenişi ancak kötüye işaret olabilirdi. Daracık, nemli Magisterium sınıflarından çıkmak kulağa eğlenceli gelse de Call'un bu konuda daha önce de yanıldığı olmuştu. "Dış alıştırmalardan" birinde az kalsın bir kütük yığının içinde boğulacaktı ve onca öğrenci varken onu çekip kurtaran Jasper olmuştu.

Usta Rufus her zamanki ihtişamlı tavrıyla başını salladı ve üç çocuğun süitinden çıktı. Tamara valizini kendi odasına doğru sürükledi. "Call akşam yemeğinden önce üniformanı üzerine geçirsen iyi olur. Geçen yılki gibi odana senin için bir üniforma bırakmış olmalılar. Yemekhaneye üzerinde blucinle ve önünde DOKTOR MAYMUN NE YAPTIĞINI BİLİYOR yazan bir tişörtle gidemezsin."

"O da ne demek ki?" diye sordu Aaron.

Call omuz silkti. "Bilmiyorum. Selamet Ordusu'nun mağazasından almıştım." Call gerindi. "Belki de biraz kestirmeliyim."

Aaron, "Ben yorgun değilim," dedi. "Kütüphaneye gideceğim." Çantasını bırakıp kapıya yöneldi.

Call, "Alkahest hakkında bilgi toplamak istiyorsun," diye tahminde bulundu. Alkahest'in bir tür silah olduğu belliydi fakat hiçbiri ne olduğu ya da ne işe yaradığı hakkında kesin bilgiler edinememişti. Kimse de bu konudaki sorulara kıyısından köşesinden bile yanıt vermeye yanaşmıyordu. Ayrıca Rajavi Ailesi'nin evindeki kütüphanede hiçbir yanıta ulaşamamışlardı.

İtiraf etmek Call'un canını sıksa da bu durum onu rahatlatmıştı. Alkahest, Düşman ve onun olası planları hakkında ne kadar çok konuşurlarsa Call'un içini yakalanacakmış gibi bir his kaplıyordu.

Aaron, "İnsanları koruyabilmeliyim," dedi. "Daha tehdidin ne olduğunu bile anlamadan da yapamam bunu."

Call iç çekti. "Valizlerimizi boşalttıktan sonra araştırma yapsak olmaz mı?"

Aaron, "Senin gelmene gerek yok," dedi. "Kütüphaneye giderken başıma bir şey gelmez."

Tamara, "Aptal olma," dedi. "Tabii ki seninle geleceğiz. Call üniformasını bir giysin de."

Call zorlama bir coşkuyla, "Evet," dedi. Odasına gidip asker çantasını yatağın üzerine attı.

Ayaklarını Magisterium'da herkesin giydiği, kayalara ve suya -bazen de lavlara- karşı koruma sağlayan kocaman çizmelere geçirmekte zorlanmasa da ayakkabılara yeniden alışması gerekeceğini fark etti. Ortak odaya döndüğünde Aaron ve Tamara kanepenin üzerine tünemiş Ruffles yiyorlardı. Tamara paketi Call'a uzattı.

Call paketi alıp bir avuç cipsi ağzına doldurduktan sonra kapıya yöneldi. Aaron, Tamara ve havlayan Yıkım Call'un peşinden gittiler. Koridora çıktıklarında Yıkım en öne geçmişti bile. Call kurda, "Kütüphane!" dedi. "Kütüphane, Yıkım!"

Yolları üzerinde Call kendisine arkadaşlarına yardım edeceğine dair söz verdi. Ne de olsa Kötülük Efendilerini kötü kılan yaptıklarıydı; gizli saklı düşünceleri değil. Yardımsever Kötülükler Efendisi diye bir şey de olmazdı.

Magisterium'un koridorlarında Yıkım'ı yatak odasına gizlemeden rahatça dolaşabilmek Call'u ferahlatmıştı. Diğer öğrenciler üçünün önünde serbestçe koşan Kaos Taşıyan kurda saygı, korku ve hayranlıkla bakıyorlardı.

Tabii bilekliğinde siyah mücevheriyle Aaron da onları etkiliyordu. Fakat Yıkım Call'a aitti.

Fakat başkaları öyle düşünmüyordu. Call yanlarından geçen öğrencilerin fısıltılarını işitiyordu: *Aaron'ın kurdu. Şunun büyüklüğüne bakın. Aaron kurdu kontrol edebildiğine göre çok güçlü olmalı.*

Aaron yan yan sırıtarak, "Bilekliğini unutmuşsun," dedi. Call'un yeni bakır bilekliğini eline tutuşturdu. "Yine. Beni hep sana bunu hatırlatmak zorunda bırakma."

Call gözlerini devirip bilekliği taktı. Bileğinde hoş bir his bırakmıştı bileklik. Tanıdık bir his.

Deniz kabuğu şeklindeki kütüphaneye vardılar. Helezoni oda döne döne aşağıya uzanıyor, masaların dizildiği düz zemine varana dek giderek daralıyordu. Henüz dersler başlamadığından kütüphane boştu.

Call ve uzayıp giden sayısız kitaba bakıp yük-

sek sesle düşünerek, "İşe nereden başlayacağız?" diye sordu.

Tamara, "Eh, kütüphane uzmanı değilim," dedi, "fakat *Alkahest*'i *A* harfinde aramak iyi bir tahmin olabilir," deyip öne geçti. Okula dönmek onu besbelli heyecanlandırmıştı.

Çok geçmeden kütüphanenin bölümlere ve alt bölümlere ayrıldığını anladılar. Sonunda Aaron'ın uzanmak için bir sandalyenin üzerine çıkmasını gerektirecek kadar yüksek bir rafta *Alkahestler ve Diğer Büyü Alametleri* adlı bir kitap buldular.

Uzun masalardan birinin üzerine bıraktıkları kitabı Aaron dikkatle açtı. Ciltten etrafa tozlar yayıldı.

Call, Aaron'ın omzunun üzerinden kitabı okumaya çalıştı. Birkaç sözcük seçebildi. Kitaba göre bir alkahest bir evrensel çözücü, altından elmasa kadar her şeyi eritip kaos büyüsüne çevirebilen bir maddeydi. Call kaşlarını çatıp bunların kulak misafiri oldukları sohbetle ne ilgisi olduğunu düşünürken Aaron sayfayı çevirdi ve bir Alkahest'in resmini gördüler. Kimyasal bir madde filan değil-

di bu. Bakırdan kocaman bir eldiven, daha doğrusu zırh eldiveniydi.

Tüm elemental güçlerin bileşiminden dövülen eldiven bir amaç için yaratılmıştı: Bir Makar'ı kaosu kontrol etme gücünden koparmak için. Boşluk'u kontrol edecekken Makar Boşluk tarafından yok ediliyordu. Eldiven herhangi bir büyücü tarafından kullanılabilse de gücünü alması için bir kaos yaratığının canlı kalbi gerekiyordu.

Call'un nefesi kesildi. Aynı zırh eldiveni çizimini babasının bodrumdaki tuhaf ayin odasında da görmüştü. Demek Alastair'in Yıkım'ın kalbini sökmek istemesinin nedeni Alkahest'ti.

Collegium'dan eldiveni çalmaya çalışan kişi Alastair olmalıydı.

Call'un başı döndü. Dengesini kaybetmemek için masanın kenarına tutundu. Aaron sayfayı çevirdi.

Kitapta eldiveni muhtemelen Collegium'da saklandığı yer olan cam bir vitrinin içinde gösteren siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Resmin yanında eldivenle ilgili bir tarihçe vardı. Alkahest kendilerine Karmaşa Mezhebi adını veren bir grup araştırmacı tarafından yaratılmıştı. Usta

Joseph ve Constantine bir zamanlar bu grubun üyeleriydiler; niyetleri kaos büyüsünün derinlerine inip Boşluk'a daha çok büyücünün erişmesini sağlamaktı. Constatine Madden onlardan ayrılıp Ölümün Düşmanı'na dönüştüğünde Mezhep, Alkahest'in onu durdurabileceğini ümit etti.

Anlaşılan savaşın sonlarına doğru Alkahest Düşman'ın eline geçmiş, Düşman'ın yardakçılarının savaş alanında Verity Torres'i öldürmesini sağlamıştı. Bu esnada Constantine Madden kuvvetlerinin büyük bir kısmını Soğuk Katliam için La Rinconada'ya yönlendirmişti.

Kitapta yazdığına göre Karmaşa Mezhebi hâlâ vardı. Kaos Taşıyan hayvanları inceleyen grubun şimdiki liderlerinin kimler olduğu belirsizdi.

Tamara, "Büyücüler Alkahest'i kimin almaya çalıştığını bulacaktır," dedi. "Ayrıca artık daha güvenli bir yerde."

"Constantine Madden'm adamlarından biri eldiveni ele geçirirse bir dahaki görüşümde o eldiven bana doğrultulmuş olacak." Aaron uzun, endişeli bir nefes verdi. "Bakalım bu kitapta Alkahest'in nasıl yok edileceğinden bahsediliyor mu?"

Call bir şeyler söylemek, Aaron'a eldivenin peşindekinin Düşman'ın yardakçıları değil sadece babası olduğunu anlatıp onu teskin etmek istiyordu.

Fakat Call bunu yapmaya karar veremeden Usta Rufus kütüphanenin helezoni merdiveninden indi. Çıraklarının üçü de suçluluk içinde ona doğru döndü. Ortada suçluluk hissetmeleri için bir neden olmasa da. *Bir kütüphanede araştırma yapıyorlardı.* Rufus'un buna sevinmesi gerekirdi.

Hiç de sevinmiş gibi değildi. Endişeli görünüyordu. Tamara'nın omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çattı ve, "Aaron, Alkahest kilit altında," dedi. "Meclis eldiveni son savaşta metal büyücüleri tarafından tasarlanan bir mahzene kaldırdı. Yer altında, daha önce gittiğin bir yerin altında ve tamamen güvende."

Aaron, "Sadece Alkahest hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim," dedi.

"Anlıyorum." Usta Rufus ellerini göğsünde kavuşturdu. "Eh, buraya çalışmanızı yarıda kesmek için gelmedim. Callum'la konuşmak için gelmiştim."

"Benimle mi?" dedi Call.

"Seninle." Usta Rufus diğerlerinden birkaç adım uzaklaşınca Call gönülsüzce onun peşinden gitti.

"Yıkım, burada kal," diye mırıldandı Call. Büyücünün kendisine ne diyeceğinden emin olmasa da hoş bir konu olmadığını seziyordu.

Usta Rufus, "Baban seni görmeye gelmiş," dedi.

"Ne?" Call'un bu haber karşısında afallamaması gerekirdi fakat afallamıştı işte. "Ben anne-babaların Magisterium'a gelmesine izin verilmiyor sanıyordum."

"Verilmiyor." Usta Rufus aklmdaki bir sorunun yanıtını almaya çalışıyormuş gibi Call'u süzdü. "Fakat Magisterium'un öğrencileri zorla kaçırmak gibi bir âdeti de yoktur. Senin buraya herkes gibi geldiğini sanıyordum. Fakat Alastair bize sen evden ayrılmadan önce seninle konuşma fırsatı bile bulamadığını söyledi. Kaçmışsın."

Call, "Burada olmamı istemiyor," dedi. "Magisterium'dan uzak durmamı istiyor."

Rufus nazikçe, "Bildiğin gibi," dedi, "İlk Kapı'dan geçen bir büyücünün bunu yapması mümkün değildir. Eğitimini bitirmen şart."

"Bitirmeyi de istiyorum," dedi Call. "Onunla

geri dönmek istemiyorum. Bunu yapmak zorunda değilim herhalde?"

"Hayır," dedi Usta Rufus. Fakat sözcüğün ağzından çıkışı yanıtın kesin olmadığını sezdirir gibiydi. "Fakat dediğim gibi bizim niyetimiz çocukları ebeveynlerinden kaçırmak değildir. Sanırım sen çırağım olduktan sonra burada olman fikrine biraz daha alıştı."

"Pek sayılmaz," dedi Call.

"İstersen seninle gelirim," dedi Usta Rufus. "Yanımda konuşursun onunla."

Call'un ağzından, "Onunla konuşmak istemiyorum," sözleri çıkıverdi. Bir yanı babasını görmek için yanıp tutuşuyor, duvara çarptığı o dehşet anından sonra iyi durumda olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat Call bunu yapamayacağını biliyordu. *Constantine, öldürmek* ya da *Alkahest.* Konuştuklarında mutlaka bu sözcükler geçecekti. İnsanların kulak misafiri olabileceği birçok sır vardı ortada.

Call öğretmenine, "Onun buradan gitmesini istiyorum," dedi.

Usta Rufus gözlerini uzunca bir süre Call'a dik-

tikten sonra, "Peki," dedi. "İstediğini yapacağım."

Call, "Yapmak istemiyormuş gibisiniz," dedi.

Rufus, "Alastair bir zamanlar öğrencimdi," diye yanıt verdi. "Ona hâlâ değer veriyorum. Okulda okumanın büyücülere ve Magisterium'a karşı nefretini yumuşatacağını ummuştum."

Call buna karşı söyleyecek bir söz bulamadı. Usta Rufus'a asla söyleyemeyeceği bazı şeyleri anlatmadan olmazdı. Sadece başını iki yana salladı. "Lütfen onu yolla," diye fısıldadı.

Usta Rufus başını salladı ve sırtını dönüp kütüphaneden ayrıldı. Call, Aaron ve Tamara'ya baktı. İkisi de masaya yaslanmıştı; yüzlerine lambaların yeşil ışığı vuruyordu. Call'a endişeli gözlerle bakıyorlardı. Call ikisinin yanına gitmeyi düşünse de sorularına yanıt verecek halde değildi. Dönüp bacağı el verdiğince hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Call, Magisterium'un koridorlarından, mağaralarda akan soğuk göllere ve ırmaklara doğru ilerledi. Nihayet ırmaklardan birinin yanında durdu. Çizmelerini çıkarıp ayaklarını alüvyonlu suyun içine soktu.

Aklına yine iyi bir insan olup olmadığı sorusu geldi. Kendisini her zaman çoğu insan gibi görür, fena da biri olmadığını düşünürdü. Berbat biri değil, müthiş biri de değil. Sadece...normal.

Kesinlikle bir katil de değildi.

Oysa Constantine Madden bir katildi. Canavarlar yaratıp ölümü aldatmaya çalışan kötü, deli

bir adamdı. Ve Call, Constantine'dı. Dolayısıyla Constantine'ın yaptığı her şeyden, her ne kadar bunları anımsamasa da Call'un sorumlu olduğu anlamına gelmiyor muydu bu?

Şimdi de Call, Aaron'ın endişelenmesine ve var olmayan bir tehditle yüzleşme planları yapmasına göz yumuyordu. Çünkü bencildi.

Call ayağıyla suya vurdu. Damlacıklar duvara sıçrarken ayak parmaklarının etrafında toplanan soluk renkli, gözsüz balıklar sağa sola dağıldı.

Hemen sonra bir kertenkele tavandan taş zemine, Call'un yanına düştü.

Call, "Of!" diye haykırıp ayaklandı. "Ne işin var burada?"

Warren, "Ben burada yaşamak," dedi. Dilini çıkarıp gözlerinden birini yaladı. "Seni izlemek."

Bunun hiçbir ürkütücü yanı yokmuş gibi!

Call iç çekti. Kertenkeleyi son gördüğünde Warren Call'u, Tamara'yı ve Aaron'ı Yutulmuşlardan birinin odasına götürmüştü. Çok fazla ateş büyüsü kullanmaktan bir ateş elementaline dönüşen bir büyücünün odasına. Yutulmuş'un uyarısı Call'un kulaklarında çınladı: *İçinizden biri başa-*

rısız olacak. Biriniz ölecek. Biriniz ise zaten ölü.

Artık Call bu üçünden hangisi olduğunu biliyordu. Callum Hunt zaten ölüydü.

Call kertenkeleyi, "Git buradan," diye uyardı. "Git buradan yoksa seni ırmakta boğarım.

Warren, Call'a patlak gözleriyle şöyle bir baktıktan sonra hızla duvarın ortasına tırmandı. "İzleyen sadece o değil," dedi ve karanlığın içine kayboldu.

Call iç çekerek çizmelerini aldı ve yalınayak süite döndü. Süite varınca kendisini kanepelerden birinin üzerine bırakıp gözlerini şömineye dikti ve korkunç şeyler düşünmemeye odaklandı. Ta ki Tamara ve Aaron arkalarında Yıkım'la geri dönene dek. Aaron'ın elinde kocaman bir liken tabağı vardı.

Call'un midesi yeşil yığından yayılan kızarmış tavuk kokusu karşısında guruldadı.

Tamara, "Akşam yemeğine gitmedin," dedi. "Rafe ve Kai selam gönderdiler."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Aaron.

"Evet," dedi Call. Bir çatal dolusu liken alıp giderek kabaran Kötülükler Efendisi listesine bir yalan daha ekledi.

↑≋△○@

Ertesi gün dersler başladı. İlk kez kendilerine ayrılmış bir sınıftaydılar. Call bunun için belki de mağara sınıf demenin daha doğru olacağını düşündü. Sınıf yamru yumru taş duvarları ve ortasında daire şeklinde bir oyuk olan geniş bir odaydı. Zemindeki bu oyuğun içinde ders dinlerken oturacakları yuvarlak bir bank vardı. Su büyüsü alıştırmaları yapmaları ve ateşi dengelemek için de bir havuz. Ayrıca kürenmiş toprakla dolu bir çukur ve üzerinde Boşluk'un sembolü olan siyah bir taşın durduğu -muhtemelen sadece Aaron için konmuş- metal bir kaide vardı.

Aaron, Tamara ve Call banka otururken Usta Rufus duvarlardan birinin yüzeyini düzleştirdi. Sonra parmağından çıkan kıvılcımlar arkalarında taşa işleyen harfler bıraktı. "Geçen yıl Özdenetim Kapısı'ndan geçtiniz. Büyünüze hâkim olmayı öğrendiniz. Gerçek bir büyücü olma yolundaki ilk adım budur. Bu yıl elementler üzerinde ustalaşmanız için çalışacağız."

Usta Rufus bir aşağı bir yukarı yürümeye baş-

ladı. Düşünürken bunu sıkça yapardı.

"Bazı ustalar gruplarında bir kaos büyücüsü varsa o öğrenciyi diğerlerinden ayırırlar. Kaos büyücüsünün çırak gruplarının dengesini bozabileceğini düşünerek ona ayrı ders verirler."

"Ne?" Aaron dehşete düşmüş gibiydi.

Rufus onlara kaşlarını çatıp, "Ben öyle yapmayacağım," dedi. Call grubunda bir Makar olduğunun ortaya çıkmasının Usta Rufus üzerinde kim bilir nasıl bir etki bıraktığını düşündü. Ustaların çoğu böyle bir fırsat için adam öldürecek de olsa onlar Rufus gibi değildi. Usta Rufus, Constantine Madden'ı eğitmiş, sonrasında bunun korkunç sonuçları olmuştu. Belki de artık işini şansa bırakmak istemiyordu. "Aaron grupta kalacak. Herhalde karşı ağırlığın Call olacak öyle mi?"

Aaron, Call'un teklifi kabul etmesini bekliyormuş gibi ona baktı.

"Evet," dedi Call. "Yani, Aaron hâlâ bunu istiyorsa."

Aaron'ın tepkisi yan yan gülümsemek oldu. "İstiyorum."

"İyi. "Usta Rufus başını salladı. "Öyleyse karşı

ağırlık egzersizlerimize başlayalım, hepimiz. Toprak, hava, su ve ateş. Aaron, Call'u karşı ağırlığın olarak kullanmaya başlamadan önce bu alanlarda ustalaşmam istiyorum."

"Çünkü Call'un canını yakabilirim," dedi Aaron.

Usta Rufus, Aaron'ı, "Onu *öldürebilirsin* bile," diye uyardı.

Tamara, Aaron'a, "Fakat bunu yapmayacaksın," dedi. Call kaşlarını çattı. İkisinin kim bilir yaz boyunca birbirlerine ne kadar yaklaştıklarını düşündü. Aaron'ın, Tamara'nın evinde kaldığından bahsetmeyişinin bir nedeni de bu olmalıydı.

Tamara, Call'a baktı. Kızın yüzünde tuhafça, gergin bir ifade vardı. "Başına kötü bir şey gelmesine izin vermem."

Usta Rufus, Call'a bakıp, "Kimsenin senin bir arkadaşının canını *kasten* yakacağını düşünmediğinden eminim," dedi. "Kimsenin bir başkasını *kazara* da yaralamayacağından emin olacağız."

Call bir nefes verdi. Öğrenmek istediği tam da buydu. Kimseyi, kazara da olsa incitmemek.

Aaron dehşete düşmüştü. "Karşı ağırlığımın *ölme* riski varsa hiç karşı ağırlığım olmasa nasıl olur?"

Usta Rufus, yüzünde acımayı andıran bir ifadeyle Aaron'a baktı. "Kaos büyüsünün bir Makar'a bedeli korkunç olur ve büyüyü gereğinden fazla kullanıp kullanmadığını ayırt etmek de her zaman kolay olmaz. Karşı ağırlığa *kendi emniyetin için* ihtiyacın var fakat hiç karşı ağırlık kullanmaman daha iyi olabilir."

Call, Aaron'ı yüreklendirmek için ona gülümsese de Aaron başka tarafa bakıyordu.

Usta Rufus o yıl işlenecek diğer dersleri anlatmaya koyuldu. Magisterium'un etrafındaki ormanda görevlere çıkacak ve ufak tefek vazifeleri yerine getireceklerdi. Irmakların yönünü değiştirmek, yangınlar söndürmek, çevrelerine dair gözlemler yapmak ve ileri inceleme için çeşitli nesneler getirmek gibi. Görevlerinden bir kaçında onlara başka çırak grupları da katılacaktı ve nihayetinde tüm Bakır Yıl öğrencileri başıboş elementalleri yakalamak için dışarı gönderilecekti.

Call; Tamara, Aaron ve Havoc'la yıldızların altında kamp yaptığını hayal etti. Kulağa ne de hoş geliyordu. Bisküvi arası marshmallow -ya da hiç olmazsa liken tostları- hazırlar ve hayalet öyküle-

ri anlatırlardı. Bakır Yıl'larının sonu gelip de yaz tatili başlayana dek dünyanın geri kalanı ve dış dünyaya ait tüm beklentiler yokmuş gibi davranabilirlerdi.

↑≋△○@

O gece Call, Yıkım'la Görev Kapısı'na giderken yanına Celia geldi. Celia ders saatlerinde öğrencilerin giymek zorunda oldukları üniformayı çıkarmıştı ve üzerinde tüylü pembe bir etek ve pembeyle yeşil karışımı çizgili bir bluz vardı.

Celia biraz nefes nefese konuşarak, "Galeriye mi gidiyorsun?" diye sordu. "Birlikte gidebiliriz."

Call aslında galerinin sıcak havuzlarını, köpüklü içeceklerini ve filmlerini sevse de o an etrafında çok da insan olmasını istediğinden emin değildi. "Sadece Yıkım'ı yürüyüşe çıkarmıştım."

"Ben de seninle yürüyeceğim." Celia, Call'a nemli ve sivrisineklerin sardığı karanlıkta onunla yürümenin galeride vakit geçirmek kadar eğlenceli olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsedi. Eğilip Yıkım'm başını okşadı.

"E, peki," dedi Call. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Çok iyi olur."

Dışarı çıkıp Yıkım'ın burnunu otların arasına sokuşunu izlediler. Parlak ateş böcekleri havada bir alevden yayılan kıvılcımlar gibi uçuşuyordu.

Celia birdenbire, "Gwenda bu sene okula gizlice bir evcil hayvan getirdi," dedi. "Tüy Topu. Siz üçünüz okulda bir kurt besleyebildiğinize göre onun dağ gelinciğinin de sorun olmaması gerektiğini söylüyor. Üstelik gelincik bir Kaos-Taşıyan bile değil. Fakat Jasper'ın hayvanlara alerjisi olduğundan Gwenda ne derse desin gelinciği uzun süre burada tutabileceğinden şüpheliyim."

Call sırıttı. Jasper için kötü olan her ne ise dünyanın geri kalanı için iyi olmalıydı. "Sanırım bu Tüy Topu'nu şimdiden sevdim."

Çok geçmeden Celia'nın yürüyen bir haber panosu olduğu ortaya çıktı. Kız Call'a hangi çırağın tuhaf bir isiliği, kimde mağara biti olduğunu, hangi Demir Yıl öğrencisinin güya yatağını ıslattığını anlattı. Celia'nın Alex ve Kimiya'nın ayrıldıklarından ve Alex'in Kimiya'ya küstüğünden de haberi vardı. Ayrıca Rafe'in dalaverecinin teki ol-

duğunu iddia ediyordu.

Kafası karışan Call, "Sınavlarda kopya mı çekiyor?" diye sordu.

Celia gülerek, "Hayır," dedi. "Bir kızı dudağından öperken başka bir kıza da ondan hoşlandığını söylemiş. Sınavlarda kopya çeken Susan DeVille. Görünmez mürekkeple yanıtları bileğine yazıyor, sonra da büyü kullanarak yazıları mora çeviriyor."

Call hayretle, "Her şeyi de biliyorsun," dedi. Çırakların birbirlerine aşk-ı ilan ettiklerinden hiç haberi yoktu. "Ya Jasper? Bana Jasper hakkında kötü bir şeyler anlatsana."

Celia, Call'a kınayan bir bakış attı. "Jasper iyi biri. Onun hakkında işittiğim hiçbir kötü şey yok."

Call hayal kırıklığıyla iç çekti. Yıkım ağzında kocaman, yapraklarla kaplı bir dal parçasıyla geri geldi. Kurt kuyruğunu sallayarak dalı kendisi geri getirsin diye Call'un fırlatmasını umduğu bir sopaymış gibi Call'un ayaklarının dibine bıraktı.

Kısa bir şaşkınlığın ardından Call ve Celia gülmeye başladılar.

Sonrasında Celia, Call'a Yıkım'ı yürüyüşe çıkardığı zamanlarda sık sık eşlik etti. Bazen Ta-

mara ve Aaron da geliyorlardı. Fakat Tamara, Yıkım'ı sabah yürüyüşe çıkardığından, Aaron ise her zamanki derslerinin üzerine bir de Makar olmasının getirdiği görevler eklendiğinden ikisi çoğu zaman af dileyip gelemiyorlardı.

Bir gün, Eylül'ün sonlarına doğru okulun dışındaki patikada Call'a bir başkası katıldı. Call üzerinde blucin ve kazakla -hava epey serinlemişti- kendisine doğru koşan oğlanın Aaron olduğunu sansa da yaklaştığında Alex Strike olduğunu fark etti.

Alex pejmürde, biraz da solgun görünüyordu. Tabii bunun nedeni yazın bronzlaşan cildinin renginin açılmaya başlaması da olabilirdi. Call patikada elinde Yıkım'm kayışıyla dikilip Alex'in yanına varmasını bekledi. Call kesinlikle şaşırmıştı. Okul açıldığından beri Alex Yemekhane'de Call'u gördüğünde ona sadece uzaktan gülümsüyordu ve Alex hâlâ Usta Rufus'un ayak işlerini yapıyorsa bile bir şekilde Call onunla hiç karşılaşmıyordu. Call, Alex'in kendisinden, Tamara'dan ve Aaron'dan Kimiya yüzünden uzak durduğunu düşünüyordu. Eh, tabii Alex'in okulun en popüler

çocuklarından biri olması ve muhtemelen Bakır Yıl öğrencilerine ayıracak pek de zamanı olmaması da bir sebep olabilirdi.

Fakat şimdi ise Alex belli ki onu özellikle arayıp bulmuştu. Call'un ve Yıkım'ın yanına gelen Alex, Call'a elini kaldırarak selam verdi. "Hey, Call." Eğilip kurdu okşadı. "Yıkım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yıkım gücenmiş gibi bir inilti çıkardı.

"Bizden kaçındığını düşünüyordum," dedi Call. "Kimiya yüzünden."

Alex sırtını dikleştirdi. "Ne düşündüğünü söylemediğin oluyor mu hiç?"

Call sesli düşünüyormuş gibi "Bu nedense bana bir tuzak soru gibi geldi," dedi. Yıkım kayışını çekiştirince Call, kurdun peşi sıra patikada yürümeye başladı. Alex de ikisini izledi.

"Aslında seninle Kimiya hakkında konuşacaktım," dedi Alex. "Biliyorsun, ayrıldık."

Call kapüşonlu ceketinin fermuarını çekip, "Ayrıldığınızı bilmeyen yok ki," dedi. Kısa süre önce yağmur yağmıştı ve ağaç dallarından aşağı damlalar düşüyordu.

"Tamara sana Kimiya'yla ilgili herhangi bir şey söyledi mi? Bana hâlâ kızgın olup olmadığı hakkında?"

Yıkım kayışını çekiştirdi. Call kurdu serbest bırakınca hayvan bir şeyin -muhtemelen bir sincabın- peşinden koşmaya başladı. Call şaşkın halde, "Tamara'nın bana Kimiya'yla aranızdaki ilişkiden bahsettiğini sanmıyorum," dedi. Başta içinden Alex'e kendisine soru sormasının anlamsız olduğunu çünkü ne kızlar ne de flört hakkında hiçbir şey bilmediğini ve Tamara'nın kız kardeşlerinin romantik hayatından asla bahsetmediğini söylemek geldi. Ayrıca Kimiya'nın çok güzel bir kız olduğunu ve çoktan yeni bir erkek arkadaş bulmuş olması gerektiğini.

Fakat sonra içinden bir ses ona baştaki düşüncesinin tam da bir Kötülükler Efendisi'ne yakışır cinste olduğunu söyledi. Kötülük Efendileri başkalarının aşk hayatlarını düzeltmelerine yardımcı olmazlardı.

Fakat o, Call, bunu yapabilirdi.

"Bazen Tamara'nın heyheyleri başındadır," dedi Call. "Demek istediğim çok çabuk sinirlenir. Fakat öfkesi uzun sürmez. Bu yüzden Kimiya da

onun gibiyse muhtemelen artık sana kızgın değildir. Onunla konuşmayı deneyebilirsin."

Alex başını salladı fakat yüzündeki ifadeye bakılırsa anlaşılan Call onun zaten aklına gelenlerden öte pek bir şey söylememişti.

"Ya da onunla *konuşmamayı* deneyebilirsin," dedi Call. "Tamara kızdığında onunla konuşmadığımda gelip bana vurur. Yani bunu Kimiya'nın senin ayağına gelmesi için kullanabilirsin. Ayrıca sana vurursa aranızdaki soğuk hava da dağılır.

"Omzum da," dedi Alex.

"Demek istediğim, bu işe yaramazsa, nasıl derler bilirsin: "Birini seviyorsan onu serbest bırak. Yeraltında bir mağaraya hapsetme."

"Bu sözün böyle olduğunu sanmıyorum Call."

Call ilerideki tepenin üzerinde hoplayıp zıplayan Yıkım'a baktı. "Sadece ona gerçekte nasıl biri olduğunu gösterme," dedi. "Onun sevebileceği biriymişsin gibi görün. Çünkü insanlar zaten başka türlü olduğunu düşündükleri insanları severler."

Alex ıslık çaldı. "Ne zamandır insanların iyiliğinden şüphe eder oldun? Babandan mı aldın bu huyunu yoksa?"

Artık içinden yardım etmek gelmeyen Call kaşlarını çattı. "Bu konunun babamla hiçbir ilgisi yok. Onu da nereden çıkardın şimdi?"

Alex ellerini havaya kaldırıp geriledi. "Hey, benim bildiklerim insanların söylediklerinden ibaret. Bir zamanlar Ölümün Düşmanı'nın dostu olduğunu söylüyorlar. Onun büyücü grubunun üyesiymiş. Şimdi de büyücülerden ve büyüyle ilgili her şeyden nefret ediyormuş."

"Ediyorsa ne olmuş?" diye çıkıştı Call.

"Hiç kimseyle iletişime geçtiği oldu mu?" diye sordu Alex. "Büyücülerden biriyle? Zamanında arkadaşı olan birileriyle?"

Call başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Şimdi farklı bir hayatı var."

"İnsanların yalnız olması berbat bir şey," dedi Alex. "Üvey annem babam öldüğünde yalnız kaldı. Ta ki Meclis'e girene dek. Şimdi insanların hayatlarını yönlendirmek onu mutlu ediyor."

Call, Alastair'in yeni, büyüden uzak ve antika hastası arkadaşlarıyla mutlu olmadığı fikrini inkâr etmek istiyordu. Fakat babasının dişlerini nasıl da sıktığını, geçen yıllar boyunca ne kadar

sessiz olduğunu ve bazen sırtındaki yük neredeyse katlanılamazmış gibi dertli göründüğünü anımsadı.

Call sonunda, "Evet," deyip parmaklarını şaklattı. Sesi işiten Yıkım tepeden inip ona doğru koştu. Pençeleri ıslak zeminde gıcırdıyordu. Call babasını, onun evde yapayalnız olduğunu düşünmemeye çalıştı. Usta Rufus babasına Call'un onu görmek istemediğini söylediğinde neler düşündüğünü de. "Berbat bir şey."

Call ertesi gün Usta Rufus'un ileri düzey elemental kullanımı hakkmdaki dersinde Alex'le konuştuklarını düşündü. Usta Rufus sınıfın ön tarafında bir aşağı bir yukarı yürüyor, başıboş elementallerin nasıl tehlikeli olabileceklerini ve çoğu zaman yok edilmeleri gerektiğini fakat bazen büyücülerin onları boyunduruk altına alıp kullanabileceklerini anlatıyordu.

"Örneğin," dedi Usta Rufus. "Uçmak büyü enerjimizi tüketir.

Aaron devlet okulundan kalma bir refleksle elini kaldırdı. "Fakat elementalleri kontrol etmek de büyü gücümüzü eksiltmiyor mu?"

Usta Rufus başını salladı. "İlginç bir soru. Evet, tüketiyor fakat sürekli olarak değil. Oysa bir elementali bir kez boyunduruk altına aldığınızda sonrasında yönetmek daha az enerji gerektirir. Neredeyse tüm büyücüler hizmetlerinde bir ya da iki elemental bulundururlar. Magisterium gibi okullardaysa bunlardan çok sayıda vardır."

"Ne?" Call bir su ejderhasının taş duvarı yıkıp içeri gireceğini bekliyormuş gibi etrafa bakındı.

Usta Rufus bir kaşını kaldırdı. "Üniformalarınız nasıl temizleniyor sanıyorsunuz? Ya kaldığınız süitler?"

Call bunun üzerine daha önce hiç düşünmemiş olsa da birden kendisini huzursuz hissetti. Warren gibi bir yaratık Call'un iç çamaşırlarını mı temizliyordu? Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. Fakat belki de yaptığı tür ayrımcılığıydı. Belki daha açık fikirli olması gerekiyordu.

Sonra aklına Warren'ın yiyip yuttuğu gözsüz balık geldi. Belki de açık fikirli olmamalıydı.

Anlattığı konuya iyice ısınan Usta Rufus konuşmasına devam etti. "Ve tabii elementallerin bazılarını egzersizlerimizde, bazılarını da savun-

ma amaçlı kullandığımız oluyor. Mağaraların derinlerinde uyuyan, bekleyen kadim elementaller.

Call gözlerini kocaman açıp, "Neyi bekleyen?" diye sordu.

"Savaş için çağrılmayı."

Aaron donuk bir sesle, "Yani savaş yeniden başladığında bu elementallerin Düşman'la savaşmak için gönderileceğini mi söylüyorsunuz?"

Usta Rufus başını salladı.

Call, "Fakat onlara istediğinizi nasıl yaptırıyorsunuz?" diye sordu. "Ne diye o kadar uzun süre uyuyup sadece savaşmak için uyandırılmaya razı geliyorlar ki?"

Rufus, "Kadim elemental büyüsüyle Magisterium'a bağlanmış haldeler," dedi. "Akademiyi kuran ilk büyücüler bu elementalleri ele geçirip güçlerini bağladıktan sonra onları yerin kilometrelerce altında dinlenmeye bıraktılar. Biz istediğimizde kalkarlar ve bizim tarafımızdan kontrol edilirler."

Tamara, "Bunun Düşman'dan ve onun Kaos Taşıyan yaratıklarından ne farkı var?" diye sordu. Elindeki tükenmezkalemle nasıl yapıp etmişse

örgülerini başının üzerinde yamuk duran bir topuza çevirmişti. Saçlarının arasına sıkışmış kalemin ucu seçiliyordu.

"Tamara!" dedi Aaron. "İkisi çok farklı. Kaos Taşıyanlar şeytani yaratıklardır." Sonra aceleyle, "Yıkım hariç," diye ekledi.

"Peki bu şeyler nasıl?" diye sordu Tamara. "Onlar iyi mi? İyilerse neden yeraltına hapsediliyorlar?"

Rufus, "Ne iyiler ne de kötü," diye açıkladı. "Son derece güçlüler, Yunan titanları gibi ve insanlar umurlarında bile değil. Her gittikleri yere yıkım ve ölüm götürürler, öldürme arzusuyla dolu olduklarından da değil, sadece ne yaptıklarını fark etmedikleri ve umursamadıkları için. Dev bir elementali bir kasabayı yerle bir ettiği için suçlamak bir yanardağı patladığı için suçlamaya denktir."

Call, "Öyleyse herkesin iyiliği için kontrol altında tutulmaları gerek," dedi. Kendi sesindeki şüphe ve kararsızlığı sezebiliyordu.

Rufus, "Metal elementallerden biri, Automotones, Verity Torres'in Düşman'la savaşının ardından kaçmıştı," dedi. "Bir köprüyü yıktı. Köprünün üzerindeki arabalar suya düştü. Automotones

Magisterium'un altındaki yerine geri çevrilene kadar birçok insan boğuldu."

Konuyu ilgi çekici bulduğu sesinden belli olan Tamara, "Automotones cezalandırılmadı mı?" diye sordu.

Rufus omuz silkti. "Dediğim gibi bunu yapmak patladığı için bir volkanı cezalandırmak gibi olurdu. Bu yaratıklara ihtiyacımız var. Ancak onlarla Constantine'ın Kaos Taşıyanlarına kafa tutabiliriz."

"Onlardan birini görebilir miyiz?" diye sordu Call.

"Ne?" Rufus elinde kalemiyle donakaldı.

"Birini görmek istiyorum." Call bile bunu neden istediğinden tam olarak emin olamıyordu. Ne kötü ne de iyi olan bir yaratık fikrinde onu cezbeden bir şey vardı. Nasıl davranacağına aldırış etmesi gerekmeyen bir yaratık. Tıpkı doğa gibi insanın dizginleyemediği bir güç.

"Birkaç hafta sonra görevleriniz başlayacak," dedi Rufus. "Magisterium dışında yalnız başınıza seyahat edecek verilen projeleri yerine getireceksiniz. Başarılı olursanız uyuyan elementallerden

birini görmemeniz için hiçbir sebep gelmiyor aklıma."

Kapı çalındı. Rufus'un, "Girin," demesinin ardından kapı açıldı ve Rafe içeri girdi. Usta Lemuel, Magisterium'dan ayrıldığından beri Rafe daha mutlu görünüyordu. Fakat Call oğlanın Drew'un ölümünden sonra okula gelmeye korkup korkmadığını merak ediyordu. Rafe, "Usta Rockmaple size bunu gönderdi," dedi. Elinde tuttuğu katlanmış kâğıdı Usta Rufus'a uzattı.

Usta Rufus notu okuduktan sonra kâğıdı avucunun içinde buruşturdu. Kâğıt alev aldı ve kararıp kül oldu. Usta Rufus kendisine gelen bir mesajı yakmak son derece makul bir şeymiş gibi başını sallayıp Rafe'e, "Teşekkürler," dedi. "Ustana söyle, onunla öğle yemeğinde görüşeceğim."

Rafe şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle sınıftan çıktı.

Call kâğıtta neler yazdığını öğrenmeyi ne de çok isterdi. Korkunç bir sır taşımanın getirdiği en büyük sorun ne zaman bir şeyler olup bitse Call'un konunun kendisiyle bir ilgisi olabileceğinden endişe etmesiydi.

Fakat Rufus derse devam ettiğinde dönüp Call'a bakmadı bile. Ayrıca ne ertesi gün ne de sonraki günlerde hiçbir şey olmayınca Call endişelenmeyi bir kenara bıraktı.

Haftalar geçerken ve ağaçlardaki yapraklar büyülü alevler gibi sarı, kırmızı ve turuncu renklere çalarken Call'a bir sırrı olduğunu unutmak gitgide daha kolay gelmeye başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Havalar soğuyunca Call, Yıkım'la yürüyüşlerinde üzerine kapüşonlu mont ve kazak giymeye başladı. Yıkım ilk kez sonbahar görüyor, yaprak yığınlarının arasına sadece patileri dışarıda kalacak şekilde dalmaktan büyük bir keyif alıyordu.

Bir gün Yıkım bir tepeden aşağı atlayıp kocaman bir yaprak yığının içine daldığında Celia merakla, "Onu göremediğimizi mi sanıyor?" diye sordu. Yıkım'ın sadece yığının ucundan çıkan kuyruğu görülüyordu.

Call, "Sadece kuyruğunu görebiliyorum," dedi.

"Gerçekten iyi iş çıkarıyor."

Celia kıkırdadı. Call artık ağzından çıkan her şeye Celia'nın gülmesini tuhaf değil hani neredeyse harika buluyordu. Yanakları pembe pembe Celia üzerinde kabarık, kırmızı bir kazağıyla güzel görünüyordu.

"E, Yıkım'ı eve getirdiğinde baban ne tepki verdi?" diye sordu Celia. Yerden yapraklar topladı: Sar, altın rengi ve kızıl kahverengi.

Call sözcüklerini dikkatlice seçti. "Hoş bir tepki vermedi," dedi. "Demek istediğim, biz küçük bir kasabada yaşıyoruz. Evcil bir hayvanı sır olarak saklamak zor olurdu. Hem kimse onun bir Kaos Taşıyan olduğunu bilmese de ne kadar iri bir kurt olduğunu herkes görebiliyordu."

"Evet." Celia'nın gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. "Birilerinin Yıkım'a zarar vereceğinden endişe etti herhalde."

Call, Celia'nın *çok iyi biri* olduğunu düşündü. Alastair'in Yıkım'a zarar vermek isteyebileceği kızın aklına bile gelmemişti. Celia'nın Alastair'i sadece Demir Sınav'da, fal taşı gibi açık gözleriyle elindeki bıçağı sallarken gördüğü düşünüldüğün-

de bu etkileyici bir durumdu da. Call'un eli istemsizce ceketinin iç cebinden ucu çıkan Miri'nin kabzasına gitti.

Celia çekingence, "Annenin bıçağıydı, değil mi bu?" diye sordu.

"Evet," dedi Call. "Bıçağı burada büyücüyken yapmış." Call boğazına takılan düğümü çözmeye çalıştı. Annesini pek düşünmemeye, yaşasaydı Yıkım'a karşı daha iyi davranıp davranmayacağı ya da ruhunda kimin parmak izleri olursa olsun kendisini sevip sevmeyeceği üzerine kafa yormamaya çalışıyordu.

Celia, "Soğuk Katiliam'da öldüğünü biliyorum," dedi. "Çok üzüldüm."

Call boğazını temizledi. "Sorun değil. Bunların üzerinden çok zaman geçti. Annemi tanımadım bile."

"Ben de teyzemi," dedi Celia. "Soğuk Katliam'da öldürüldüğünde bebekmişim. Fakat intikam alma şansım olsa inan ki ben..."

Celia sustu. Utanmış bir hali vardı. Yıkım kendisini yaprakların arasından kurtarmış tepeden yukarı çıkıyordu. Kürküne dal parçaları takılmıştı.

"Ne yapardın?" diye sordu Call.

Celia kararlı bir sesle, "Ölümün Düşmanı'nı öldürürdüm," dedi. "Ondan öyle nefret ediyorum ki."

Call kendisini karnına bir yumruk inmiş gibi hissetti. Celia ellerinde tuttuğu yapraklara bakıyor, yaprakları konfetiler gibi yere saçıyordu. Call kızın dudaklarının titrediğini, ağlamasına ramak kaldığını fark etmişti. Bir başkası, daha iyi bir arkadaş olsa öne çıkıp ona sarılır ya da omzunu sıvazlardı. Fakat Call felce uğramış gibiydi. Call kendi yaptığı şeyler için Celia'yı nasıl teselli edebilirdi?

Celia gerçeği öğrense Call'dan nefret ederdi.

↑≋△○◉

O gece Call bir rüya gördü. Rüyasında, yanında Yıkım'la birlikte eski kasabasında kaykay sürüyordu ve Yıkım da iğneli tekerleri olan kendi altın rengi kaykayına biniyordu. İkisinin de gözlükleri vardı ve sokakta yanından geçtikleri herkes onlara alkış tutup, bir Cadılar Bayramı geçit törenindeymişler gibi avuç dolusu şeker fırlatıyordu.

Usta Joseph aniden sokağın ortasında belirip, "Merhaba Call," dedi. Call kaykayıyla onun yanından geçip gitmeye çalıştığında ikisi boş, beyaz bir sayfanın önünde dikiliyormuş gibi her şey beyaza döndü. Yıkım ortadan kayboldu.

Usta Joseph, Call'a gülümsedi. Üzerinde uzun Meclis cübbesi vardı. Ellerini sırtında birleştirmişti.

Call gerilemeye başladı. Telaşla etrafına bakıp silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey arayarak, "Rüyamdan çık," dedi. "Kafamın içinden çık!"

Usta Josepe, "Korkarım bunu yapamam!" diye yanıt verdi. Cübbesinin önünde koyu bir leke vardı. Kirli su lekesi gibiydi. Call, Usta Joseph'm ölen oğlu Drew'un cansız bedenini nasıl kucakladığını, üzerinin nasıl suyla ıslandığını ve nasıl çirkin hıçkırıklarla ağladığını anımsadı.

Usta Joseph Ayağa kalkıp, "Ustam," demişti. Drew'un ölmesinin sorun olmadığını çünkü Call'un Constantine Madden olduğunu ve Constantine Madden, Drew'un ölmesini istediyse bunun için iyi bir nedeni olması gerektiğini söylemişti.

Call, "Bu gerçek değil," diye ayak diredi. Bacağını gösterdi. Bacağı diğerinden ince değildi ve yarasızdı. Üstelik hiç de acımıyordu. "Bu da demek oluyor ki sen gerçek değilsin."

"Ya? Fakat gerçeğim," dedi Usta Joseph. Parmaklarını şaklatmasıyla kar yağmaya başladı. Call'un saçına ve kirpiklerine kar taneleri düştü. "İşte bu kadar gerçek. Alastair Hunt'ın yapması gereken korkunç seçim kadar gerçek."

Call hiç istemese de tartışmanın içine çekilip, "Ne? Ne seçimi?" diye sordu.

Usta Joseph, Call hiçbir şey dememişçesine konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Ne diye Magisterium'da kalıyorsun ki? Seni ancak hor görecekleri bu yerde? Seni büyüten adamın, sadık dostunun anında olabilirsin. Güvende olabilirsin. İmparatorluğunu yeniden inşa etmeye başlayabiliriz. Kabul etsen seni bu gece alıp götürürüm."

"Hayır," dedi Call. "Asla seninle gitmem."

"Ya?" dedi Usta Joseph. "Fakat geleceksin. Belki şimdi değil fakat geleceksin. Seni tanıyorum. anlıyorsun ya? Seni senden iyi tanıyorum."

Call yüzünde hâlâ karın tenine batırdığı soğuk iğneleri hissederek, titreyerek uyandı. Elini yanağına götürdü. Yanağı ıslanmıştı. Kendisine sadece bir rüya gördüğünü söylese de rüyalar teninizde erimezdi.

↑≋△○@

Sonraki gün Call, Usta Rufus ders anlatmaya başlamadan elini kaldırdı. Usta Rufus'un kaşları kalktı. Tamara şaşırmış gibiydi. Fakat Aaron çantasında bir şey aramakla meşgul olduğundan Call'un hareketine dikkat etmemişti.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Usta Rufus. "Burada üç kişiyiz."

Call parmaklarını hafifçe sallayarak, "Alışkanlık," dedi. Parmaklarını sallayıp dikkat çekmek tuvalete gitmek için izin isteyecek tüm öğrencilerin iyi bildiği bir numaraydı.

Usta Rufus iç çekti. "Peki o zaman Call. Ne istiyordun?"

Call elini indirdi. "İnsanların bizi bulmasını nasıl engelleyebileceğimizi öğrenmek istiyorum."

Usta Rufus, Call'un isteği karşısında biraz şaşırmış gibi elini yüzüne götürdü. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim, ya da böyle bir şeyi neden bilme ihtiyacı duyduğundan. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Tamara, Call'a yüzünde ona hak verdiğini belli eden bir ifadeyle baktı. "Bu akıllıca. Daha iyi gizlenmeyi bilsek Aaron daha güvende olurdu."

Call belki bunu akıl edecek kadar zeki değildi. Fakat ağzını açmayacak kadar da zekiydi.

Aaron nihayet isminin söylendiğini işitip başını kaldırdı. Sohbetin konusunu anlamaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırptı.

"Uzak mesafelerden birbirimizle iletişim kurabilmemizi hava elementi sağlar," dedi Usta Rufus. "Bu iletişimi bloke eden ise toprak elementidir. Birini korumak için bir taşı efsunlayıp o kişiye verebilirsiniz. Şimdi bana okulu buraya kurmamızın sebebini söyleyin."

Aaron, "Tüm bu kayaların altında olmak okulun bulunmasını güçleştireceği için mi?" diye sordu. "Peki ya Call'un kullanmasına izin verdiğiniz şu içinde hortum dönen, telefonumsu şey ne olacak?"

Ya rüyam? Call'un içinden böyle demek gelse de ağzını açmadı.

Usta Rufus başını salladı. "Evet, Magisterium'u çevreleyen toprak efsunlanmıştır. Dış dünyayla iletişim kurabilmemiz için başka erişim noktaları da var. Belki de Makar'ımız için büyüyle yerinin keşfedilmesini önlemeye yönelik özel bir taş yapmalıyız. Etrafıma toplanın da size bunun nasıl yapılacağını göstereyim. Yalnız, Call ve Tamara, bunu etrafta gizlice gezinmek ya da bir şey saklamak için kullandığınızı görürsem başınız büyük bir derde girer. Sizi az önce bahsettiğimiz elementaller gibi yeraltına hapsederim."

Tamara kaşlarını çatıp, "Ya Aaron? O neden bu nutuktan payını almıyor?" diye sordu.

Usta Rufus, Aaron'a baktı. Sonra gözlerini yine Tamara ve Call'a çevirdi. "Çünkü sen ve Call tek başınıza birer baş belası olabilirsiniz fakat birlikteyken daha da betersiniz."

Aaron sırıttı. Call, Tamara'ya bakmamak için kendisini zorladı. Bunu yaparsa Tamara'nm Usta Rufus'un onu Call'a benzetmesine ne kadar bozulduğunu fark etmekten çekiniyordu.

↑≋△○@

Call için her şeyin çözülmeye başladığı gün diğer günlerden pek de farklı değildi. Call, Usta Milagros'un grubuyla -Jasper, Nigel, Celia ve Gwenda- beraber dışarıdaydı. Birbirlerine ateş topları fırlatarak egzersiz yapıyorlardı. Call'un giysisinin yeni alazlandığı gibi sakat bacağından dolayı ateş toplarını karşılayıp yanmamak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Call'un aniden ahlaksız ve kötü yürekli bir hilebaz olduğunu fark ettiği Aaron büyüyle uğraşmak yerine çoğu zaman toplardan sakınıyordu.

Sonunda Call nefes nefese bir kütüğün üzerine oturdu. Jasper, Call'a oturduğu kütüğü ateşe vermeyi alından geçiriyormuş gibi baksa da Tamara'nın kendisine bir ateş topu göndermesiyle fikrinden caymış gibiydi.

Call'un yanma oturan Usta Rufus, "Önemli olan," dedi, "şartları hep kontrol altına almaktır. Diğer insanlar şartlara *tepki verirken* sen şartları kontrol edersen avantajlı konuma geçersin."

Call bu sözlerin Alastair'den o yaz işittiği söz-

lere rahatsız edici ölçüde benzediğini düşündü. *Komşuların yaygara çıkarmaması için yapabileceğimizin en iyisi Yıkım'ın hangi şartlar altında başkaları tarafından görüldüğünü kontrol altına almak.* Alastair'in Magisterium'daki eğitiminin ona hiç etki etmediğini düşünmek kolay olsa da Usta Rufus, Alastair'in de öğretmeni olmuştu.

"Ne demek bu?" diye sordu Call.

Usta Rufus iç çekti. "Diğerleri gibi sağa sola kaçıp ateş toplarından sakınamıyorsan rakiplerini senin gibi dezavantajlı olacakları bir noktaya çek. Bir ağacın tepesine. Bir ırmağa. Daha da iyisi avantajın sana geçeceği bir yere. Kendi avantajını kendin yarat."

Call, "Benim avantajlı durumda olabileceğim hiçbir yer yok," diye mırıldandı. Fakat günün geri kalanında Usta Rufus'un söylediklerini düşündü durdu. Yemekhanede yumru kök yerken, Yıkım'ı yürüyüşe çıkarırken ve o gece odasının yamru yumru tavanına gözlerini dikerken.

Durmadan babasının şartları kontrol altına almak hakkında söylediklerini ve *avantajlı konuma geçeceği bir yer aramak* konusunu düşündü. Ba-

basının evindeki zincirleri ve masasının üzerindeki Alkahest çizimini de düşündü. Her defasında aynı rahatsız edici sonuca vardı.

Babasının Alkahest'i çalmaya çalışan kişi olduğundan gayet emin olsa da bu babasının *başarısız olan* kişi de olduğu anlamına geliyordu. Peki bu kasıtlı bir başarısızlık olabilir miydi?

Alastair'in başarısız olmasının nedeni büyücülerin Alkahest'i Collegium'dan alıp daha güvenli bir yere taşıyacaklarını bilmesi olabilir miydi? Ayrıca büyücülerin kullanacakları güvenli, kendisinin daha avantajlı konumda olacağı yeri de biliyor olabilir miydi?

Evde Alkahest çizimlerinin yanında sınavın yapıldığı havaalanı hangarının bir planı da vardı.

Call o güne kadar Alastair'in o planı nereden aldığı sorusunun üzerinde hiç durmamıştı. Tamara'nın anne-babası Alastair'in güçlü bir metal büyücüsü olduğunu, Usta Rufus ise Alkahest'in metal büyücülerinin yaptıkları, daha önce çıraklarının da bulundukları bir yerin altındaki bir mahzende güvende olduğunu söylemişti. Havaalanı hangarı tamamen metalden inşa edilmişti. Belki

de Alastair -usta bir metal büyücüsü olarak- hangarı inşa edenlerden, hangara ve muhtemelen altındaki mahzene nasıl girileceğini bilenlerden biri olabilirdi.

Tüm bunlar doğruysa Alastair, Alkahest'i çalmakta başarısız olmamış demekti. Tüm bunlar doğruysa Alkahest hiç olmadığı kadar savunmasız bir haldeydi.

Call o gece uzunca bir süre yatakta uyuyamadan döndü. Karanlığa gözlerini dikerek.

Sonraki günün büyük bir kısmında Call ayakta uyudu. Usta Rufus metal ve toprak büyüsü kullanarak nesneleri havaya kaldırmayı öğretmeye çalışırken Call, Tamara'nın başının üzerine yanan bir mum düşürdü. Yıkım'ı yürüyüşe çıkarmayı unuttu ve bunun yatak odasındaki halı için talihsiz sonuçları oldu. Yemekhanede Celia ona el sallayınca dikkati dağıldı ve ayağı Aaron'a takılıverdi.

Aaron son anda üzerinde kocaman çorba kazanları olan taş masalardan birine tutunup düşmek-

ten son anda kurtuldu. Aaron sertçe, "Tamam," dedi. Call'un elinden tabağını kapıverdi. "Bu kadarı yeter."

Tamara başını hararetle salladı. "Hem de ne yeter."

"Ne oldu?" Call telaşlanmıştı; Aaron çok ciddi bir tavırla, hızlı hareketlerle Call'un tabağına yemek doldurmaya başladı. Yığınla yemek. "Neler oluyor?"

Kendi tabağını da tepeleme yemekle dolduran Tamara, "İyice tuhaf oldun sen," dedi. "Odaya dönüp bu meseleyi konuşacağız."

"Ne? Ben tuhaf filan... Hayır, tuhaf davrandığımı..." Fakat Call arkadaşlarının kararlığına bir toz topağı gibi kapılıp gitmişti bile. Ellerinde tabaklarla Tamara ve Aaron, Call'u yemekhaneden çıkarıp süitlerine götürdüler ve hâlâ itirazını sürdüren Call'u iterek içeri soktular.

Tabaklarını masaya koydular ve çatal bıçak getirmeye gittiler. Saniyeler sonra yemeğin etrafında toplanmışlardı. Liken pizzasına ve yosunlu patates püresine çatallarını batırmaya başlamışlardı.

Call tereddütle çatalını eline aldı. "Tuhaf olduğumu söylerken ne kastettin?"

"Dalgınsın," dedi Tamara. "Elindekileri düşürür, her şeyi unutur oldun. Usta Rufus'a Jasper, Jasper'a Celia dediğin oldu. Ayrıca Yıkım'ı yürüyüşe çıkarmayı da unutuyorsun."

Yıkım havladı. Call kurda kederle baktı.

"Ayrıca biri ölmüş gibi boş gözlerle etrafa bakıyorsun," dedi. Aaron, Call'a bir çatal verdi. "Neler oluyor. Sakın 'hiçbir şey' deme."

Call onlara baktı. Arkadaşlarına. Yalan söylemekten yorulmuştu. Constantine Madden gibi olmak istemiyordu. İyi biri olmak istiyordu. Onlara gerçeği söylemek ona berbat bir fikir gibi gelse de iyi biri olmanın illa eğlenceli olması gerekmiyordu, değil mi?"

"Kimseye söylemeyeceğinize söz verir misiniz?" diye sordu Call. "Kesinlikle yenin etmelisiniz, büyücülük şerefiniz üzerine."

Bu buluşu Call'u gururlandı, ne de olsa o an akıl etmişti bunu. Aaron da Tamara da etkilenmiş gibiydiler.

"Kesinlikle," dedi Tamara.

"Şüphesiz," dedi Aaron.

Call, "Sanırım Alkahest'i çalmaya çalışan babamdı," diye itirafta bulundu.

Tamara dehşete düşmüş gibiydi. "Call, bunun şakası olmaz."

"Şaka yapmıyorum," dedi Call. "Bu konuda yapmam da. Sanırım Alkahest'i Collegium'dan çalmaya çalıştı ve sanırım tekrar çalmaya da çalışacak. Bu kez başarabilir de."

Aaron hayretle Call'a baktı. "Baban neden yapsın ki bunu? Nereden biliyorsun?"

Call onlara bodrumda neler bulduğundan, Yıkım'ın nasıl zincirlendiğinden ve içlerinde Alkahest'in resimleri olan kitaplardan bahsetti. Bir de havaalanı hangarının haritasından.

Midesi kalkmış gibi görünen Tamara, "Cihaza güç sağlamak için Yıkım'ın kalbini mi sökecekti yani?" diye sordu.

İsmini işiten kurt gözlerini Call'a çevirip inledi. Call başını salladı.

"Fakat orada görmedin, değil mi? Alkahest'i yani?" diye sordu Aaron.

Call başını iki yana salladı. "Gerçek olduğunu

bile bilmiyordum. Babamın ne yaptığını ya da Yıkım'ı neden istediğini de." Call duvardaki bir oğlanın bileklerine uygun kelepçelerden bahsetmedi. Henüz gerçeğin tamamını olmasa da bir kısmını anlatmaya hazırdı. Bunun Kötülükler Efendisi skalasında tam olarak nereye düştüğünden emin olamadı. Fakat umurunda da değildi zaten.

Tamara, "Baban neden Aaron'ı öldürmek istesin ki?" diye sordu Tamara.

Call hemen, "İstemez de," diye yanıt verdi. "Kesinlikle, tamamen eminim ki babam Ölümün Düşmanı için çalışmıyor."

"O halde baban neden yapsm bunu?" Tamara başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Baban büyüden nefret ediyor. Bir Alkahest'e güç sağlamasının bir nedeni varsa olsa olsa yapmaya çalıştığı budur..."

Call paniğe kapılmaya başlıyordu. Tamara ne diye inanmıyordu ki ona? Bir yanı öykünün eksik kısmının kendisinin Ölümün Düşmanı olması olduğunu bilse de Alastair'in Alkahest'i almak istemesine Aaron'la *ilgisi olmayan* bir kılıf uydurmak da güçtü.

Call ellerini masanın altında yumruk yapıp,

"Magisteirum'dan nefret ediyor," dedi. "Belki de büyücüleri telaşlandırmak, korkutmak istiyordur sadece."

Aaron, "Belki de Düşman'ı öldürmek istiyordur," diye akıl yürüttü. "Belki sen güvende ol diye onun icabına bakmak istiyordur."

"Düşman onlarca yıldır ortada," dedi Tamara. "Bu fikir şimdi mi Alastair'in aklına geldi? Ayrıca yeni bir Makar ortaya çıkar çıkmaz bir Makar öldürme cihazı üzerinde çalışmaya başlaması da tesadüf mü?"

Aaron gözlerinde kederli bir bakışla, "Belki de Call güvende olsun diye *benim* icabıma bakmaya çalışıyordur," dedi. "Beni kaçırdıklarında az kalsın ikinizin de ölümüne neden olacaktım ve Call karşı ağırlığım olmayı kabul etti. Bu tehlikeli bir iş."

Tamara, "Call'un da dediği gibi Alastair büyücülerden nefret ediyor," dedi. "Onun savaşı umursadığını sanmıyorum. Magisterium'u çökertirse Call'un da artık burada okuması gerekmez ve Alastair bunu her şeyden çok istiyor." Endişeyle başparmağının tırnağını ısıran Tamara, "Birilerine bunlardan bahsetmeliyiz," diye ekledi.

"Ne?" Call aniden oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Tamara, yemin ederim ki Alastair Düşman için çalışmıyor!"

"Ne olmuş yani?" dedi Tamara. Sesinde öfke vardı. "Tehlikeli bir büyülü cihazı çalmaya çalışıyor. Baban sadece geceleri rahat uyumak için seni yanında tutmak istese de Alkahest çok değerli ve ölümcül. Ya Düşman babanın Alkahest'i ele geçirdiğini öğrenirse? Onu öldürüp Alkahest'i alır. Diğer büyücülere bu durumdan bahsetmemiz babanın emniyette olmasını sağlar."

Call birden ayaklanıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Hayır. Babama gidip ona planından haberim olduğunu söyleyeceğim. Böylelikle planını hayata geçiremeyecek ve Alkahest güvende olacak."

"Bu çok riskli," dedi Aaron. "Baban Yıkım'm kalbini sökecekti. Onun yanına yalnız gitmemen gerektiğini düşünüyorum. Sana bir bıçak fırlatmıştı, unuttun mu?"

"Bıçağı almam için *atmıştı* bana," dedi Call. Her ne kadar artık buna inandığından emin olmasa da.

Tamara uzun bir nefes verdi. "Babanın başını derde sokmak istemediğini biliyorum fakat bu duruma kendisi sebep oldu."

Call, "O benim *babam*," dedi. "Buna karar verecek kişi de ben olmalıyım." Tamara'ya baktı. Tamara'nın gözleri Call'a sabitlenmişti. Call derin bir nefes alıp son kozunu oynadı. "Sırrımı saklayacağınıza yemin etmiştiniz. Şerefiniz üzerine."

Tamara sesi titreyerek, "Call!" dedi. "Ya babanın Aaron'a zarar vermek istemediği konusunda yanılıyorsan? Ya baban hakkında yanılıyorsan? Pekâlâ yanılıyor da olabilirsin. Ailemizdekileri her zaman sandığımız kadar iyi tanımayabiliriz."

"Demek yalan söylediniz," dedi Call. "Yüzüme bakarak yalan söylediniz. Sizde şeref filan yokmuş."

Aaron ayağa kalktı. "Hadi ama çocuklar..."

"Bakın, ben bunları Usta Rufus'a anlatacağım," dedi Tamara. "Bunu yapmamı istemediğinizi biliyorum, yapmayacağıma söz verdiğimi de biliyorum fakat yapmak zorundayım."

Call sesini yükselterek, "Yapmak zorunda değilsin," dedi. "Hem Magisterium'da öne çıkmak-

tan başka şeyleri de önemsiyorsan bunu yapmazsın. Sözde arkadaşım olacaksın. Sözünde durman gerek."

Tamara, "Aaron da arkadaşın!" diye bağırdı. "Düşman'ın ona neler yapabileceğini hiç mi umursamıyorsun?"

Aaron aceleyle, "Call babasının Düşman için çalışmadığını söylüyorsa ona inanıyorum," dedi. "Tehlikede olan benim, bu yüzden seçim de bana ait olmalı..."

Tamara'nın yüzü kızardı ve gözleri doldu. Call her ne olursa olsun Tamara'nın Aaron'ı ona tercih edeceğini fark etti. "Böylece tehlikeye düşmene göz yummuş olacaksın!" diye haykırdı Tamara. "Sen busun işte! Call da bunu biliyor." Yüzünü Call'a çevirdi. "Ne cüretle bundan faydalanabiliyorsun? Usta Rufus'a söyleyeceğim. Yapacağım bunu. Alkahest yüzünden Aaron'ın başına bir şey gelirse de suçlusu sensin!"

Tamara arkasına dönüp odadan hışımla çıktı. Call kendisinin az önce koşmuş gibi nefes alıp verdiğini fark etti. Bir saniye sonra Call *koşuyordu* da. Tamara'nm peşinden.

"Yıkım," diye bağırdı Call. "Haydi! Yakala onu! Yani canını yakma. Sadece biraz yarala!"

Yıkım uludu. Aaron ise -Call'a tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra- kurdun tasmasını tuttu. Makar kurdun üzerine çökerken Call zeminde kayarak çıktığı koridorun diğer ucunda Tamara'nın sallanan saç örgülerini seçti. Peşinden gitse de bacağının ona yetişmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Koşan Call'un içi öfkeyle doldu. Tamara güvenilmez ve kötü biriydi. Arkadaşlarının kızacaklarına ihtimal verse de *ihanete uğrayacağı* hiç aklına gelmemişti. Bacağından yukarı keskin acı iğneleri batıyordu; dengesini kaybedip dizleri üzerine çöktü ve bir an için -sadece bir an için- kısacık bir an için- iki bacağı da sağlam olsa, acıyı geçmişte bırakabilse neler yapabileceğini düşündü. Call bu uğurda neler yapardı? Bunun için birini öldürür müydü? Kötülükler Efendisi listesine aldırış etmeyi bir yana bırakır mıydı?

"Call?" Call önce omzunda sonra kolunda bir el hisseti. El onu çekip ayağa kaldırdı. Her zamanki gibi derli toplu, üniforması pırıl pırıl Alex Strike'tı

bu. Endişeli bir hali vardı. "Ne yapıyorsun?"

Call nefes nefese, "Tamara..." dedi.

Alex demir ve bakırdan yapılmış, çift kanatlı kapıya işaret edip, "Rufus'un ofisine doğru gitti." dedi. "Onun arkasından gitmek istediğine emin..."

Call, Alex'in yanından fırlamıştı bile. Rufus'un ofisinin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Son koridoru da aşıp kapıyı hızla açtı.

Tamara odanın merkezinde, yuvarlak bir halının üzerinde dikiliyordu. Arkasındaki lambaların ışığının aydınlattığı Rufus masasına yaslanmıştı. Çok ciddi duruyordu.

Call kayarak durdu. Bir Tamara'ya bir Rufus'a baktı.

Call, Tamara'ya, "Yapamazsın," dedi. "Ona anlatamazsın."

Tamara omuzlarını dikleştirdi. "Yapmak zorundayım, Call."

Call titreyen bir sesle, "*Söz vermiştin*," dedi. Aaron'ın peşinden gelmesine ihtimal vermiş olsa da Aaron gelmemişi ve Call bir anda kendisini korku verici bir yalnızlık içinde buldu.Tamara ve Rufus'la düşmanlarıymış gibi yüzleşir halde.

Tamara'ya karşı büyük bir öfke duydu. Ona kızmayı ya da Rufus'tan bir şeyler gizlemeyi asla istememişti. Call bu halde olmayı hiç istememişti. Tamara'ya güvenemeyeceğini düşünmeyi de.

Rufus, "Anlaşılan burada ciddi bir şeyler dönüyor," dedi.

Call, "Hiçbir şey dönmüyor," dedi. "Her şey yolunda."

Rufus bir Call'a bir de Tamara'ya baktı. Call ustanın hangisine güveneceğini biliyordu. Hatta güvenilmesi gerekenin ikisinden hangisi olduğunu da.

"Peki," dedi Tamara. "Söyleyeceğim artık. Alkahest'i çalmaya çalışan Alastair Hunt'mış ve onu durdurmazsak bunu bir kez daha yapmayı deneyecek."

Usta Rufus ince kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Call'un delici bir bakışla üzerine diktiği gözlerine rağmen Tamara, "Çünkü," dedi, "Call öyle söyledi."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Büyücüler Tamara'yı odasına geri gönderdiler. Tamara başını öne eğip omuzlarını salarak, Call'un yüzüne bakmadan gitti. Call'a hiçbir şey söylemedi. Call ise geride kalıp neler gördüğü ve görmediği, Alastair'in son zamanlarda nasıl bir tavır sergilediği ve Constantine Madden'dan bahsedip bahsetmediğine dair sonu gelmez soruları yanıtlamak zorunda kaldı. Ayrıca Call'a babasının ve Constantine'ın geçmişte arkadaş olduklarını bilip bilmediği ve özellikle Alastair'in Call'un annesi Sarah hakkında onu ölümden döndüreceğini sezdirecek şeyler söyleyip söylemediği de soruldu.

Call, "Bu mümkün mü?" diye sordu. Fakat kimseden adamakıllı bir yanıt alamadı.

Call, Aaron -belki Tamara bile- Alastair'in Düşman'ın işbirlikçisi olduğuna inanmasa da ustaların hepsinin onun bir hain olduğundan emin olduklarını sezebiliyordu. Ya da bir deli olduğundan. Deli bir hain.

Call, Alastair'e olan güveni sarsmak, Alastair, Call'un Constantine Madden'm ruhunu taşıdığını iddia etse de kimsenin ona inanmamasını sağlamak istemiş olsa bundan daha iyi bir iş çıkaramazdı. İşin bu yanının onu mutlu etmesi gerekirdi. Fakat etmemişti. Hiçbir şey etmemişti.

Nihayet ustalar Call'un gitmesine izin verdiklerinde vakit epey geç olmuştu. Usta Rufus, Call'a odasına kadar eşlik etti.

Usta Rufus, "Baban seni görmeye geldiğinde onunla neden görüşmek istemediğini anlıyorum," dedi.

Call yanıt vermedi. Erişkinlerin malumu ilam etmekte ve bir şeyin içyüzünü anladıklarında bunu illa ki size söylemekte üzerlerine yoktu.

Rufus, "Başının dertte olmadığını bilmelisin

Callum," dedi. "Kimse senin babanın sırrım ifşa edeceğini ummazdı fakat bu yük asla omuzlarına konmamalıydı."

Call sessiz kaldı. Saatlerce konuşmuştu ve artık söyleyeceği bir şey kalmamıştı.

"Baban savaştan sonra çok tuhaflaştı. Belki hiçbirimiz onun ne kadar uçlarda gezindiğini görmeye yanaşmadık. Bizim gibi elementlerle çalışmanın birçok tehlikesi vardır. Dünyayı istediğimiz gibi şekillendirebiliriz. Fakat bunun zihne ödettiği bedel ağır olabilir."

Call, "O deli değil," diye çıkıştı.

Usta Rufus duraksadı. Sonra uzunca bir süre Call'a baktı. "Ben olsam bunu ağzından çıkanlara başkalarının kulak misafiri olabilecekleri bir yerde söylemeden önce iki kez düşünürdüm. Bence herkesin babanın Düşman'la işbirliği yaptığını düşünmesindense deli olduğunu düşünmesi yeğdir."

Call, "Sizce o deli mi?" diye sordu.

Rufus bir süre durakladıktan sonra, "Onun Alastair'le işbirliği yaptığını hayal bile edemiyorum," dedi. "İkisini de eğittim. Gerçekten iki dosttular. Constantine'ın en nihayetinde alça-

lıp kötülüğü seçmesi karşısında kimse kendisini onun kadar ihanete uğramış hissetmedi. Kimse Constantine'ı devirmeye onun kadar kararlı olmadı da. Sarah öldürüldükten sonra bile. Hiçbir ihanet bir dostun ihaneti kadar büyük değildir."

Başının döndüğünü hisseden Call, Rufus'a baktı. Call'u yenilgiye uğratmak için doğan Aaron'ı düşündü. Kendisi bilmese de kaderinde bu vardı.

"Kimi insanların yazgısında dost olmak vardır, kimilerinin de düşman olmak," dedi Rufus. "Nihayetinde evren dengesini bulur."

"Her şey dengede," diye mırıldandı Call. Bir simya deyişiydi bu.

"Kesinlikle." Rufus bir elini Call'un omzuna koydu. Bu jesti Call'u olduğu yerde hoplatacak kadar şaşırtmıştı. "Sen iyisin, değil mi?"

Call başını sallayıp süite girdi. Ortak oda boştu; Tamara ve Aaron yatak odalarına çekilmişler, kapılarını da kilitlemişlerdi. Call odasına girip üzerinde giysileriyle yatağa yattı. Yıkım çoktan yatak örtülerinin üzerinde uyumuştu. Call, Miri'yi kınından çıkardı ve hançeri görebileceği, üzerindeki sarmalları seçebileceği bir yere koydu. *Barış.*

Elini yataktan aşağı salıp gözlerini yumdu. Üzerini değiştiremeyecek kadar bitkindi.

↑≋△○@

Call ertesi gün ilk zilin o berbat çığlığıyla uyandı. Kahvaltıyı kaçırdığı demek oluyordu bu. Önceki gün çok bir şey yememişti ve bir öğün kaçırmış değil de karnına defalarca yumruk yemiş gibi midesi bulanıyordu.

Temiz bir üniforma ve çizmelerini giydi.

Süitlerinin ortak odasında ne Tamara ne de Aaron onu beklemiyordu. Ya Call'dan nefret ettiklerine karar vermişlerdi ya da dün gece süite geri döndüğünden haberleri yoktu.

Call peşinde Kaos Taşıyan kurduyla yemekhaneye doğru tutuk yürüyüşüne başladı. Yemekhane çıraklarla doluydu. Griler içindeki Demir Yıl öğrencileri etrafta geziniyor, farklı renklerdeki likenin bulanıklığı karşısında hâlâ yüzlerini buruşturuyor, ızgarada pişen kocaman mantar dilimine hâlâ hayretle bakıyorlardı. Gümüş ve Altın Yıl çıraklarından birkaçı görevlerinden dönmüş,

gruplar halinde oturuyor, çoktan usta olmuşlar gibi küçümseyen bakışlarla etrafı süzüyorlardı.

Aaron Bakır Yıl öğrencilerinden bazılarıyla bir masada oturuyordu. Celia, Gwenda, Rafe, Laurel ve Jasper oradaydılar. Önlerindeki tabaklar temizdi.

Tamara bir başka masada, Kimiya ve onun arkadaşlarıyla oturuyordu. Call, Tamara'mn masadakilere Alastair ve Call hakkında bildiklerini ve kendisinin nasıl bir kahraman olduğunu mu anlatıyordu acaba? Fakat o noktada Call'un bu konuda elinden hiçbir şey gelmezdi. İç çeken Call tabağına kendisi için yulaf lapası gibi kokan haşlanmış mor yumru kökleri ve Yıkım için de domuz pastırması gibi kokan liken aldı. Yemeğini ayakta yemeye başladı. Bu sayede kimsenin yanma oturması gerekmeyecekti. Masalarda hoş karşılanacağından şüpheliydi.

İkinci zil çalınca Call, Usta Rufus'un diğer ustalarla birlikte oturduğu masaya yöneldi.

"Ah," dedi Usta Rufus. Elini sallayıp Tamara ve Aaron'ı yanma çağırdı. "Derslerimize başlama zamanı."

Call alaycı bir tonla, "Yaşasın," dedi. Usta Rufus onu bir bakışıyla suspus ettikten sonra ayağa kalktı ve ardından gelen çıraklarıyla yemekhaneden çıktı. Aaron ve Tamara, Call gönülsüz ve perişan bir kuyrukluyıldızmış, onlar da o kuyrukluyıldızın kuyruğuymuşlar gibi Call'un peşi sıra yürüyorlardı.

Usta Rufus üçünü kayaya oyulmuş merdiven basamaklarından aşağı indirirken Aaron, "Sen iyi misin?" diye sordu. Basamaklar helezon şeklinde kıvrılarak gitgide aşağı iniyordu. Tavanda küçük, ışıldayan semenderler fink atıyordu. Call'un aklına yine Warren geldi.

"Duruma göre değişir," dedi Call. "Benden mi yanasın yoksa ondan mı?"

Call dudakları gerilen Tamara'ya baktı. Tamara, Call'u merdivenden aşağı itmeyi düşünüyor gibiydi.

Aaron'ın keyifsizliği fark ediliyordu. "İlla ki birinden yana olmak mı gerekiyor?"

Call, "Evet, babamı ihbar ederse olmak gerekiyor!" diye tısladı. "Gerçekten arkadaşım olan biri bunu asla yapmazdı. Bir sır tutacağına yemin etti

fakat yalan söyledi. O bir yalancı."

"Aaron'ın gerçekten arkadaşı olan kimse de onu öldürmeye çalışan birini korumaz!" diye çıkıştı Tamara.

"Sen de gerçekten arkadaşım olsaydın, *yalancı*, Alastair'in yapmaya çalıştığının bu olmadığını söylediğimde bana inanırdın!"

Tamara'nın yüzüne öfkeden beter bir ifade oturdu. Acımaydı bu. "Objektif davranmıyorsun Call."

"*Sen de öyle!*" Call bağırmaya başlayınca Usta Rufus dönüp üçünün tepesinde tehditkâr bir tavırla dikildi.

"Hiçbirinizden Alastair Hunt'la ilgili tek kelime daha işitmeyeceğim," dedi. "Yoksa akşam yemeği yemek yerine kum tanelerini ayırırsınız."

Call, Magisterium'daki ilk haftasını kum tanelerini renk tonlarına göre ayırmakla geçirmişti ve bunu yapacağına bir kaos elementaliyle kapışmayı yeğleyeceğini düşündü. Çenesini kapattı. Aaron ve Tamara da sustular. Tamara nemrut, Aaron ise ümitsiz görünüyordu. Aaron tırnaklarını yiyordu ki bunu ancak gerçekten canı sıkkın olduğunda yapardı.

Usta Rufus arkasına dönüp, "Şimdi..." dedi. Call geniş bir mağaraya vardıklarını fark etti. Duvarlar gök rengi, elastiki yosunlarla kaplıydı. Usta Rufus ellerini arkada kavuşturup bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Hepimiz biliyoruz ki bir elementi kullanmak için bir karşı ağırlık gereklidir. Elementin kontrolünüzü ele geçirmemesi için sizi dengede tutacak bir şey. Öyle değil mi?"

"Bu bizi Yutulmuşlardan birine dönüşmekten korur. Hani şu ateşçi adam gibi," dedi Aaron. Magisterium'un derin mağaralarında karşılaştıkları korkunç, yanan varlığı kastediyordu.

Usta Rufus'un yüzünde dertli bir ifade belirdi. "Evet o varlık dediğin bir zamanlar Usta Marcus'tu. Ya da senin deyişinle 'şu ateşçi adam.' Fakat hepsi bundan ibaret değil herhalde?"

Tamara saç örgülerini sallayıp, "Karşı ağırlık bir zıttır," dedi. "Böylece sizi başka bir yöne doğru çeker. Ateşin karşı ağırlığının su olması gibi."

Usta Rufus gözlerini Aaron'a dikip, "Peki ya kaosun karşı ağırlığı nedir?" diye sordu.

Aaron, "Call," diye yanıt verdi. "Yani *benim* karşı ağırlığım Call. Herkesinki Call olmaz tabii.

Fakat kaosun karşı ağırlığı bir insandır. Sadece... bu kişi her zaman Call olmaz."

Rufus, "Her zamanki gibi ne de güzel ifade ettin," dedi. "Peki karşı ağırlıkla ilgili bir sorun var mıdır?"

"Bazen bir karşı ağırlık bulmanın zor oluşu mu?" Aaron sadece tahmin yürütmüş olsa da Call onun haklı olması gerektiğini düşündü. Her an ateş bulmak güç bir iş olmalıydı. Kim bilir, belki de erişkin büyücüler çakmakla geziyorlardı.

"Gücünüzü kısıtlar," dedi Tamara. Usta Rufus, Tamara'ya doğru başını salladı. Bu onun en iyi yanıtı verdiğinin göstergesiydi.

Usta Rufus, "Gücünüzü sınırlamak o gücün sizi güvende tutmasını sağlamasının bir parçasıdır," dedi. "Şimdi... Bir karşı ağırlığın *zıddı* nedir?"

Tamara caka satarak bu soruyu da yanıtladı. "Geçen yıl kumla yaptığımız şey."

Call, Tamara'ya bakıp yüzünü buruşturmak istese de bunu yaparken yakalanacağı belliydi. Üç kişilik sınıfların sorunu buydu işte.

Usta Rufus başını salladı. "Duygudaş ivme, buna verdiğimiz isim bu. Sizi elementin daha da

derinlerine çektiği için çok tehlikelidir. Size güç verir fakat bedeli ağır olabilir."

Call bunun kendisinin eskiden nasıl bir sorun olduğunu hâlâ da sorun olmaya devam ettiği hakkında bir nutkun başlangıcı olmamasını ümit etti.

Rufus konuşmasını sürdürdü. "Şimdi hepinizden yapmanızı istediğim karşı ağırlıklarınızı kullanarak alıştırma yapmanız. Öncelikle elementlere karşılık gelecek bir şeyler toplayın. Aaron, Call'u karşı ağırlığın olarak seçtiğin için senin açından bu özellikle zor olacak."

"Hey!" dedi Call.

"Kastettiğim sadece insan bir karşı ağırlıkla çalışmanın güç olduğu. Şimdi gidip karşı ağırlıklarınızı bulun."

Call mağaradan bozma yeraltı odasının kenarında gezinip bir kaya buldu. Hava zaten her yerde olduğu için işin o kısmını çözdüğünü düşündü. Ateş ve su ise daha güçtü. Fakat büyüyle alüvyonlu mağara havuzundaki suyun bir kısmını bir küreye çevirdi ve başının yanma kadar havalandırdı. Sonra bir sarmaşık alıp zamanı gelince sarmaşığı büyüyle ateşe verdi.

Diğerlerinin dikildiği yere gitti. Elbette ikisi de egzersizi ondan önce bitirmişlerdi.

"Çok iyi," dedi Usta Rufus. "Hava büyüsüyle başlayalım. Her birinizi havaya kaldırmak için hava büyüsü kullanacağım. Bu arada karşı ağırlığınızı elinizden kaçırmayın. Toprak büyüsüyle aranızdaki tek temas karşı ağırlığınız olacak. Karşı ağırlığınızı kullanma ihtiyacı duyduğunuzda aşağı inin."

Üçü sırayla havaya kaldırıldı. Call havanın etrafında nasıl ıslık çaldığını hissedebiliyordu. Uçmanın coşku veren cazibesi onu sersemletti. Uçmak büyünün en sevdiği yanıydı. Havada bacağı ona hiç dert olmuyordu. Call hava büyüsü kullanmaya, renk şekilleri oluşturmaya, bulutlar yayıp içlerinden uçarak geçmeye başladı. Büyü harcadıkça bir insanın nasıl bir Yutulmuş'a dönüşebileceğini daha iyi anladı. Havanın bir parçasına dönüşmek işten bile değildi. Kendisini havaya teslim edip başıboş bir yaprak gibi sürüklenebilirdi. Tüm endişeleri ve korkuları da uçup giderdi.

Tek yapması gereken taş parçasını bırakmaktı.

"Call." Usta Rufus başını kaldırmış ona bakıyordu. "Egzersiz bitti."

Call dönüp baktığında Tamara ve Aaron'ın çoktan yere indiklerini fark etti. Elini taşına götüren Call taşın toprakla olan bağının ağırlığının içine dolmasına izin verdi. Ta ki yerde, ağrıyan bacağıyla ayakta durana dek.

Rufus, Call'u süzdü. "Hepinize aferin," dedi. "Şimdi, Aaron, kaos içeren bir egzersiz deneyeceğiz. Küçük bir şey."

Gergin görünen Aaron başını salladı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Rufus. Eliyle odanın ortasını boşaltmalarını işaret etti. "Doğru anladıysam geçen yıl Usta Joseph'la dövüştüğünde birçok Kaos Taşıyan'ı yenmiştin."

"Evet, fakat..." Aaron tırnağını kemirdi. "Karşı ağırlığım olmadan yapmıştım bunu."

"Hayır, öyle yapmamıştın. Call oradaydı."

"Bu doğru," dedi Tamara. "Seni zapteden Call'du."

Rufus, "Call'un büyüsünü içgüdüsel olarak kullanmış olabilirsin," dedi. "Kaosun karşı ağırlığının insan olmasının nedeni Boşluk'un karşı ağır-

lığının ruh olmasıdır. Kaos büyüsü kullandığında seni dengelemesi için bir insan ruhu ararsın. Bir karşı ağırlık olmazsa büyünü tüketip ölmen işten bile değildir."

Aaron, "Bu kulağa...kötü geliyor," dedi. Odanın ortasına yürüdü ve bir saniye sonra Call onun yanına gitti. İkisi tedirginice, omuz omuza dikiliyordu. "Fakat Call'un canını yakmak istemem."

"Yakmayacaksın." Usta Rufus mağaranın köşesine gitti. Sonra elinde bir kafesle döndü. Kafeste bir elemental vardı; omurgası kavisli dikenlerle kaplı, gözleri açık sarı bir kertenkele.

Call, "*Warren?*" dedi.

Usta Rufus kafesi yere bıraktı. "Bu elementali yok edeceksin. Kaos diyarına göndereceksin onu."

Call, "Fakat bu *Warren*," diye itiraz etti. "Bu kertenkeleyi tanıyoruz biz."

"Evet, bunu yapmak istediğimden gerçekten... emin değilim," dedi Aaron. "Bir kayayı filan yok etsem olmaz mı?"

"Daha doyurucu bir şey üzerinde çalışmanı yeğlerim," dedi Rufus.

Kertenkele, "Warren yok edilmek istemiyor,"

dedi. "Warren size önemli şeyler söyleyecek."

"İşittiniz mi?" dedi Aaron. "Bize önemli şeyler söyleyecekmiş."

Tamara, "Yalancının teki o," dedi.

Call, "Eh, yalancılığın ne olduğunu sen iyi bilirsin, değil mi?" diye çıkıştı.

Tamara yanakları kızarsa da Call'u duymazlıktan geldi. "Warren'ın bizi yanlış mağaraya götürdüğünü ve orada Yutulmuşlar tarafından öldürülmemize ramak kaldığını unuttunuz mu?"

Aaron, Call'a yan yan baktı. "Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Call, "Yapamazsın," diye fısıldadı.

"Fakat *bir şeyler* yapmam gerek." Aaron'ın sesindeki panik seziliyordu.

Call sesini iyice alçaltıp, "Kafesi yok et," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Duydun beni." Call, Aaron'ın kolunu tuttu. "Yap şunu."

Usta Rufus gözlerini kıstı. "Call..."

Aaron elini uzattı. Avucundan karanlık bir duman yayılıp kafesin etrafını sardı ve Warren'ı göz-

lerden gizledi. Call vücudunun içinde bir gerginlik hissetti. Sanki göğüs kafesinin içinde bir lastik vardı da Aaron lastiği bir enstrüman teli gibi tıngırdatıyordu. Karşı ağırlık olmak böyle bir his miydi?

Duman dağılmaya başladı. Call elini yüzünden çekince Warren'ın kuyruğunun mağara duvarındaki bir yarıktan içeri girip gözden kaybolduğunu fark etti. Kafes gitmişti, az önce durduğu yer bomboştu.

Rufus kaşlarını kaldırdı. "Senden kafesi de kaosa göndermeni istememiştim fakat iyi iş çıkardın."

Tamara gözlerini Warren'ın kafesinin yok olduğu noktaya dikmişti. Farklı şartlar altında Call onu bakışlarıyla teskin ederdi fakat şimdi olmazdı. Birden Tamara, "Aaron'ın gücünün sınırı nedir?" diye sordu. "Yani neler yapabilir? Tüm Magisterium'u Boşluk'a gönderebilir mi?"

Usta Rufus, Tamara'ya doğru döndü. Gür kaşları şaşkınlıkla birleşti. "Büyücüleri usta yapan üç unsur vardır. Birincisi iyi kontrol, ikincisi hayal gücü, üçüncüsü de güç kaynaklarının bolluğudur. Önümüzdeki güçlüklerden biri de sorunun yanıtını vermek. Aaron karşı ağırlığının onu dizginle-

mesi gereken noktaya kadar neler yapabilir? Ya Call neler yapabilir? Ya sen? Yanıtı bulmanın tek yolu var, alıştırma yapmak. Şimdi toprakla çalışmayı deneyelim."

Call iç çekti. Anlaşılan bu iş epey uzun sürecekti.

↑≋△○@

Egzersizlerin nihayet bitmesinin ardından üç çırak mağaradan çıktı. Call bitkin düşmüş, diğerlerinin gerisinde kalmıştı. Bacağı acıyor, başı ağrıyordu. İçinde gözsüz balıkların yüzdüğü bir havuzun başında oyalandı.

Rehavet içinde yüzen, yosunların aydınlattığı karanlıkta soluk görünen balıklara, "Size göre hava hoş," dedi.

Aniden suyun yüzeyi çalkalandı ve uzun, pembe bir dil balıklardan birini yakaladı. Call başını kaldırıp baktığında bir sarkıttan sarkan Warren'ı gördü.

Elemental gözlerini kırpıştırarak Call'a baktı. "Son düşündüğünden de yakın," dedi.

Call, Warren'ı iyi işitmediğini düşünerek, "Ne?" diye sordu.

"Son düşündüğünden de yakın," diye yineledi kertenkele. Ardından hızla sarkıtın üzerinden mağaranın tavanına geçti.

Call kertenkelenin ardından, "Hey, biz sana yardım ettik!" diye seslense de Warren geri dönmedi.

↑≋△○@

Akşam yemeğinde Call; Aaron, Jasper ve Celia'yla aynı masada otururken Tamara yine kız kardeşinin yanına gitti. Call ne zaman Tamara'ya baksa kızın yaydığı buz dalgalarını hissedebiliyordu sanki.

Celia çatalını açık sarı bir mantara batırıp, "Neden durmadan Tamara'ya bakıyorsun?" diye sordu.

Jasper, "Çünkü Tamara büyücülere Call'un babasını soruşturmalarını söyledi de ondan," dedi. Call afallayıp öfkeyle, Jasper'a doğru döndü. Jasper masumca gülümsedi.

"Ne diye soruşturacaklarmış?" Celia'nın gözleri şaşkınlıktan açılmıştı.

Call tek kelime etmedi. Açıklama yapmaya, mazeretler bulmaya başlasa bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Bunun yerine Jasper'm olanlardan ne kadar haberdar olduğunu düşündü. Belli Tamara'yla aralarından su sızmıyordu. Tamara gibi birine de Jasper gibi biriyle takılmak müstahaktı zaten.

Jasper bir laf daha edecekken Aaron onu, "Kapa çeneni," diyerek uyardı.

Jasper, "Ne yaptığını bilmiyorum," diye itiraf etti. "Fakat büyücülerden bazılarının konuştuklarını işittim. Babasını bulmak için gönderdikleri arama ekibi eli boş dönmüş. Anlaşılan adam ortadan kaybolmuş."

"Ortadan kaybolmuş mu?" dedi Celia. Bir şeyler söylemesini beklermiş gibi Call'a baktı.

Call kaşlarını çatarak gözlerini tabağına dikti, öfkesinin kuvveti tabağın kenarlarında küçük çatlaklar oluşmasına neden oldu. Call ikinci yılındaki bir büyücüydü, Özdenetim Kapısı'ndan geçmişti; kendisini bu şekilde kaybetmemesi gerekirdi. Hem Jasper'ın konuşmasını kesmek gibi bir niyeti yoktu çünkü Jasper, Alastair'in başına

gelenleri ondan daha iyi biliyor gibiydi.

"Evet, sanırım biri onu önceden uyarmış," diye ekledi Jasper. Söylediklerini Call'un işittiğinden emin olmak istiyormuş gibi gözlerini ona çevirdi.

Aaron, "Call kimseyi uyarmadı," dedi. "Hep bizim yanımızdaydı. Ayrıca hiçbir şeyden haberin yokken bir şeyler biliyormuş gibi davranmayı kes."

Jasper, Aaron'a sırıtarak, "Senden fazlasını biliyorum," dedi. "Call'un güvenilmeyecek biri olduğunu biliyorum.

Call'un omurgasından yukarı bir ürperti yükseldi. Çünkü Jasper haklıydı.

Call bile kendisine güvenemiyordu.

↑≋△O@

O gece Call kendisini ortak odadaki kanepeye bıraktı. Rufus ona ödev vermiş, onlara büyücü siyasetinin henüz birkaç on yıl önce son bulan, büyücülerin haksız kazanç elde ettikleri döneme dair kitaplar okumasını istemişti. Fakat Call bir türlü odaklanamıyordu. Sözcükler sayfada dağılıyor, ara sıra kitabın kenarları hafifçe alev alıyor, Call

ateşi hemen söndürüyordu. Öfke ve korku kitabın sırtını yanıklarla karartmıştı ve Call'un parmaklarına simsiyah küller bulaşmıştı.

Tamara akşam yemeğinden sonra ortadan kaybolmuştu, Aaron da ödevini yapmak için kütüphaneye gitmişti. Call'u da çağırmıştı fakat sadece iyi biri olduğundan ve iyi şeyler yapmadan duramadığından. Call yalnız kalmasının daha iyi olacağını biliyordu. Yanında sadece ayaklarının dibinde kıvrılan, ağır ağır nefes alıp veren ve gözleri loş odada parlayan Yıkım'la.

Tam kitabı tekrar yakmak üzere olduğunu düşündüğü sırada kapı açıldı. Gelen her zamanki gibi kahverengi saçları dağınık -Call bu konuda oğlanın acısını paylaşıyordu- ve yüzünde tuhaf bir ifade olan Alex Strike'tı.

Call tarih kitabını bir yastığın altına sokup Yıkım'ı rahatsız etmemeye çalışarak yattığı yerde sırtını dikleştirdi. Çünkü Alex, Rufus'un asistanı ve Rufus'un dışında bu süite girebilecek birkaç kişiden biriydi. Yine de daha önce böyle habersiz geldiği olmamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Call.

Alex, Call'un karşısındaki kanepeye oturdu. Tamara ve Aaron'ın odalarının kapalı kapılarına baktı. "Oda arkadaşların burada değiller mi?"

Call başını salladı. Sohbetin nereye varacağından emin olamıyordu. Belki de başı dertteydi. Belki Alex, Rufus'tan bir mesaj almıştı. Belki de Magisterium'da ikinci sınıfa geçen öğrencileri bütün gece bir sarkıta bağlamak gibi sevimsiz bir okul geleneği vardı da Alex'in haberi yoktu.

Alex, "Baban hakkında," dedi. "Alkahest konusunu biliyorum. Büyücülerin onu aradıklarını da."

Call boğazından boğuk bir hırıltı çıkan Yıkım'a baktı. Jasper'ı düşünerek, "*Herkes* mi biliyor?" diye sordu.

Alex başını iki yana salladı. "Ciddi meseleleri bilmiyorlar."

Call, "Babam yapmadı," dedi. "Onların anlattıkları gibi değil hiçbir şey. Babam, Düşman'la işbirliği yapmıyor. Kimseyle yapmıyor."

Alex'in yüzüne tuhaf bir ifade oturdu; Call'la bu konuda konuşmasının ne denli tehlikeli olduğunun farkına varmış gibi. Nihayet, "Sana inanıyorum," dedi. "Bu yüzden de babana haber gönderip

gizlenmeye devam etmesini söylemen gerek. Onu bulurlarsa öldürecekler."

Call, Alex'in sözlerini adamakıllı işitmemiş gibi "Ne?" diye sordu.

Alex başını iki yana salladı. "Alkahest *kayıp*. Eldiveni o aldıysa onu hapse atmakla bile uğraşmayacaklar. Bulunduğu anda öldürülecek. Bu yüzden de bilmen gerektiğini düşündüm. Onu uyar, çok geç olmadan."

Call, Alex'in tüm bunları nereden bildiğini merak ediyordu. Sona aklına üvey annesinin Meclis'te olduğu geldi. Bu yüzden ona sadece, "Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen de bana yardım ettin," dedi Alex. "Gitmem gerek."

Call başını salladı. Alex süitten çıktı.

Alastair büyücüler tarafından öldürülürse bunun suçlusu Call olacaktı. Bir şeyler yapması gerekiyordu fakat bu konuyu düşündükçe Alastair'i uyarmanın güvenli bir yolu olmadığından daha da emin oluyordu. Usta Rufus bu olasılığa karşı gözünü açık tutar, bunu Alastair'i yakalamak için kullanabilirdi. Fakat Call babasını zamanında

bulursa belki onu yüz yüze uyarabilirdi.

Alastair'i düşününce Call'un aklına bodrumdaki oda ve köşedeki küçük, bir oğlana uygun ebatlardaki karyola geldi. Yıkım'ın nasıl inlediği ve duvara çarpan babasının başından gelen ses de.

Babasını bulursa ve Alkahest babasındaysa Alastair eldivenle ne yapacaktı?

Call odaklanması gerektiğinin farkındaydı. Babasını herkesten iyi tanıyordu. Alastair'in nerede gizlendiğini tahmin edebilmesi gerekirdi. Ücra, Call'un iyi bildiği bir yer olmalıydı orası. Büyücülerin bakmayı akıl etmeyecekleri bir yer. İzinin kolay sürülemeyeceği bir yer.

Call oturduğu yerde sırtını dikleştirdi.

Alastair parçalarını ayırmak için çok sayıda antika araba satın almıştı; hatta bunlar öyle çoktu ki ne eve ne dükkânına sığmadıklarından yaşadıkları yerin altmış kilometre ötesinde yaşlı bir kadının harap haldeki ahırını kiralamış, kadına da kirayı peşin ödemişti. O ahır harika bir saklanma yeri olurdu. Alastair'in bazen geç saatlere kadar çalışması gerektiğinde orada uyuması gerektiği bile olmuştu.

Call kanepeden inince Yıkım yere yuvarlanıp kızgınca homurdandı. Call kurdun başını okşadı. "Meraklanma oğlum," dedi. "Benimle geliyorsun."

Call yatak odasına gitti ve çadır bezinden asker çantasını yatağın altından çıkardı. İçine aceleyle giysilerini ve Miri'yi koyduktan sonra kısa bir süre düşündü ve Ruffles cipslerinden geri kalanı da çantaya atmak için ana odaya döndü. Yolda bir şeyler yemesi gerekecekti.

Tam çantayı sırtına attığı sırada kapı yine açıldı. Tamara ve Aaron içeri girdiler. Aaron'ın kucağında bir sürü kitap vardı. Hem kendisininkiler hem de Tamara'nmkiler. Tamara, Aaron'ın söylediği bir şeye gülüyordu. İkisi Call'u görene kadar geçen sürede gamsız ve mutlu görünüyorlardı. Call'un içi burkuldu. Ona ihtiyaçları yoktu, ne bir arkadaş, ne çıraklar grubunun bir üyesi olarak. Onlar için ancak işi gücü didişip tartışmak olan biriydi.

Tamara, Call'u ilk gören oldu. Yüzündeki gülümseme silindi. "Call."

Aaron kapıyı kapattı ve kitapları bıraktı. Doğrulduğunda gözleri Call'un ayaklarındaki çizme-

lere ve elindeki çantaya kaydı.

Aaron, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Call neşeyle üçünün arasında koşan kurdu gösterip, "Yıkım'ı yürüyüşe çıkaracaktım," dedi.

"Bunun için yanına bir haftalık eşya mı alman gerekiyordu?" Tamara, Call'un çantasına işaret etti. "Neler oluyor Call?"

"Hiçbir şey. Bakın sizin...bunu bilmeniz gerekmiyor. Öyle olursa Usta Rufus size bana ne olduğunu sorduğunda yalan söylemek zorunda kalmazsınız."

Tamara başını iki yana salladı. "Olmaz. Biz bir grubuz. Birbirimize her şeyi anlatırız."

"Neden? Sen tüm sırlarımızı ortaya dökesin diye mi?" diye sordu Call. Tamara'nın irkildiğini fark etti. Tam bir pislik gibi davrandığım bilse de kendisini durduramıyordu. "Tekrar yapasın diye mi?"

"Bu ne yaptığına bakar." Aaron çenesini Call'un daha önce hiç görmediği bir şekilde sıkmıştı. Genellikle Aaron çok affedici ve son derece nazik olduğundan Call oğlanın içinde onu Makar yapan sertliğin varlığını unutuyordu. "Çünkü seni tehlikeye atacak bir durum söz konusuysa ustalara

gider bizzat ben söylerim. O zaman da ona kızacağına bana kızardın."

Call yutkundu. Kapının önünü kapatan Aaron ve Tamara ona dik dik bakıyordu. "Babamı öldürecekler," dedi Call.

Aaron'ın kaşları kalktı. "Ne?"

"Biri -size kim olduğunu söyleyemem fakat bana güvenmeniz gerek- Alkahest'in kayıp olduğunu söyledi. Babam da kaçak olduğu için onu hapse atmayacak ya da mahkemede yargılamayacaklar..."

"Alkahest kayıp mı?" dedi Tamara. "Baban sonunda çaldı mı onu?"

Aaron yüzünde şaşkın bir bakışla, "Bir büyücü hapishanesi mi var?" diye sordu.

Tamara kederli bir sesle, "Onun gibi bir şey," dedi. "Panopticon diye bir yer. Hakkında fazla bilgim yok fakat mahkûmların hep gözlendikleri bir yer. Asla yalnız bırakılmıyorlar. Baban bunu gerçekten yaptıysa..."

"Bunun önemi yok," dedi Call. "Onu öldürecekler."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Tamara.

Call uzunca bir süre gözlerini Tamara'ya dikti. "Bir dost -*gerçek* bir dost- bana işittiklerini söyledi."

Tamara'nm yüzü kireç kesildi. "Peki ne yapacaksın?"

"Babamın başına bir şey gelmeden onu bulup Alkahest'i geri almam gerek." Call çantasını omzunda biraz daha yükseğe çekti. "Collegium'a dönersem büyücüleri babamın onlar için bir tehdit olmadığına ikna edebilirim, ya da senin için. Aaron, yemin ederim ki babam sana zarar vermez. *Yemin ederim* yapmaz bunu."

Aaron elini yüzüne götürdü. "Babanın canının yanmasını da istemeyiz."

Call, "Canı yanmak mı? Ölecek," dedi. "Onu bulmazsam öldürülecek."

"Seninle geleceğim," dedi Tamara. "On dakika içinde eşyalarımı hazırlarım.

Gelmeni istemiyorum. Call bunu söylemedi. Bu düşüncesinde samimi olduğundan bile emin olamıyordu. Fakat öfkeli olduğundan hiçbir şüphesi yoktu. Başını iki yana salladı. "Neden yapacaksın ki bunu?"

"Bu olanlar benim suçum. Haklısın. Fakat sen babanı ararken ben büyücüleri oyalayabilirim ve Collegium'u Alkahest'i geri alıp babanın peşinden gitmemeye ikna edebilirim. Annem ve babam Meclis'teler." Tamara kendi odasına doğru bir adım attı. "Sadece on dakika ver bana."

"Siz ikiniz bir göreve çıkarken benim burada kalacağımı gerçekten düşünüyor musunuz?" dedi Aaron. "Geçen kez ikiniz beni kurtarmıştınız. Şimdi kurtarma kısmı bana düşecek."

"Sen *kesinlikle* gelemezsin," dedi Call. "Makar'sm sen. Etrafta gezinip babamı arayamazsın. Hele hele herkes babamın senin canını yakabileceğinden endişe ederken."

Aaron, "Ben Makar'ım," dedi. Call'a Aaron'ın o yaz boyunca kulak misafiri olduğu tüm sözlerin gölgesini bu sözde işitmiş gibi geldi. "Ben Makar'ım ve işim insanları korumak, insanların beni koruması değil."

Call iç çekip kanepeye oturdu. Kendisini bekleyen uzun yolculuğu gözlerinin önüne getirdi. Otobüsler, uzun yürüyüşler ve yanında sadece Yıkım'la geçireceği yalnız saatler. Zihnini kafa-

sının içinde durmadan o aynı sözlerden -*baban ölecek, baban senin ölmeni istiyor olabilir*- tekrar eden sesten uzaklaştıracak hiçbir şey olmadan. Sonra yanında Aaron ve Tamara'nın olduğunu düşündü; Aaron'ın sakin varlığı ve Tamara'nın komik lafları. Kendisini daha iyi hissetti. Sert bir sesle, "Tamam," dedi. Nasıl rahatladığını onlara sezdirmek istemiyordu. "Yalnız çok gecikmeyin. Gideceksek buradan hemen çıkmalıyız. Kimse fark etmeden."

Yıkım inleyerek yere atladı Belli ki bunca konuşma canını sıkmıştı. Yıkım sözleri değil, eylemi tercih eden bir kurttu.

Birkaç dakika sonra Aaron ve Tamara ellerinde çantalarıyla çıkageldiler.

"İyi ki Aaron'ın büyüyle yeri bulunamasın diye o taşları efsunladık," dedi Tamara. Elini açıp ikisine bir avuç taş gösterdi. "Ve iyi ki pratik yapmayı seviyorum."

Call derin bir iç çekip ayağa kalktı. "İkiniz de bundan emin misiniz?"

"Eminiz Call," dedi Aaron. Tamara başını salladı.

Yıkım da eminmiş gibi bir kez havladı.

Magisterium'da bütün gece açık kalan tek kapı Görev Kapısı'ydı. Öğrenciler o kapıdan görevlere çıkıp savaşlara gider, yine o kapıdan geri gelirlerdi, Call, Aaron ve Tamara aylak aylak yürüyüp şeker yemek ya da film izlemek için galeriye gideceklermiş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Koyu bir sohbete dalan Celia, Rafe ve Jasper'ın, dersler hakkında konuşup gülüşen üst sınıflardan bazı öğrencilerin yanından geçtiler.

Geçit ikiye ayrıldı. Yollardan biri galeriye, diğeri Görev Kapısı'na uzanıyordu. Aaron kendilerini kimsenin izlemediğinden emin olmak için biraz duraksadı. Sonra çaktırmadan dışarı açılan koridora geçti. Tamara ve Call, Aaron'ın arkasından öyle aceleyle gittiler ki çarpıştılar. Birbirlerine ve Yıkım'a dolanan kollarını ve bacaklarını çözmek için bir süre uğraşmaları gerekti. Nihayet ayrıldıklarında kıkırdıyorlardı. Hatta Tamara ve Call da. Aaron'ın yüzünde memnun bir ifade vardı.

Fakat bu memnuniyeti uzun sürmedi. Üçü parmak uçlarına basarak geçitten geçtiler. Hava ağır

ağır ısınırken Call güneşin ısıttığı kayaların, çürümüş yaprakların ve taze yaprakların kokusunu alabiliyordu. Yokuş yukarı çıkan geçidin diğer ucunda Görev Kapısı'nın ardındaki yıldızları seçti.

Aniden bir karaltı yıldızların önünü kapattı. Uzun, ince bir figür sırıtarak önlerinde dikiliyordu.

"Sizi burada görmek ne güzel," dedi Jasper.

Call, "Bu çok klişeleşmiş bir kötü adam repliği, biliyorsun herhalde," dedi.

Aaron, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Bizi mi takip ediyordun?"

"Buradayım çünkü eninde sonunda Call'un bir şeyler yapacağını biliyordum," dedi Jasper. "Gerçek yüzünü göstereceğini biliyordum. Ne yapmamı bekliyordunuz, öylece oturup beklememi mi?"

Tamara son derece alaycı bir sesle, "Evet, Jasper," dedi. "Bak, normal insanlar, hani şu psikopat olmayanlar, insanlar hakkında hemen en kötü kanılara varmazlar."

Jasper kollarını kavuşturdu. "Ya, öyle mi? O zaman söyleyin bana: Nereye gidiyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Call. "Defol git Jasper."

"Yoksa konu malum birinin kaçak babası mı?"

Jasper bir kaşını kaldırarak Call'a baktı. "Onun peşinden gittiğini duyunca büyücüler sevinmeyecektir. Usta Rufus..."

"Öldürelim onu," dedi Call. Yıkım hırladı.

"Usta Rufus'u mu?" Aaron paniğe kapılmış gibiydi.

"Hayır, elbette Usta Rufus'u değil!" dedi Call. "Jasper'ı kastetmiştim. Cesedini de bir kaya yığının altına gömeriz. Kim bilecek?"

"Saçmalamayı kes Call," dedi Tamara.

Call, "Yıkım onu öldürebilir," diye fikir yürüttü. İsmini işiten ve kendisine verilebilecek göreve ilgili görünen Yıkım gözlerini Call'a çevirdi. Yaz boyunca Kaos Taşıyan kurt epey irileşmiş olsa da Call onun gerçekten birini öldürebileceğinden emin değildi. Fakat kurdun Jasper'ı dışarı çıkarıp ona Magisterium'un çevresinde birkaç tur attırabileceğinden şüphesi yoktu.

Jasper, "Ve *ben* psikopatmışım, öyle mi?"

Call, Jasper'a tam bir Kötülükler Efendisi gibi davranmasına karşın onun üzerinde hiçbir etki bırakamamış olmasının ne anlama geldiğinden emin olamıyordu.

Aaron bir elini kaldırdı. Bir an için Call, Aaron'ın niyetinin herkesi sakinleştirmek olduğunu, Call'a Jasper'ı tehdit etmeyi kesmesini ve hepsi odalarına dönse iyi olacağını söyleyeceğini sandı. Bunun yerine Aaron'ın parmakları arasında siyah bir ateşin kıvılcımları, bir karanlık ağı belirdi. Aaron, Jasper'a dik dik bakıp, "Beni canını yakmaya zorlama," dedi. Avucunda alev alev kaos yanıyordu. "Çünkü bunu gerçekten yapabilirim."

Call bir tepki veremeyecek kadar afallamıştı.

Jasper'ın beti benzi attı. Fakat daha Jasper'ın ağzından bir kelime çıkmadan Tamara, Aaron'ın omzuna nazikçe vurdu. "Kes şunu," dedi. "Canın her istediğinde kaos büyüsü yapamazsın."

Aaron'ın avucunu kapatıp yumruk yapmasıyla karanlığın alevi söndü. Aaron buna rağmen, hâlâ ürkütücü görünüyordu.

Tamara, Jasper'a işaret etti. "Onu yanımızda götürmemiz gerekecek."

"Yanımızda götürmek mi? Şaka yapıyorsun," dedi Call. "Her şeyi berbat eder!"

Tamara bir elini beline götürdü. "Bu bir parti değil Call."

Jasper araya girip, "Zaten benim de sizinle hiçbir yere gitmeye niyetim yok," dedi. Yavaş yavaş mağara duvarının kenarından yürümeye başladı. "Neler döndüğünü bilmiyorum fakat artık umurumda da değil. Delirmişsiniz siz. Gördüğüm her şeyi unutacağım. Yemin ederim."

"Yo, yo, unutmayacaksın," dedi Aaron. "İlk fırsatta büyücülere her şeyi anlatacaksın."

Jasper isyan edecek gibiydi. "Anlatmayacağım."

"Eminim anlatacaksın," dedi Call.

Tamara cebinden bir taş çıkarıp Aaron'ın üniformasının içine tıkıştırdı. "Gidelim."

"Anlaştık," dedi Aaron. Jasper'ın yakasına yapıştı. Jasper kollarını sallayarak ciyakladı. Aaron'ın yüzünde sert bir ifade vardı. "Bizimle geliyorsun," dedi. "Şimdi, yürü bakalım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Magisterium'dan uzaklara yolculuk etmek öyle kolay bir iş değildi. Ormanda yollarını bulup otoyola çıkmaları gerekiyordu. Tamara yön bulmak için telefonundaki haritayı kullanıyordu. Yollarının üzerinde karşılarına elementallerin ve Kaos Taşıyan hayvanların çıkma olasılığı vardı. Buna bir de kaybolma olasılığı ekleniyordu.

Yine de hava güzeldi. Ağustosböceklerinin sesi ve Jasper'ın şikayetlerini işitmek Call için yürüyüşü daha kolay kılmıştı. Ta ki bacağı kasılıp kalana ve Call bir kez daha grubun hızını keseceğinin farkına varana dek. Üstelik babasını bulmak

için atıldıkları bir macerada.

Yanında sadece önden sert adımlarla ilerleyen -sarı saçları ay ışığında parıldayan- Aaron ve -elindeki ağır sopayı kendisini Gandalf zanneder gibi toprağa batırarak ilerleyen- Tamara olsa Call halinden şikayet edebilirdi. Fakat Jasper'ın ağzına yine laf vermemek için dişini sıktı, sırt çantasını omzunda biraz daha yükseğe atıp acısını görmezlikten geldi."

Jasper alelade bir sohbet konusu açmış gibi "Sizce sizi okuldan atarlar mı?" diye soru. "Yani, Düşman'a yardım ettiğiniz için. Ya da en azından Düşman'ın adamlarından birine."

"Babam Düşman'ın adamı değil."

Jasper, Call'a aldırış etmeden konuşmaya devam etti. "Beni kaçırmanız. Makar'ı tehlikeye atmanız..."

"Ben buradayım, anlıyorsun ya?" dedi Aaron. "Kendi kararlarımı verebilirim."

"Meclis'in bunu onaylayacağından şüpheliyim," dedi Jasper. Constantine Madden'ın on beş yıl önce yol açtığı yıkım ve tahribattan dolayı ormanın daha genç ağaçlarla bezenen kısmını ge-

ride bıraktılar. Şimdi ağaçlar daha uzun ve yaprakları daha gürdü. Ay ışığı yaprakların arasından sızıp Yıkım'm kürkünden yansıyordu. "Call, belki de nihayet dileğin gerçek olacak. Bu kez Magisterium'dan atılabileceksin. Ne yazık ki büyünü bağlamak için artık çok geç."

"Kapa çeneni Jasper," dedi Tamara.

"Ve sen Tamara, ailen daha önce de küçük düşmüştü. Hiç olmazsa artık buna alışmışlardır."

Tamara, Jasper'ın ensesine bir şaplak indirdi. "Biraz ara ver. Çok konuşursan su kaybına uğrayabilirsin."

Jasper, "Of," diye şikayet etti.

Aaron, "Şışt," dedi.

Bozulan Jasper, "Anladım," dedi. "Tamara zaten çenemi kapamamı söylemişti."

"Hayır, ben *herkesi* kastettim, sessiz olun." Aaron yosun kaplı bir ağaç kökünün arkasında eğildi. "Orada bir şey var."

Jasper hemen diz çöktü. Tamara kollarını sıvayıp eğildi ve ellerinden birini açtı. Şimdiden avucundan ateş kıvılcımları yayılıyordu.

Call duraksadı. Bacağı kaskatı kesilmişti ve çö-

melirse bir daha asla, en azından zarifçe doğrulamayacağından endişe ediyordu.

Tamara, "Call, *eğil*," diye tısladı. Avuçları arasındaki ışık gitgide büyüyüp ışıldayan bir kareye dönüştü. "Kahramanlık taslama."

Call bu sözlere alaycı bir tavırla gülmeden edemedi.

Işıltılı kare yükselirken Call, Tamara'nın hava enerjisini teleskop lensi işlevi gören bir şeye dönüştürdüğünü fark etti. Dördü öne eğildi. Aşağılarında uzanan vadiyi gördüler.

Tamara'nın büyülü lensinden baktıklarında içinde birbirlerine eşit uzaklıkta açık renklere boyanmış, küçük evlerin olduğu bir açıklığı fark ettiler. Ortada büyük, ahşap bir bina vardı. Binanın kapısında da bir plaka. Call, Tamara'nın büyülü lensi sayesinde plakanın üzerindeki sözcükleri okuyabildiğini fark edip şaşırdı. DÜŞÜNCELER ÖZGÜRDÜR VE HİÇBİR KURALA TABİ DEĞİLDİR.

Call hayretle, "Magisterium'un girişindeki yazı bu," dedi.

Arkasından gelen bir ses, "Eh, en azından girişlerinden birinde yazan yazı," dedi.

Call arkasına döndü. Bir adam dökülmüş yaprakların ve eğreltiotlarının arasında, üzerinde bir ustanın siyah üniformasıyla dikiliyordu. Jasper'ın ağzından bir korku nidası çıktı. Oğlan geri geri uzaklaştı, ta ki bir ağaca çarpana dek.

Jasper yutkunup, "Usta Lemuel," dedi. "Fakat ben sanıyordum ki... Sanıyordum ki onlar..."

"Beni Magisterium'dan kovduklarını mı sanıyordun?"

Uzunca bir süre dördünden de ses çıkmadı. Nihayet Aaron başını salladı. "Eh, evet."

Lemuel kaşlarını çocuklara çatıp, "Bana izne çıkmam teklif edildi, ben de kabul ettim," dedi. "Anlaşılan, izinli olan tek ben değilmişim."

Tamara hiç kızmadan ve son derece içtenlikli bir sesle, "Bir görevdeyiz," dedi. "*Besbelli.* Yoksa ne diye Jasper'ı yanımıza alacaktık ki?"

Call, Tamara'nın iyi bir yalancı olduğunu düşündü. Daha önce bu kötü bir şeymiş gibi davranmıştı. Fakat o an bunun için seviniyordu.

Jasper itiraz etmek -ya da belki boşboğazlık etmek- için ağzını açınca Aaron onun omzuna bir şaplak indirdi. Sertçe.

Usta Lemuel'in ağzından küçümseyici bir gülüş çıktı. "Sanki umurumdaydı? Değil. İsterseniz Magisterium'dan kaçın, büyünüzü gece kulüplerine girmek için kullanın, elementallere binip gezintiye çıkın. Artık sorumluluğumda hiç çırak yok neyse ki. Ayrıca size göz kulak olmak gibi bir niyetim de yok."

"Ya, peki," dedi Call. "Bu iyi, ha?"

Aaron etrafa bakınmak için boynunu eğdi. "Burası da neresi?" diye sordu.

"Kafadar insanların buluşma noktası," dedi Usta Lemuel. Sonra ellerini çocukları kışkışlarmış gibi salladı. "Şimdi gidin bakalım. Haydi."

Çilli, teni güneşte kararmış, üzerinde safran bir keten elbise olan yaşlı bir kadın, "Kim var orada?" diye sordu. Kır saçları başının üzerinde örgü yapılmıştı. "Bu çocukları korkutuyor musun yoksa?"

"Onu tanıyoruz," dedi Tamara. "Magisterium'dan."

"E, gelin o zaman," dedi kadın. Dönüp çocuklara işaret etti. "Gelip soğuk bir şeyler için. Ormanda yürümek insanı susatır."

Call, Tamara ve Aaron'a baktı. Jasper esir alındığını söyleyip mızmızlanacak olursa Usta Lemu-

el bunu komik bulur muydu acaba? Alkahest'in çalındığını işitmiş miydi? Call, Usta Lemuel'in bunu komik bulmayacağından emindi.

Tamara, "Aslında gitsek iyi olacak," dedi. "Teşekkür ederiz fakat..."

"A? Olmaz. Hayır cevabını kabul etmiyorum." Kadın, Aaron'ın koluna girdi. Her zaman nazik olan Aaron da kadının kendisini evlere doğru götürmesine izin verdi. "Adım Alma. Magisterium'da sizi nasıl berbat yiyeceklerle beslediklerini biliyorum. Biraz konaklayın, sonra yola çıkarsınız."

"Şey, Aaron," dedi Call. "Bizim biraz acelemiz var denebilir."

Aaron çaresiz görünüyordu. Besbelli kaba davranmak istemiyordu. Superman için kriptonit neyse sosyal baskı da onun için oydu.

Usta Lemuel'ın yüzündeki ifadede memnuniyetten çok kızgınlık vardı. Bu da muhtemelen ortada bir tuzak olduğu demek oluyordu. Call iç çekip Tamara'ya anlamlı bir bakış attıktan sonra Alma ve Aaron'm peşi sıra küçük bir verandası ve kapısında mavi yıldızlar olan bir eve doğru uzanan yokuştan aşağı yürümeye başladı. Call evin içinde elle

etiketlenmiş şişelerin dizildiği uzun, ahşap rafları olan küçük bir mutfak olduğunu gördü. Köşede bir odun sobasından dumanlar çıkıyor, bir diğer köşede bir hamak sallanıyordu. Odanın ortasında etrafında sandalyeler olan tuhaf bir şekilde boyanmış olan bir masa vardı. Kadın içi buharlar çıkaran buzlarla dolu bir dolabı açtı. Elini dolaba sokup içinde buz parçacıkları yüzen bir limonata sürahisi çıkardı. Cam soğuktan buğulanmıştı ve sıvının yüzeyinde çok sayıda limon dilimi yüzüyordu.

Kadın birbirleriyle uyumsuz bardaklar çıkarıp içlerini limonatayla doldurdu. Aaron bardaklardan birini alıp limonatayı dikti. Sonra acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Beynim dondu," dedi.

Aklına Hansel ve Gretel'in ormanda gördükleri kekten ev ve yaşlı cadı gelen Call limonata içmemeyi tercih etti. Usta Lemuel'e güvenmediği gibi ona tahammül edebilecek kimseye de güvenmeyecekti.

Yine de Call sandalyelerden birine oturdu ve bacağını ovuşturdu. Masallarda oturmanın zarar getirdiğini anımsamıyordu.

"E, burası..." dedi Tamara. "Nedir burası?"

"A, evet," dedi Alma. "Büyük Ev'imizin üzerindeki tabelayı gördünüz mü?"

"Düşünceler özgürdür ve hiçbir kurala tabi değildir," dedi Tamara.

Kadın başını salladı. Usta Lemuel onların peşinden eve gelmişti. "Alma, bu çocukları tanıyorum. Onlara baş belası demek az kalır, belanın merkez üssüdürler. Sonradan pişman olacağın hiçbir şey söyleme onlara."

Alma, elini Usta Lemuel'e doğru hafifçe salladıktan sonra tekrar çocuklara döndü. Parmağıyla Yıkım'ı gösterince Yıkım hafifçe inleyip Call'un sandalyesinin arkasına geçti. "Kaos Taşıyanlar'ı inceliyoruz. Yanında bir kurt olduğunu görüyorum genç adam. Düşman insanların ve hayvanların içine kaos koydu. Fakat kaos insanların konuşma yetisini ve zekasını alırken hayvanlardaki etkisi farklı oldu. Hayvanlar üremeye devam ettiler. Öyle ki bugünün Kaos Taşıyan yaratıkları asla bir Makar'dan emir almadılar. Çünkü bir Makar gelmedi. Şimdiye dek."

Alma, Aaron'a baktı.

"Yıkım bana değil Call'a itaat eder," dedi Aaron.

"Ve Call bir Makar değil."

Alma, "Bu bizim açımızdan çok ilginç," diye karşılık verdi. "Yıkım'ı nasıl buldun Call?"

Call parmaklarının sırtlarını Yıkım'ın kürküne sürterek, "Karların arasındaydı," dedi. "Hayatını kurtardım."

Tamara sanki Yıkım'm Call'dan yardım almadan başının çaresine bakabilmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi inanmaz gözlerle Call'a baktı.

Alma, "Yıkım bir Kaos Taşıyan olarak doğmuş," dedi. "Oysa öyle insanlar yoktur. İnsanların içine kaos büyüsü aşılanamaz; insan Kaos Taşıyanlar sadece kısa süre önce ölenlerdir."

Aaron ürperdi. "Kulağa ürkütücü geliyor. Zombiler gibi."

"Bir açıdan korkutucu da," dedi Alma. "Eski bir simya deyişi vardır: 'Her zehir aynı zamanda bir tedavidir; ne olacağını dozu belirler.' Düşman ölümü tedavi etmeyi başarsa da tedavisi ölümün kendisinden beter olmuştu."

Jasper, "Usta Milagros da öyle söyler," dedi. Gözlerini kıstı. "Magisterium'da öğretmenlik yapmış mıydınız?"

"Evet," dedi Alma. "Usta Joseph'ın da Magisterium'da öğretmenlik yaptığı ve boşluk büyüleri üzerine deneyler gerçekleştirdiği dönemde. Tıpkı birçoğumuz gibi. Ona bazı deneylerinde yardımcı olmuştum."

Tamara şaşkınlıktan limonata bardağını devirdi. "Constantine insanların, hayvanların içine kaos büyüsü aşılırken öylece durdunuz mu yani? Kim, neden yapar ki bunu?"

"Karmaşa Mezhebi," diye fısıldadı Call. Mezhebin üyeleri olmalıydılar. Kitapta bu insanların Kaos Taşıyan hayvanları incelemeye yöneldikleri yazıyordu. Bu hayvanları Magisterium'un etrafındaki ormanda değil de nerede bulacaklardı? Bu kişiler Alkahest'in yaratıcılarıydı.

Alma, Call'a gülümsedi. "Bakıyorum bizi işitmişsin. Usta Joseph ve Constantine Madden'ın neler yaptıklarını hiç merak etmedin mi?"

"Kimsenin ölmemesini sağlamaya çalışıyorlardı," dedi Call.

Herkes ona tuhaf bir bakış attı. Aaron, "Derslere ne de ilgilisin," diye mırıldandı.

"Hepimiz özünde enerji olan varlıklarız," dedi

Lemuel. "Enerjimiz tükendiğinde hayatlarımız sona erer. Kaos sonsuz bir enerji kaynağıdır. Kaos bir insanın içine güvenli bir şekilde yerleştirilebilse o insan sonsuza dek o enerjiden beslenebilirdi. Asla ölmezdi."

"Fakat bu olamaz," dedi Aaron. "Bir insanın içine güvenle yerleştirilemez yani."

Alma, "Biz de hâlâ bunu belirlemeye çalışıyoruz," dedi. "Hayvanlar üzerinde çalışıyoruz çünkü hayvanlar kaosa farklı tepki veriyor. Kurdunun içinde kaos olmasına, içinde kaosla doğmuş olmasına karşın bir kişiliği var. Hisleri var, öyle değil mi? Senin kadar canlı."

"Eh, evet," dedi Call.

Jasper, "Ayrıca kesinlikle, hiçbir şekilde kendisini kaybedip yüzlerimizi yemeye kalkmayacak," diye araya girdi. "Öyle değil mi?"

Usta Lemuel, "Kim bilebilir ki?" dedi. Call onun burada kesinlikle Magisterium'da öğretmenlik yaptığı günlerdekinden daha mutlu olduğunu düşündü. Ağzının bir yarısı hani gerçekten gülümseyebilecekmiş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Jasper sandalyesinde hafifçe aşağı kaydı, "Kah-

retsin." Tamara etrafına bakındı. "Kaos Taşıyan hayvanları inceliyorsanız onları yakalıyor musunuz? Kafeslerde mi tutuyorsunuz?"

Alma gülümsedi ve Yıkım'm hiç de hoşuna gitmeyen bir bakışla Yıkım'ı süzdü. "E, bana şu görevinizden bahsedin. Ödeviniz nedir?"

Aaron, Usta Lemuel'e, "Nereye gittiğimize aldırış etmediğinizi söylemiştiniz sanki," dedi.

"Etmiyorum da. Fakat *kimse* aldırış etmez de demedim." Lemuel'ın yarım yamalak gülümsemesi yerini tam, kötücül bir gülümsemeye bıraktı. "Magisterium'dan kaçmak kolay değildir."

Jasper, "Drew'un bunu ilk elden öğrendiğine şüphe yok," diye mırıldandı.

Usta Lemuel kızardı. "Drew aslında kaçmaya çalışmamıştı. Benimle ilgili tüm söyledikleri yalandı."

"Bakın, bunu biliyoruz," dedi Aaron. Ellerini kaldırıp barış işareti yaptı. "Ayrıca biz *gerçekten* görevdeyiz., sadece okuldaki herkesin bundan haberi yok. Bu yüzden bize en kestirme yoldan nasıl..."

Dışarıda bir hengame koptu.

Orta yaşlı, kel kafalı ve sert kıllı sakalları olan bir adam odaya daldı. "Alma, Lemuel! Magisterium'dan ustalar bu tarafa doğru geliyorlar. Bir arama ekibi çıkarmışlar."

Lemuel kendini beğenmiş bir tavırla, "Demek kaçmıyordunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Bu arada, "dedi Jasper, "yanımdakiler beni kaçırdılar ve beni de dahil ettikleri aptalca görevlerinin amacı..."

Tamara elini açtı. Jasper aniden konuşmayı kesti ve güçlükle nefes almaya başladı. Tamara -kelimenin tam anlamıyla- lafı ağzından almıştı; sözcüklerle beraber ağzını çevreleyen havayı da. Erişkinler durumu fark etmemiş gibiydiler. Fakat durumu fark eden Call etkilenmişti.

Alma sakince, "Sakin ol Andreas," dedi.

Sakallı adam geldiği yönden geri gitti.

Yüreği ağzına gelen Call hızla ayaklandı. "Buradan gitmeliyiz," dedi.

Aaron, Call'un peşinden gitti. Tamara da. Jasper ise yerinde oturuyor, hâlâ derin derin nefes alıyor ve diğerlerine öfkeyle bakıyordu. Aaron, "Ormanda saklanacağız," dedi. "Lütfen, bırakın

gidelim, buradan kimseye bahsetmeyiz."

"Bundan iyisini yapabilirim," dedi Alma. "Sizi saklarız. Fakat karşılığında bizim için bir şey yapmanız gerek."

Alma'nın gözleri Yıkım'a çevrildi.

"Olmaz," dedi Tamara, elini kurdun böğrüne götürdü. "Aklınızda ne varsa bunu yapmanıza izin..."

Call birden araya girip Tamara'nın sözünü keserek, "Canının yanmayacağına söz verir misiniz?" diye sordu. Aklına babasının Yıkım'ı zincirleyişi geldiğinden bu fikrin üzerine düşünmek bile canını sıksa da Alma'nın kurda nasıl göz koyduğunu da fark etmişti. Teklifi kabul etmesi gerekiyordu. Böylece hem arkadaşlarını hem de kurdunu oradan çıkarmak için zaman kazanabilirdi.

Tamara parmaklarını Yıkım'ın kürküne batırıp, "Call, bunu *yapamazsın*," diye itiraz etti.

"Elbette ki yapabilir," dedi Jasper. "Sence o herhangi birine ya da bir şeye sadık olabilir mi? Haydi Magisterium'a dönelim."

Aaron, "*Kapa çeneni*," dedi. "Call bunu yapmak istediğinden emin..."

Fakat Alma güldü. "Bizi yanlış anladınız. İstediğimiz Yıkım değil. O da hayli ilginç olsa da değil. İstediğimiz Aaron."

Tamara, "Eh, o halde Aaron'ı *kesinlikle* alamazsınız," dedi.

"Birçok teori geliştirsek de bir Makar'ın yokluğunda bunları sınayamıyoruz. Şu an burada kalamayacağını biliyorum Aaron fakat bana geri geleceğine dair söz ver. Teminat olarak da şu kurdu bırakın. Döndüğünüzde bize birkaç saatinizi ayırmanız yeter. Hem belki de neler yapabileceğini ve dünyaya artık savaş halinde olmadığımız bir düşmana karşı bir savunma aracı olmak dışında ne faydalarının dokunabileceğini gördüğünde belki bize katılmaya karar verebilirsin."

Üçünden hiç ses çıkmadı.

Alma, "Kurt burada güvende olacak," dedi.

Uzunca bir sessizliğin ardından Aaron, "Peki," dedi. "Geri geleceğime söz veriyorum fakat Yıkım'ı burada tutamazsınız. Teminata ihtiyacınız yok. Sözüm söz."

"Sana güveniyoruz Makar fakat çok da değil. Çabuk, çocuklar. Bir karara varın. Sizi saklayabi-

lir ya da büyücülere teslim edebiliriz. Fakat şunu bilin ki size karşılık bize Yıkım'ı vereceklerdir."

Call'un o noktada bundan şüphesi yoktu. "Peki. Eski anlaşmamız geçerli Fakat onun üzerinde hiç deney yapmayacaksınız."

Alma gayet memnun görünüyordu. "Güzel. Anlaştık. Hepiniz beni takip edin." Alma onları kulübenin arka kapısından çıkardı. Binaların arasındaki yeşil alanda aceleci adımlarla yürüdüler.

Call kendisini son derece göz önünde hissediyordu. Açıklığı çeviren ağaçların arasında hareket eden gölgeleri görebiliyor, yükselen sesleri işitebiliyordu. İsimlerini haykıran ustaların seslerini. Tamara'nm peşinden aceleyle koşarken onun bir eliyle Jasper'ın bileğini tutup oğlanın ters yöne kaçmasına engel olduğunu gördü. Ardından Call'a Usta Rufus'un sesini işitmiş gibi geldi. Yıkım sıklaştırdığı adımlarına ayak uydursun diye tasmasını tutup çekiştirdi. Kurt başını kaldırıp yüzünde kötü bir şeyler olmak üzereymiş gibi bir ifadeyle ona baktı.

Ormana kaçarlarsa yakalanırlardı. Tek seçenekleri Alma'yı -kesinlikle korkutucu , zamanın-

da Constantine Madden ve Usta Joseph'la çalışmış olan, Yıkım üzerinde deney yapmak isteyen ve muhtemelen kendi Kötülükler Lordu listesi hayli uzun olan bu kadını- takip etmek ve onları gizleme sözünü layıkıyla yerine getireceğini ümit etmekti.

Call iç çekip yürümeye devam etti. Alma safran elbisesinin cebinden bir sürü anahtarın bağlı olduğu bir anahtarlık çıkardı ve ortadaki binanın kapısının kilidini açtı.

Hemen ardından havlamalar, iniltiler ve ağlama seslerini işitip afalladılar. İçine girdikleri binanın iki yanında farklı ebatlarda kafesler, kafeslerin içinde de Kaos Taşıyan hayvanlar vardı. Gözleri fırıl fırıl dönen kahverengi ayılardan, gri tilkilere ve Call içeri adım attığında kükreyen bir vaşağa kadar farklı türlerde hayvanlar.

"Bu gördüğüm en berbat hayvanat bahçesi," dedi Jasper.

Tamara elini ağzına götürdü. "Demek onları burada tutuyorsunuz."

Alma, Call'u kafeslerden birine götürdü. "Kurdunu içeri sok. Çabuk. Sizi buraya güzelce gizle-

mem gerekiyor ki ben de dönüp büyücülerin icabına bakayım."

Alma'yı gücendirme korkusunu yenmiş gibi görünen Aaron, "Sözünün eri olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Makar, burada tutuğumuz hayvanlara bir bak," dedi Alma. "Onları toplaması zor oldu. Bir yerde tutmak da öyle. Fakat sen onların hepsinden daha tehlikelisin. Sana kolay kolay kazık atmayız. Yardımına ihtiyacımız var."

Dışarıda sesler giderek yükseliyordu. Usta Lemuel bir başka büyücüyle tartışıyordu.

Derin bir nefes alan Call Yıkım'ı kafesine sokup Alma'nın kafese kilit vurmasına izin verdi. Alma anahtarı alıp cebine soktu. Ardından onları bir başka odaya götürdü. Pencereleri olmayan içi kutularla dolu bir odaydı bu.

"Ben dönene kadar burada kalın, uzun sürmeyecek," dedi Alma. Sonra kapıyı kapattı. Dördü kilidin döndüğünü ve ayak seslerinin uzaklaştığını işitti.

Tamara, Call ve Aaron'a doğru döndü. "Yıkım'ı almalarına nasıl razı gelirsin? O bizim kurdumuz!"

Call, "O *benim* kurdum," dedi.

Jasper tırnaklarını inceleyerek, "Artık değil," dedi.

Tamara, Aaron'a, "Ve *sen*," dedi. "Aptalca bir anlaşmaya razı geliyorsun. İkiniz de budalasınız."

Call ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne yapacaktık ki? Bizi gizlemelerine ihtiyacımız vardı. İşte gizlediler. Onlar ustalarla konuşurken -Yıkım'ı da yanımıza alıp- dışarı çıkarız. Kimsenin ruhu duymaz. Hem sonra Aaron'ın geri dönmesi de gerekmiyor."

Aaron bir şeyler söylemek için ağzını açsa da Call onu susturdu. "Sözünde durmak hakkında hiçbir şey söyleme. Gerçek bir söz değildi o."

"Peki," dedi Aaron.

"Kurdunu kurtarmak kolay olmayacak," dedi Jasper. "Muhtemelen o kafeslerin kilitleri büyülüdür."

"Jasper haklı," dedi Tamara.

Call, "Bir planım var," deyip anahtar deliğinden baktı. "Aaron, bu kapıyı açabilir misin?"

"Nasıl kilit açıldığını soruyorsan," dedi Aaron, "bilmiyorum."

"Evet fakat sen Makar'sın," dedi Call. Anahtar deliğinden kafeslerle dolu sıkışık odayı, perişan halde kenara kıvrılmış Yıkım'ı görebiliyordu. "Bunu Makar gücünle aç filan, yap işte bir şeyler."

Aaron, Call'a saçma sapan konuşuyormuş gibi baktı. Sonra dönüp kapıyı tekmeledi. Menteşeleri sökülen kapı açıldı.

"Tabii böyle de yapabilirsin," dedi Call. "Bu da işe yarar."

Jasper'ın bedeni gerildi. Fırlayıp kaçmayı düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

Tamara, Jasper'a doğru döndü. "Lütfen gitme. Bizimle kal, olmaz mı? Biraz daha. Eğlenceli değil, biliyorum fakat gerçekten önemli bu."

Jasper yüzünde tuhaf bir ifadeyle Tamara'ya baktı. Tamara onu oradan kaçıp onları ihbar etmemesini sağlayacak yegane sözü bulup çıkarmayı başarmış gibi. Ne tuhaftı ki bu sözcük, "lütfen" idi.

"Eh, eğlenceli olmadığı konusunda haklısın," dedi Jasper. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Call kafeslerin başına gitti. Jasper'ın tahmin ettiği gibi kilitlerin üzerinde aşina olmadığı, iç

içe geçmiş, dairesel simya sembolleri vardı. Üç de anahtar deliği. "Tamara, bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Tamara, Call'un omzunun üzerinden bakıp gözlerini kıstı. "Büyüye karşı korunmuş."

"Ya," dedi Call. Kasabasında, 1 Mayıs geçit töreni sırasında bir kör fareyi ve çok sayıda beyaz fareyi büyü kullanmadan, sadece pratik zekasıyla kurtarmıştı. Aaron kapıyı tekmeyle açıp dördünü ana odaya soktuktan sonra Call kafesleri açması gerekenin kendisi olması gerektiği hissine kapılmıştı. Bir şekilde yapmalıydı bunu.

Call parmaklıkları tuttu gözlerini kısıp tüm gücüyle çekti.

Jasper, "Planın *bu* mu yani?" deyip kahkahalara boğuldu. "Dalga mı geçiyorsun sen?"

Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşen Aaron, "Bize bir anahtar gerek," dedi. "Ya da, eh, birçok anahtar."

Ayılardan biri kükredi ve pençesini kafesinin parmaklıklarından uzatıp salladı. Gözleri turuncu ve alev alevdi; içleri kaosla ışıldıyordu. Aaron ağzı açık halde ayıya baktı. "Daha önce hiç bun-

lardan birini görmemiştim."

Call, Aaron'ın daha önce herhangi bir ayı mı yoksa içlerinden hiçbirinin daha önce görmediğine bahse girebileceği Kaos Taşıyan bir ayı mı görmediğinden emin olamadı.

Tamara ayıya endişeli bir bakış atıp, "Bir fikrim var," dedi. "Kilitler üzerinde büyü kullanamayız fakat..."

Call dönüp ona baktı. "Ne?"

"Bana metal bir şey ver. Herhangi bir nesne olur."

Call masalardan birinden pirinç bir usturlap alıp Tamara'ya uzattı.

Usturlap Tamara'nın ellerinde erimeye başladı. Hayır, Call daha dikkatli baktığında sıvıya dönen metalin Tamara'nın ellerinin üzerinde süzüldüğünü fark etti. Metal kıpkırmızı, kendi içinde çalkalanarak dönen bir küreye döndü. Ardından havada soğuyup Yıkım'ı hapseden kafese doğru süzüldü. Kafese ulaştığında üç sıvı metal sarmaşık küreden anahtar deliklerine uzandı.

Bedeni içinde olduğu konsantrasyon haliyle gerilen Tamara, "İçine soğuk su gönderin," dedi.

Call hayvanların tabaklarından su çekip suyu bir küreye çevirdi ve hava büyüsü kullanarak soğuttu.

Tamara dişlerini sıkarak, "Daha çabuk ol," dedi.

Call suyu usturlaptan geri kalanların üzerine yolladı. Metal tıslarken su buharlaştı. Call geri kaçtı ve hantalca sendeleyip kafeslerden birine çarptı.

Buharın sisi dağıldığında Tamara elinde üç parçalı bir anahtar tutuyordu.

Yıkım inledi. Tamara anahtarı kilide sokup çevirdi; birbirinden farklı üç çıt sesi geldi: Odada sırayla çınlayan üç ses. Kafes açıldı ve Yıkım'ın çıkmasının ardından kapı bir süre sağa sola sallandı. Ardından başka çıt sesleri de çınladı ve tüm kafesler açılıverdi.

Call, "Belki de üç kilidin üçünü de açmamalıydık," dedi. Sözlerini gergin bir sessizlik takip etti.

Hayvanlar özgür kalıp kafeslerinden fırlarken Jasper haykırmaya başladı. Önce ayı, sonra tilkiler, köpekler, kurtlar ve gelincikler hapishanelerinden dışarı döküldü.

Call hayvanlara, "Gidin!" diye bağırdı. "Gidip saldırın, yani gidip ustaların *dikkatlerini dağıtın!*

Onları buradan uzaklaştırın!"

"Tamara da araya girip, "Evet, dikkatlerini dağıtın," dedi. *"Başka yöne çekin dikkatlerini!"*

Kaos Taşıyan hayvanlar kapıya doğru koşarken ikisine adamakıllı dikkat etmiyorlardı bile. Aaron'ın son anda açabildiği kapıdan büyük bir gürültüyle geçtiler.

Dışarıdan bağırışlar, hırıltılar ve viyaklamalar geldi. Call insanların haykırarak kaçtığını işitebiliyordu.

Yıkım neşeyle Call'un yanma gelip onu hararetle yaladı. Call eğilip hayvanı kucakladı. "İyi kurt," diye mırıldandı. "İyi kurt." Yıkım burnunu Call'a dayadı; gözleri sarı sarı parlıyordu.

Tamara, "İn aşağı!" diye haykırdı. Ardından masanın üzerine çıkmış, pencereyi açmaya çalışan Jasper'ı tutup aşağı çekti.

"Yardım etmeye çalışıyorum!" diye itiraz etti.

Aaron açık kapıdan dışarı uzandı. "Ya Kaos Taşıyanlardan bazıları büyücülerden birine saldırırlarsa? Ya birinin canı yanarsa? Her hayvan Yıkım gibi değil."

Call, "Ustaları dert etmeyin," dedi. "O hayvan-

lar hiç de formda görünmüyordu. Bahse girerim çoğu ellerine geçirdikleri ilk fırsatta ormanın yolunu tutar."

Tamara, "Tıpkı bizim de yapmamız gerektiği gibi," diye hatırlattı ve Aaron'ın yanından geçip kapıya yöneldi. "Haydi, çıkalım buradan."

Call başını eğerek ve bir elinin parmaklarını Yıkım'ın kürkünün içine gömerek Tamara'nın peşinden gitti. Aaron, Jasper'ı önüne katmış en arkadan geliyordu.

Bir açıklığa vardılar ve donakaldılar. Küçük kamp yerinde tam bir keşmekeş vardı. Ustalar sağa sola koşup dört yana kaçan Kaos Taşıyan hayvanları yakalamaya çalışıyorlardı. Havada ateş ve buz topları uçuşuyordu. Call kaçanlardan birinin altın renkli bir av köpeği tarafından kovalanan Usta Rockmaple olduğundan emindi. Usta North döndü. Avucunda parlak bir ateş topu belirmeye başladı.

Alma aniden çocuklara limonata ikram ettiği küçük, ahşap evden dışarı fırladı. Çevresinde bir hortum dönüyordu. Bir elini öne çıkarmasıyla hortumdan ayrılan bir kol Usta North'un ayaklarını yerden kesti. Usta Bolt'un ateş topu köpeği

ıskalayıp başının üzerindeki ağacın yapraklarını ve dallarını yaktı. Ağaç yanmaya başlarken Tamara, Call'u yakasından sıkıca tutup açıklıktan ormanın içine çekti.

Hepsi koşuyordu; Tamara, Aaron, Jasper hatta biraz aksamasına rağmen epey iyi bir hız yakalayan Call bile. Arkalarından gelen çarpışma sesleri kesildiğinde Call bir ses işitti.

"Alma'ya sizin baş belası olduğunuzu söylemiştim," dedi Usta Lemuel. Dördünün önünü yüzünde meşum bir ifadeyle kesmişti. "Beni dinlemez ki."

Aaron aniden durunca diğerleri az kalsın ona çarpacaktı. Usta Lemuel kaşlarını kaldırdı.

"Size sadece bir tek şey söyleyeceğim," dedi, "bana ister inanır ister inanmazsınız. Fakat Magisterium'un ustalarını sizden de çok sevmiyorum. İstediklerini elde etmelerini de istemiyorum. Anladınız mı?"

Dördü aynı anda başlarını salladı.

Usta Lemuel ağaçların arasındaki küçük ırmağa işaret etti. Call bulundukları yerin gerçekten güzel olduğunu ve koşullar farklı olsa bu güzelliği daha fazla takdir edebileceğini düşündü.

"Irmağı takip edip otobana çıkın," dedi Lemuel. "En kestirme yol budur. Oradan sonra her şey size kalıyor."

Bir sessizlik oldu. Ardından Aaron, "teşekkürler," dedi.

Dördü ırmağa doğru hareketlendi. *Tabii ki Aaron teşekkür edecek*, diye düşündü Aaron. Biri Aaron'm kafasına vursa ara verdiği anlarda Aaron ona teşekkür ederdi.

Irmak boyunca yarım saat boyunca sessizce ilerlemelerinin ardından ilk konuşan Jasper oldu.

"E, planınız ne şimdi? Otoyola vardık diye güvende olacak değiliz," dedi Jasper. "Binecek otobüs yok, arabamız da..."

"Bir planım var," dedi Tamara.

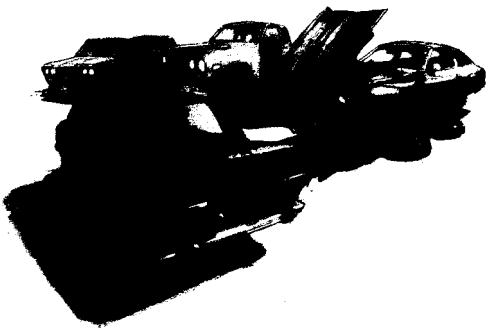
Call ona doğru döndü. "Var demek?"

Tamara kaşlarını kaldırıp, "Benim *hep* bir planım vardır," dedi. "Hatta bazen *komplolarım* vardır. Benden ders almalısın."

Aaron sırıtıp, "Gerçekten iyi bir plan olsa iyi olur," dedi. "Çünkü kendini epey övdün."

Tamara çantasından çıkardığı telefonuna göz attı. Ardından yürümeye devam etti.

ONUNCU BÖLÜM

Otobanı gördüklerinde Call o yoldan Aaron'ı aramak için geçişini anımsayıp ürperdi. Acele ederken bacaklarına saplanan ağrıyı, Aaron'm tehlikede olduğu düşüncesinin yol açtığı paniği ve kendisinin sandığı kişi olmadığını anladığında hissettiklerini anımsadı.

Yıkım yanına gelince Jasper çömelip kurdun başını okşadı. Bir an için Jasper o kadar da gıcık biri değilmiş gibiydi.

Sonra Call'un kendisine baktığını gören Jasper ona öfkeli bir bakış attı.

Call yere oturup ara sıra geçen arabaları izledi.

Tamara cep telefonuna bir şeyler yazıyordu. Call onun babasını bulmak için araştırma mı yaptığını yoksa sadece yaşadığı şehirdeki arkadaşlarına e-posta mı attığından emin olmadı. Aaron düşünceli bir edayla kaşlarını çatmış, çizgi romanlardaki kahramanlar gibi uzaklara bakıyordu. O halinin bir figür oyuncağını yapabilirlerdi.

Call, Aaron'm kendisine yalan söylediğini -hem de defalarca- öğrendiğinde nasıl görüneceğini merak ediyordu.

Aklında bu soru varken gösterişli, siyah bir araba yanlarında durdu.

Aracın penceresi indi ve gözlüğünü kaldıran Tamara'nın kâhyası Stebbins'in soluk mavi gözleri ortaya çıktı. "Atlayın," dedi Stebbins. "Bu işi çabuk halletmemiz gerek."

Jasper apar topar arka koltuğa geçti. "Ah, vücuttaki su oranını yükseltmek ne de hoş." Fincan tutacağından bir su şişesi alıp içindeki suyu bir dikişte içti.

Stebbins, "O köpek bu araca giremez," dedi. "Koltukları çamur yapar ve tırnakları deriye zarar verebilir."

Tamara kâhyaya, "O koltuklar sana ait değil," diye hatırlatmada bulundu. Ardından koltukta, yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. Kurt arabanın içine atlayıp kuşkulu bir bakışla arkasına döndü.

Sonra arabaya Call bindi. Yıkım'ı kucağına aldı. Bir zamanlar kurdun tişörtünün altına sığdığına inanmak ne de zordu. Şimdi neredeyse Call kadar irileşmişti.

Aaron öne geçti.

Stebbins koltuğunda arkasına dönüp, "Sanırım yine her zamanki anlaşmamız geçerli," dedi. "Adres nedir?"

Call ona adresi verdi. Evin numarasını bilmediğinden sadece yolu tarif etti. Stebbins konumu büyülü olmadığı anlaşılan GPS'ine girdi.

Sonra yola çıktılar.

Jasper, Tamara'ya, "Her zamanki anlaşma nedir?" diye sordu.

Tamara ona alçak sesle, "Stebbins anne-babamın arabasıyla kısa mesafeli yarışlara katılır," diye yanıt verdi. "Ben de onun yaptıklarını gizliyorum."

"Cidden mi?" diye sordu Jasper. Ön koltukta oturan adama yeni uyanan saygıyı andıran bir ifadeyle baktı.

Yolda Call başını pencereye dayayıp uyumaya başladı. Ta ki başı cama arka arkaya çarpmaya başlayana dek. Toprak bir yolda ilerliyorlardı.

Call gözlerini kırptı. Tam olarak nerede olduklarını biliyordu. "Şu yanda durun," dedi.

Stebbins arabayı durdurup gözlerini kıstı. "Burada mı?" diye sordu. Call çoktan kapıyı açmıştı bile. Yıkım hemen Call'un etrafında daireler çizmeye başladı. Belli ki özgür kaldığı için rahatlamıştı.

Çocuklar indiler. Stebbins aracı geri vitese aldı. Muhtemelen onlardan kurtulduğuna seviniyordu.

Jasper alabildiğine uzanan hurdaya çıkmış arabaları görünce, "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" dedi. "Burası bir araba mezarlığı."

Call, Jasper'a öfkeli bir bakış atsa da Tamara omuz silkti. "Haklı olabilir Call."

Call tanıdık alana bir de Tamara'nın gözleriyle bakmaya çalıştı. Manzara epey kötüydü. Bir park yerini andırıyordu fakat araçlar düzgün sıralar

halinde yerleştirilmemiş, gelişigüzel kümelere ayrılmıştı. Bazılarının alana sürülerek getirildiği anlaşılsa da çoğu çekiciyle getirilip üstünkörü bırakılmıştı. Kaportalarında küfler oluşmuş, küf bir zamanlar ışıltılı krom yüzeyde kabarcıklar oluşturmuştu. Araçların etrafındaki otlar uzamıştı ki bu da ne zamandır kendi hallerine bırakıldıklarını gösteriyordu.

Kendisini huzursuz hisseden Call, "Bunların çoğunu yedek parçalarını kullanmak için tutuyor," dedi. Babasını hep eksantrik biri olarak görmüştü. Fakat bir insanın çürümeye yüz tutmuş bir sürü arabası olması eksantriklikten biraz daha beter bir durum gibiydi. Alastair topladığı arabaların çoğunu kullanamamıştı bile. Araçların parçaları da küflendiğinden bunu yapamamıştı. Yine de araba toplamaya devam etmişti. "İyi durumdaki arabalar, yani tamir etmeyi planladıkları ahırda."

Tamara, Aaron hatta Jasper ümitle Call'un işaret ettiği yere baksalar da meşum görünümlü, gri binanın hiç de iç açıcı bir hali yoktu.

Park yerinde soğuk bir rüzgâr esti. Jasper abartılı hareketlerle önce titreyip sonra ceketine iyice

sarındı. Everest'e tırmanıyorlar da soğuk ısırmasından çekiniyormuş gibi ellerini sertçe ovuşturdu.

"Kapa çeneni Jasper," dedi Call.

Jasper, "Ağzımı açmadım ki!" diye itiraz etti.

Aaron ara bulmak için elini salladı. "Gerçekten babanın buralarda bir yerde gizlendiğini mi düşünüyorsun?"

Artık hiçbir şeyden emin olamayan Call, "Onu burada aramak çoğu insanın aklına gelmez," dedi.

Tamara sözcüklerine derin bir his katarak, "Ona şüphe yok," dedi. Ağaç çizgisinin yanındaki çiftlik evine baktı. Gri, tahta kaplama evin yamuk, yamanmış bir çatısı vardı. "Birinin arazisine babanın bunları yapmasına izin verdiğine inanamıyorum."

Call, "Kadın yaşlı," dedi. "Zaten kendi evinin durumu da mükemmel değil. Hem babam burası için kira da ödüyor."

Aaron ümitle, "Sence baban burada kalıyor olabilir mi?" diye sordu. Pencerelerden sızan sarı ışık davetkâr görünüyordu. "Yani, belki de kadın ona boş bir oda filan vermiştir."

Call başını iki yana salladı. "Hayır. Babam bu-

raya geldiğinde her zaman ahırın tavan arasında kalır. Orada bir yer yatağı ve seyyar ocak bulundurur. Yiyecek konserveleri de. Yine de kadın onu görmüştür belki. Babam ara sıra ona uğrar."

"Gidip soralım," dedi Aaron. "Sıkça pasta yapan yaşlı hanımlardan mı kendisi?"

"Hayır," dedi Call. Bayan Tisdale'in yemek yaptığını hiç anımsamıyordu. Aaron hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Jasper ise öfkeli bir ifadeyle bir helikopter ya da hava elementalinin gelip kendisini kurtaracağını umuyormuş gibi göğe bakmaya devam ediyordu."

Eve doğru yürümeye başlayan Call, "Haydi," dedi. Bacağı artık ağrımıyor, Call'a kemiklerinden ateşten çiviler çıkıyormuş gibi geliyordu. Veranda basamaklarından çıkarken dişlerini sıktı. Jasper'ın önünde acı çektiğini belli edecek bir tek ses bile çıkarmak istemiyordu.

Aaron kolunu Call'un yanından uzatıp kapıyı çaldı. Yere sürünen ayakların sesinin ardından kapı hafifçe aralandı. Dağınık kır saçlar ve bir çift soluk yeşil göz göründü. Yaşlı bir kadın sesi "Kapıdan kapıya satış yapmak için biraz kısa boylu

değil misiniz?" diye kıkırdadı.

"Bayan Tisdale," dedi Call. "Benim, Callum Hunt. Babamı arıyorum. O burada mı?"

Kapı biraz daha açıldı. Üzerinde damalı bir elbise ve gri bir şal; ayağında eski çizmeler vardı. "Neden burada olsun?" diye sordu. "Yedek parça almak için onu satmaya mı karar verdim sence?"

Kadın görünür görünmez Yıkım deli gibi havlamaya başlamıştı. Bayan Tisdale'in kolunu koparmak istiyormuş gibi havlıyordu.

Call Yıkım'ın kayışını tutup kurdun salyaları akmıyormuş gibi davranmaya çalışarak, "Günlerdir evde değil de," dedi. "Ben de düşündüm ki..."

Tamara, "Büyücüler de onu bulamadılar," dedi. "Her yerde onu arıyorlar."

Call ve Aaron şaşkınlıkla Tamara'ya doğru döndüler. Aaron, *"Tamara!"* dedi.

Tamara omuz silkti. "Ne var? O bir büyücü. Her halinden belli! Evindeki büyü kokusunu alabilirsiniz."

"Tamara haklı," dedi Jasper.

Call, Jasper'ı, "Yağcılığı kes Jasper," diye uyardı.

Jasper, "Yağcılık ettiğim yok, sadece sen sala-

ğın tekisin," diye yanıt verdi. "Şu köpeğin de bir canavar."

Bayan Tisdale sırayla Yıkım'a, Tamara'ya ve Call'a baktı. "Bence hepiniz içeri girseniz iyi olacak, kurt hariç."

Call, Yıkım'a döndü. "Neyin var senin?"

Kurt başta inlese de hemen sonra Bayan Tisdale'e bakıp yine hırlamaya başladı.

Call nihayet, "Peki," dedi ve bahçedeki bir noktaya işaret etti. "Orada kal ve bizi bekle."

Yıkım gönülsüzce, hırlamaya devam ederek oturdu.

Dördü eve girdi. İçeride toz ve kedi kokusu vardı. Fakat bunlar Call'u rahatsız etmemişti. Ne kadar canını sıksa da Jasper'ın haklı olduğunu kabul etmeliydi. Soğuktan kurtulmak güzeldi. Bayan Tisdale onları mutfağa götürdü ve ocağın üzerine bir çaydanlık koydu. "Şimdi bana neden Magisterium'la temas kurup onlara okuldan kaçan öğrencilerini gelip almalarını bildirmemem gerektiğini söyleyin bakalım."

Call ne diyeceğini bilemedi. "E, çünkü babam bunu yapmanızı istemezdi, ha?"

"Aynı zamanda bir görevde olduğumuz için," dedi Tamara. Fakat bu kez sesi ilk defaki kadar inandırıcı çıkmamıştı.

"Bir görev demek? Alastair'i bulmak için mi?" Bayan Tisdale dolabından beş fincan çıkardı.

"O tehlikede," dedi Aaron.

"Siz de büyücülerden ayrıldınız, değil mi?" diye sordu Jasper. "Tıpkı Call'un babası gibi."

"Bunların hiçbirinin bir önemi yok." Bayan Tisdale, Call'a doğru döndü. "Babanın başı dertte filan mı?"

Call başını hararetle salladı. "Cidden onu bulmamız gerek. Bildiğiniz bir şey varsa.."

Call kadının insafa geldiği o kısacık anı fark etti. Bayan Tisdale, "Geçen hafta buraya uğradı," dedi. "Ahırda birkaç gün kaldı. Birkaç aylık parayı da önceden ödedi ki bu hiç huyu değildir. Fakat şu an nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ayrıca sizin gibi dört çocuğun dışarıda yalnız başınıza dolanması fikrine sıcak bakmıyorum." Jasper'a sert bir bakış attı. "Büyücülerden ayrılmış olabilirim fakat gururuma yenik düşüp Magisterium'a haber vermeyeceğim anlamına da gelmiyor bu."

Call, "Peki ahırda kalsak ve sabah dosdoğru geri döneceğimize söz versek?" önerisinde bulundu.

Bayan Tisdale iç çekti. Belli ki pes etmişti. "Hiç sorun çıkarmayacağınıza söz verirseniz..."

"Ya da evde," dedi Jasper. "Belki evde kalabiliriz. Ev sıcaktır ve ürkütücü de değildir."

Aaron, Jasper'ı kolundan tutup, "Haydi Jasper," dedi. Jasper sessizce Aaron'la beraber gitti. Bayan Tisdale'in onun tarafında olmadığına çoktan karar vermiş gibiydi.

Gece karanlığında arabalar Call'a ürkütücü, iskeleti andıran yaratıklar, topraktan fırlayan dinozor kemikleri gibi görünüyordu.

Yıkım arkalarından sessizce geliyordu. Soluk gözleri ara sıra eve doğru çevriliyor, dili acıkmış gibi sarkıyordu.

Diğerlerinin içinde de bir şeyler olacakmış gibi bir his vardı sanki. Tamara ürpererek etrafına bakındı ve küçük bir ateş topu oluşturdu. Ateş topu ahıra giden yol boyunca uçup sağa sola yayılmış plakaları, lastikleri ve içleri cıvatalarla dolu teneke kutuları aydınlattı.

Call kapısı kocaman, metal bir çubukla kapa-

tılmış; kırmızı boyalı ahıra vardıklarına sevindi. Yakından bakıldığında metalin kısa süre önce yağlandığı kolayca fark ediliyordu. Aaron çubuğu kaldırıp kapıyı açmaya girişti.

Call eski, kolon-kirişli ahıra aşinaydı. İyi durumdaki arabalar burada, muşambaların altında dururdu. Babasıyla ikisi çiftliğe geldiklerinde zamanlarının çoğunu orada geçirirlerdi. Call yanında bir yığın kitap ve Game Boy'unu getirir, babası aşağıda arabaları kurcalarken tavan arasında otururdu.

Bunlar güzel anılar olsa da artık Call'a dışarıdaki, iskelete dönmüş arabalar kadar içi boş geliyordu.

Call, "Yukarı kata," deyip merdivenden çıkmaya başladı. Merdivenin en alt basamağına ayağını yerleştirdiğinde bacağından yukarı yürüyen acı dalgası az kalsın onu yere yığacaktı. Ses çıkarmamak için dişini sıksa da Aaron'ın anlayışlı bakışı gözünden kaçmadı. Call, Jasper'a bakmadan bedenini elleriyle yukarı çekmek için uzandı ve elinden geldiğince bacağına ağırlık vermemeye çalıştı. Diğerleri onun peşi sıra çıktılar.

Samanlık karanlıktı ve Call bir süre gözlerini kırpıştırdı. Ta ki Tamara başının üzerinde süzülen, çizgi film kahramanlarının başlarının üzerinde beliren ampulleri andıran bir ateş topuyla gelene dek. Diğer ikisi de Tamara'nm peşinden dar odaya girdiler. İçeride pek fazla eşya yoktu; bir masa, bir seyyar ocak, ayak uçlarında katlanmış battaniyeler olan iki küçük yatak. Her şey akıl almaz bir düzen içindeydi ve Bayan Tisdale'den duymuş olmasalar Call, Alastair'in kısa süre önce orada olduğuna ihtimal bile vermezdi.

Jasper yataklardan birinin üzerine oturdu. "Yemek yiyecek miyiz? Beni tutsak alıp bir de beslememekle ihlal ettiğiniz bir kanun olmalı mutlaka."

Tamara iç çekti. Ardından ümitle Call'a baktı. "Bir ocak var. Yiyecek var mı peki?"

"Evet, biraz. Çoğu da konserve." Call babasının yatağın altında tuttuğu sepetlere uzandı. Teneke kutularda Chef Boyardee marka İtalyan usulü mantı, su şişeleri, kurutulmuş sığır eti, bir maket bıçağı, çatallar ve iki büyük çikolata barı vardı.

Call, Tamara'yla yataklardan birinde otururken Jasper diğer yataktan ona öfkeyle bakıyordu.

Aaron ustalıkla mantı konservelerinin çoğunu açıp -büyüyle yaktığı- ocakta ısıtırken Tamara, Alastair'in eşyaları arasında bulduğu, çiftliğin çevresini gösteren haritaya burnunu düşünceli bir ifadeyle buruşturup dik dik bakıyordu.

Call, Tamara'nm omzunun üzerinden haritaya bakıp, "Bunu okuyabiliyor musun?" diye sordu. Sonra haritaya uzandı. "Sanırım şuradaki bir yol."

Tamara, Call'un elini itti. "O yol değil, ırmak."

"Aslında bir otoban," dedi Jasper. "Bana ver şunu." Jasper elini uzatınca Tamara tereddüt etti.

"Siz nereye gitmek istiyorsunuz ki?" diye sordu Jasper."

Call, "Buraya gelmeye çalışıyorduk," dedi. "Fakat artık nereye gideceğimizi bilmiyorum."

Aaron ısıtılmış mantı kutularını getirip, "Eh, baban burada değilse bir yerlere gitmiş demektir," dedi. Diğerleri teneke kutuları elleri yanmasın diye bezle tutarak dikkatlice aldılar. Call'un çatal dağıtmasının ardından yemeye başladılar.

Jasper ilk ısırıkta yüzünü ekşitse de hemen ardından ağzına mantıyı tıkmaya başladı.

"Belki Bayan Tisdale'in ağzından laf alabili-

riz," dedi Call. Fakat içinde kötü bir his vardı. Alastair'in firarda olduğu belliydi fakat nereye gitmiş olabilirdi? Call'un bildiği kadarıyla ne yakın dostları ne de çiftlik haricinde saklanabileceği bir yer vardı.

Aaron ve Tamara alçak sesle konuşuyorlardı ve Jasper eline haritayı almış, dikkatle inceliyordu. Call yarım bıraktığı mantı konservesini bir kenara koyup ayağa kalktı ve Alastair'in masasının başına gitti. Masanın en büyük çekmecesini açtı.

Beklediği gibi çekmecenin içi araba anahtarlarıyla doluydu. Bunların çoğu tek anahtarlardı ve açtıkları arabanın markasını gösteren deri anahtarlıklara bağlanmıştı: Volkswagen'lar, Peugeot'lar, Mini Cooper'lar hatta bir Aston Martin. Çoğunun üzerini toz kaplasa da Aston Martin'in anahtarı temizdi. Call anahtarı çekmeceden çıkardı. Martin babasının en sevdiği arabalardan biriydi. Çalıştırmayı başaramamış olsa da. Herhalde hayatını kurtarmak için kaçarken o arabayı tamir etmekle uğraşacak hali yoktu, değil mi?

Belki de Alastair'in planı Martin'i kullanmaktı? Kaçışta kullanılabilecek hızlı, keskin virajla-

rı alabilecek ve hatta belki büyücüleri ekmesini sağlayabilecek bir arabaydı. Call bu durumda Alastair'in aracı çalıştırmayı başarmış olabileceğini düşündü. Elbette *dördünden* birinin arabayı sürmesi yasal olmazdı fakat o an bunu dert edecek hali de yoktu.

İç çekip merdivenin yanma giden Call zahmetli inişine başladı. En azından diğerleri tavan arasındayken yavaş hareket edebilir, yüzünü de istediği kadar buruşturabilirdi.

Tamara, "Call, nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Call ona, "Benim için aşağı biraz ışık gönderebilir misin?" diye sordu.

Tamara iç çekti. "Neden bunu yapmam gerekşin ki? Sen de uçan ateş toplarında en az benim kadar iyisin."

Call ikna edici olmayı ümit ederek, "Sen daha iyisin," dedi. Tamara kızmış gibi görünse de aşağı bir ateş küresi gönderdi. Küre havada bir avize gibi süzülürken ara sıra üzerinden korlar damlıyordu.

Call, Aston Martin'in üzerindeki muşambayı kaldırdı. Arabanın rengi mavi-yeşildi ve parlak kromla süslenmişti. Fildişi, deri koltukları fazla

yırtık pırtık değildi. Taban sacı da iyi durumdaydı; babası genellikle bir arabanın ilk oradan çürümeye başladığını söylerdi.

Call güçbela sürücü koltuğuna tırmanıp anahtarı kontağa soktu. Kaşlarını çattı; gaza ve frene ulaşmak için bir hayli uzanması gerekiyordu. Muhtemelen Aaron bunu yapabilirdi; onun boyu daha uzundu. Call anahtarı çevirse de hiçbir şey olmadı. Eski motor çalışmaya yanaşmıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

İrkilip yerinde hoplayan Call az kalsın başını arabanın tavanına çarpacaktı. Açık kapıdan dışarı sarkınca aracın yanında dikilen ve merakla kendisine bakan Aaron'ı gördü.

"Etrafa bakınıyordum," dedi Call. "Tam olarak ne aradığımdan emin değilim. Fakat babam gitmeden önce kesinlikle bu araba üzerinde çalışmış."

Aaron içeri uzanıp ıslık çaldı. "Gerçekten güzel araba. Çalışıyor mu?"

Call başını iki yana salladı.

"Torpido gözüne bak," dedi Aaron. "Üvey babam her şeyini o göze koyardı hep."

Call uzanıp torpido gözünü açtı. İçinin kâğıtlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı. Çıkardığında bunların sıradan kâğıtlar olmadığını fark etti. Mektuplar. Alastair, Call'un tanıdığı erişkinler arasında e-posta kullanmak yerine mektup yazan nadir insanlardan biri olduğundan mektuplar onu şaşırtmamıştı.

Onu asıl şaşırtan mektupların kimden geldiğiydi. Birini açıp sayfanın en aşağısına, oradaki imzaya baktı. Gördüğünde midesinin altüst olmasına neden olan imzaya.

Usta Joseph A. Walther.

"Ne? Bu da nesi?" dedi Aaron. Call gözlerini ona çevirdi. Yüzünde bir hayret ifadesi olsa gerekti ki Aaron arabadan uzaklaşıp diğerlerine seslendi: "Bir şey buldu! Call bir şey buldu!"

"Hayır, bulmadım." Call apar topar arabadan çıktı. Mektupları koltukaltına sıkıştırmıştı. "Hiçbir şey bulmadım."

Aaron'ın yeşil gözleri sıkkın bakıyordu. "O zaman bunlar ne?"

"Özel eşyalar işte. Babamın notları."

"Call." Bu Tamara'ydı; samanlığın kenarından aşağı eğilmişti. Call kızın arkasında duran Jasper'ı görebiliyordu. "Baban aranan bir suçlu. Onun 'özel eşyası' olmaz."

Aaron, "Tamara haklı," dedi. Sesi üzgün çıkmıştı. "Her şey işimize yarayabilir."

"Peki." Call daha akıllıca davranmadığı için, babasının mektupları gizlendiği yeri Aaron'dan önce tahmin edemediği için, mektupları diğerleriyle paylaşmak zorunda kaldığı için pişmanlık duyuyordu. "Fakat ben okuyacağım. Başkası değil."

Mektupları koltukaltına sıkıştırıp merdivenden tırmandı. Aaron hemen peşinden geldi. Jasper rüzgâr fenerlerinin nasıl çalıştırılacağını keşfetmişti, samanlık aydınlanmıştı. Call yataklardan birine otururken diğerleri de karşıdaki yatağa kuruldu.

Usta Joseph'ın el yazısını görmek tuhaf bir histi. Sivri uçlu ve ince el yazısıyla yazdığı mektupları tam ismiyle ve göbek adının tek harfiyle imzalamıştı. Son üç ayda yazılmış nerdeyse bir düzine mektup vardı ve içleri rahatsız edici cümlelerle doluydu.

İkimizin de istediğimizi almamızın bir yolu var.

Sen oğlunun ölümden dönmesini istiyorsun, biz de Constantine Madden'ın.

Alkahest'in tam gücünü kavrayamıyorsun.

Seninle asla anlaşamadık Alastair fakat artık çok şeyini kaybettin. Sarah'nın sana dönebileceğini hayal et. Kaybettiğin her şeyin sana geri verilebileceğini.

Alkahest'i çal, onu bize getir ve tüm çilelerin sona ersin.

Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Alastair, Alkahest'i Call'u öldürmek için kullanacaktı, değil mi? Niyeti Ölümün Düşmanı'nı yok etmekti.

Call duvara çarpan babasının yüzündeki hayret ifadesini ve kendi içindeki dayanılmaz öfkeyi anımsadı. Alastair hakkında yanılmışsa ne olacaktı? Ya Alastair, Call'u öldürmeyeceğini söylerken yalan söylemişse?

Fakat Alastair, Call'dan kurtulup *gerçek* oğlunun ruhunu geri almak istemişse bu da bir o kadar kötüydü. Belki de istediği tam anlamıyla

Call'u öldürmek demek değildi fakat ruhunu bedeninden ayırıp tekrar Constantine'ın Madden'a bağlamak da ölmek gibi bir şeydi.

"Ne yazıyor?" Tamara yatakta öyle öne eğiliyordu ki düşmesine ramak kalmıştı. "Call, ne yazıyor?"

Call ciddi bir tavırla, "Hiçbir şey," derken kendisini zan altında bırakması en olası mektubu katlayıp cebine attı. "Begonya yetiştirmekle ilgili tavsiyeler sadece."

Jasper, "Yalancı," demekle yetindi. Yatağın üzerindeki mektuplardan birini kaptı. Yüksek sesle okumaya başladığında gözleri hayretten kocaman açıldı. "Durun biraz, bunlar... Bunlar kesinlikle, kesinlikle ama kesinlikle begonyalarla ilgili değil!"

Bu korkunçtu. Tamara ve Aaron besbelli ona inanmamışlardı fakat ikisinin de yüzlerindeki aldatılmışlık ifadesi en az Jasper'm sinir bozucu keyfi kadar feciydi. Daha da beteri her şeyi bir bir okudular. O tuhaf satırların hepsini. Yine de mektuplarda Call'un Constantine Madden'ın ruhunu taşıdığına dair doğrudan hiçbir ibare bulunmayışı Call'u rahatlattı. Cebindeki mektubu bir okusalar ne düşüneceklerini kim bilirdi ki?

"Demek Alkahest gerçekten *ondaymış* ve onu Düşman'a *verecekmiş*, öyle mi?" Jasper korkmuş görünüyordu. "Onun haksız yere suçlandığını söylemiştin yanılmıyorsam."

Tamara, "Şuna bir bakın," dedi. "Alastair teklifi kabul etmiş olmalı çünkü Usta Joseph onunla nasıl temas kuracağını ve nasıl buluşacaklarını yazmış. Call baban hakkında söylediklerine inanmıştım fakat belki de yanılıyorsundur."

"Alkahest'in düşmanın eline düşmesini göze alamayız," dedi Tamara. "Aaron'ın öldürülebileceği demek olur bu. Bunu anlıyorsun, değil mi Call?"

Call yanan lambaların içindeki ateşe baktı. Babasının yaptıklarını tamamen unutmuş muydu? Babasının iyi bir insan olduğunu, Magisterium ve ustaların tarafında olduğunu ve onlar gibi ne pahasına olursa olsun Constantine Madden'ı durdurmayı hedeflediğini düşünmüştü. Fakat artık babasının Usta Joseph'ın saflarında olan ve öz oğlunun ruhunu geri almak için ne gerekirse yapacak kötü bir insan olabileceği anlaşılıyordu. Belli bir açıdan bakıldığında bu olabilecek en kötü durumdu. Fakat Alastair, Usta Joseph'la işbirli-

ği yapmaya karar verdiyse Call'un ahlaki açıdan babasının bunu yapmasına izin vermesi mi yoksa onu durdurması mı gerekirdi?

Call'un başı ağrıyordu.

Call, "Aaron'ın başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum," dedi. Emin olduğu tek şey buydu. "Asla da istemedim."

Aaron'ın yüzünde perişan bir ifade vardı. "Eh, bu gece hiçbir yere gideceğimiz yok," dedi. "Vakit geç oldu ve hepimiz yorulduk. Belki birkaç saat uyursak sabaha ne yapacağımızı düşünebiliriz."

İki yatağa baktılar. İkisi de bir erişkinin, iki çocuğun sığabileceği genişlikteydi.

Jasper, "Ben bunu seçtim," dedi. Tamara ve Call'a işaret etti. "Yanımda yatacak kişi de Aaron olacak çünkü Call, sen ürkütücüsün ve Tamara, sen bir kızsın."

Aaron, Tamara'nın yüzündeki ifadeyi görünce, "Ben yerde yatabilirim," dedi.

Tamara öfkeyle, "Bu da ancak Jasper'ın ekmeğine yağ sürer," dedi. Soldaki yatağa oturdu. "Sorun değil Call, örtülerin üzerinde uyuruz olur biter. Meraklanma."

Call belki de Aaron gibi yerde uyumayı teklif etmesi gerektiğini düşünse de bunu yapmak istemiyordu. Bacağı acıyordu ve ahırda gizlenen sıçanlar olduğunu da biliyordu.

"Tamam," dedi. Temkinli hareketlerle Tamara'nın yanına geçti.

Tuhaf bir durumdu bu.

Diğer yatakta Jasper ve Aaron tek yastığı paylaşmaya çalışıyorlardı. Birinin yumruk yemesinin ardından kısık sesli bir inilti geldi. Call yataktaki yastığı Tamara'ya doğru itti ve başını büktüğü kolunun üzerine koydu.

Gözlerini kapasa da bir türlü uyuyamıyordu. Yatağın bir yanına sıkışmış halde uyumak ve ayak parmaklarının Tamara'nın tarafına geçmemesi için çabalamak rahatsız ediciydi. Ayrıca göz kapaklarının arkasına mühürlenmişler gibi Usta Joseph'ın yazdığı mektuplar durmadan gözünün önüne geliyordu.

"Call?"

Call gözlerini açtı. Tamara birkaç santim ötesinde iri ve siyah gözleriyle ona bakıyordu. "Neden bu kadar önemlisin?" diye fısıldadı Tamara.

Call, Tamara'nın sıcak nefesini yanağında hissetti.

"Önemli mi?" diye sordu. Jasper horlamaya başlamıştı.

"Tüm o mektuplar," dedi. "Usta Joseph'ın mektupları. Onlarda Aaron'dan bahsedileceğini düşünmüştüm. Ne de olsa o Makar. Fakat hepsinde senden bahsediliyor. *En önemli olan Call.*"

Ne diyeceğini bilemeyip afallayan Call, "Yani... Sanırım Alastair babam olduğundandır," dedi. "Onun için önemli olduğumdandır."

Tamara yumuşak bir sesle, "O tür bir önem gibi gelmedi bana," dedi. "Call bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun," değil mi?"

Call ona ne yanıt vereceğini bilmiyordu. Yıkım ulumaya başladığında hâlâ karar vermeye çalışıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yıkım, Sessiz ol! Şışşşt! Call'un uyarılarına rağmen kurt havlamaya devam ediyor burnunu ahır kapılarının arasındaki aralığa sokup pençelerini ahşaba sürtüyordu.

Aaron, "Ne gördün oğlum?" dedi. "Orada bir şey mi var?"

Tamara kurda doğru bir adım attı. "Belki de baban geri gelmiştir."

Call'un kalbi küt küt atmaya başladı. Gidip Yıkım'ın burnuyla yokladığı kapıyı geriye çekerek açmasıyla dışarıdaki soğuk hava ahıra doldu.

Yıkım hızla yanından geçti. Gece sessizdi. Ay

gökte ince, eğri bir çizgi gibiydi. Call'un çiğnenmiş otların üzerinde dizi dizi kırık dökük arabalara doğru koşan ve karanlıkta hörgücü varmış gibi, doğaüstü görünen kurdunu görebilmek için gözlerini kısması gerekti.

Jasper korkulu bir fısıltıyla parmağını doğrultup, "Nedir o?" diye sordu. Aaron öne çıktı; şimdi hepsi Call'un etrafında, açık ahır kapısının önünde toplanmıştı. Call, Jasper'ın işaret ettiği yöne doğru baktı. Başta hiçbir şey görmedi; sonra, daha da dikkatlice bakınca arabalardan birinin yanından geçen karaltıyı seçti.

Tamara'nın ağzından bir hayret nidası çıktı. Orada her ne varsa yükseliyor, sanki gitgide büyüyor, karşılarında şişerek genişliyordu. Tuhaf şey -parlak, pürüzsüz metalden, siyah ve yüzeyi yağla ovulmuş gibi ıslak görünen bir canavarayın altında ışıldıyordu. Gözleri iki devasa far gibi karanlıkta parlıyordu. Ve ağzı... Call yaratığın köpekbalığını andıran sıra sıra metal dişlerin dizildiği çenelerinin açılıp eski bir Citroën'in kaportasının üzerine kapandığını görünce hayretten gözleri yuvalarından fırladı.

Arabadan korkunç bir çatırtı çıktı. Yaratık başını geriye atıp metal parçalarını yutmaya başladı. Araba kocaman karnına inerken yaratık şişti. Araba gözden kaybolduğunda yaratık artık az öncekinden daha büyüktü.

Tamara endişeyle, "Bu bir elemental," dedi. "Metal. Gücünü tüm o arabalardan ve hurdadan alıyor olmalı."

Jasper, "O bizi fark etmeden buradan çıkmalıyız," dedi.

Call, Jasper'ı, "Korkak diye azarladı. "Kaçak bir elemental bu. Onunla başa çıkmak değil mi işimiz?"

Jasper omuzlarını geri çekip öfkeli bir bakış attı. "Bak, bunun bizimle *hiçbir ilgisi yok*. Bizim *insanları* savunmamız gerekiyor fakat ben babanın istiflediği hurdaları savunurken ölmek istemiyorum. Bu arabalar olmasa onun için daha iyi olacağı gibi -Düşman'la işbirliği yaptığı için idam edilmezse tabii ki bu epey olası- bizim için de buradan kaçmak daha iyi olur!"

"Kes sesini," dedi Aaron. "Kapa çeneni." Bir elini kaldırdı. Bilekliğindeki metal parıldadı. Call

oğlanın avucundan gölgeyi andıran bir şeyin çıktığını ve elinin yarısını kapladığını görebiliyordu.

"Dur!" Tamara, Aaron'ın bileğini tuttu. "Boşluk'u nasıl kullanacağını tam olarak öğrenmedin. Hem bu elemental çok büyük. Ondan kurtulmak için ne kadar büyük bir delik açman gerektiğini bir düşün."

Şimdi Aaron öfkeli görünüyordu. "Tamara..."

"Şey, çocuklar," diye araya girdi Jasper. "Anlıyorum, tartışıyorsunuz fakat sanırım bizi fark etti."

Jasper haklıydı. Farı andıran gözler onlara doğru parlıyordu. Yaratık hareketlenince Tamara, Aaron'ın kolunu bıraktı. Sonra, umulmadık bir şekilde yaratık Call'a yöneldi.

Tamara, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Call kimseye yanıt veremeyecek kadar şaşkın haldeydi. Fakat Aaron söze girdiğinden buna gerek de kalmadı. "Bayan Tisdale'in yanına gidip onu korumamız gerek. Bu şey buraya tesadüfen geldiyse herhalde birkaç araba yiyip sorun çıkarmadan buradan ayrılır. Fakat durum bu değilse hazırlıklı olmalıyız."

Jasper, Tamara'nın çantasını kapıp, "Metal

elementalleri nadir bulunur," dedi. "Haklarında çok bilgim yok fakat ateşten hoşlanmadıklarını biliyorum. Üzerimize gelirse ben bir ateş perdesi oluşturacağım. Tamam mı?"

Tamara, "Bunu ben yapabilirim," diye çıkıştı.

Hiddetlenen Aaron, "Kimin yapacağının bir önemi yok!" dedi. "Haydi, yürüyün!"

Hep birlikte çiftlik evine doğru koşmaya başladılar. Call biraz geriden geliyordu ve bunun nedeni sadece bacağının acıması değil, Yıkım için endişe etmesiydi. Yıkım'a seslenip kurdunun güvende olduğundan emin olmak istese de elementalin dikkatini çekmekten çekiniyordu. İş oraya varırsa yaratıktan hızlı koşabileceğinden de şüpheliydi. Şimdiden Tamara, Aaron ve Jasper onu geride bırakmışlardı.

Yaratık hâlâ hareket ediyordu; ara sıra arabaların ardında kısmen gözden kayboluyor, bazen ise dehşet verici cüssesi ortaya çıkıyordu. Hızlı hareket etmiyor, daha çok avına sinsice yaklaşan bir kediyi andırıyordu. Ağır ağır yaklaşırken yuttuğu her metalle biraz daha büyüyordu.

Call, Bayan Tisdale'in evine yaklaştığında bir

sorun olduğunu fark etti. Çiftlik evinden ışık sadece pencerelerden değil binanın ön tarafından da bolca geliyordu. Kapı ve duvarın bir kısmı yerinde yoktu. Evin önünde açılan kocaman delikten kablolar ve tahtalar sarkıyordu.

Basamaklardan ilk çıkan Aaron oldu. "Bayan Tisdale!" diye seslendi. "Bayan Tisdale, iyi misiniz?"

Bacağı ağrıyan Call, Aaron'ın peşinden gitti. Eşyalar yere devrilmiş, bir sehpa parçalara ayrılmıştı. Bir kanepe yanıyordu ve kararmış bir köşeden alevler yükseliyordu. Bayan Tisdale göğsünde korkunç bir yarayla yerde yatıyordu. Altındaki halı kandan sırılsıklam olmuştu. Call dehşet içinde kadına baktı. Kanın içinde parıltılı metal parçaları vardı.

Aaron dizlerinin üzerine çöktü. "Bayan Tisdale?"

Kadının gözleri açık olsa da gözlerini odaklayamıyor gibiydi. Fısıltı gibi çıkan, insanın kanını donduran bir sesle, "Çocuklar," dedi. "Onlar sizin peşinizde çocuklar."

Call iyileştirme büyüsü hakkında az çok bir şeyler anımsıyordu. Bir keresinde büyüyü Drew'un kırık bileğini iyileştirmekte kullanmış, toprak-

tan birleştirme ve iyileştirme güçleri çekmişti. Aaron'ın yanında diz çöken Call elinden geldiğince büyü gücü toplamaya çalıştı. Bayan Tisdale'i iyileştirebilirse belki Alastair'in düşündüğünün aksine büyüsünü iyi işler için de kullanabileceğini gösterebilirdi. Belki *kendisinin* Alastair'in düşündüğünden iyi bir insan olabileceğini de.

Belki de Call iyi biriydi.

Parmaklarını nazikçe köprücükkemiğinin üzerine bastıran Call enerjiyi kadının bedenine yönlendirdi. Enerjinin yerden geldiğini hissetmeye, kendisini bir iletken gibi düşünmeye çalıştı. Fakat bir süre sonra Bayan Tisdale, Call'un elini itti.

"Bunun için çok geç," dedi Bayan Tisdale. "Siz ise hâlâ kaçabilirsiniz. Kaçmanız gerek. Call, Yıkım'ı kaybettiğini sandığın gece oradaydım. Onu ben zincirlemiştim. Nelerin tehlikede olduğunu biliyorum."

Call sendeleyerek geri çekildi.

Tamara, "Neden bahsediyor?" diye sordu. "Ne diyorsunuz Bayan Tisdale?"

"Bu sadece bir elemental," dedi Aaron. "İcabına bakabiliriz. Size yardım edebiliriz." Telaşla Tama-

ra ve Jasper'a baktı.

Yaşlı kadın, "Hayır!" diye inledi. "O yaratığın *ne* olduğunu bilmiyor musunuz? Adı Automotones, kadim ve korkunç bir canavar. Yüzlerce yıl önce büyücüler tutsak etmişti onu." Ağzının kenarlarından kan sızdı. Kesik kesik nefes aldı. "Şimdi buradaysa nedeni o, *o* büyücülerin yaratığı peşinize düşsün diye serbest bırakmalarıdır. Sizi öldürsün diye!"

Ürperen Call'un aklına, derste Usta Rufus'un Magisterium'un altında tutsak edilen elementaller hakkında, ne kadar korkunç, nasıl da durdurulamaz olduklarını söylemesi geldi.

Jasper, "*Alastair*'i bulup öldürmesi içindir o, değil mi?" diye sordu.

Bayan Tisdale, "Eve zorla girdi," diye tısladı. "Benden *sizin* nerede olduğunuzu söylememi istedi. Alastair'in değil. Dördünüzün." Gözleri Aaron'a sabitlendi. "Kaçsan iyi olur Makar."

Aaron'ın yüzü hayretten ifadesizleşti. "Düşman'dan değil, Magisterium'dan mı kaçayım?"

Bayan Tisdale'in ağzı tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ölümün Düşmanı'ndan asla kaçamaz-

sın Aaron Stewart," dedi. Aaron'la konuşuyor gibi görünse de Call'a bakıyordu. Call da ona. Kadının gözleri donuklaştı.

Tamara, "Dikkat edin!" diye haykırdı.

Metal canavar -Automotones- kırık duvardan geçip eve daldı. Artık alabildiğine irileşmişti. Yaratık yassı, birer rögar kapağı genişliğindeki elleriyle tavanı delip üst katla alt kat arasında, sığacağı genişlikte bir gedik açtı. Call ciyaklayarak yana düştü. Devrilen bir şifonyerin altında kalmaktan kıl payıyla kurtuldu. Yere çarpıp parçalanan şifonyerin içindeki giysiler etrafa saçıldı.

Aniden bir ateş perdesi belirdi; canlı bir alev duvarı gibiydi ve zemini kavurup tavandan geri kalanları tutuşturdu. Automotones kükreyip celallenirken ne kadar zorlandığı belli olan Jasper ateşi olduğu yerde tutuyordu.

Jasper, Call'a, "Kaç," dedi. "Koş! Arkandan geleceğim."

Call, Jasper'a korkak dediği için kendisini kötü hissetti. Yerden doğrulup evin arka tarafına geçti.

Aaron ve Tamara da Call'un peşinden gittiler. Tamara'nın büyüyle çağırdığı bir ateş topu elin-

de parlıyordu. Tamara başını geri attı, örgüleri Jasper'a doğru savruldu.

"Haydi Jasper," diye bağırdı Aaron. "Şimdi!"

Jasper ateş duvarım serbest bırakıp diğerlerine doğru koştu. Metal elemental de hızla peşinden geliyordu. Tamara büyülü alev topunu canavarın karnına fırlatırken Jasper, Call'la birlikte, düşe kalka bahçeye çıktı.

Jasper ateş perdesini oluşturmak için çabalarken epey bitkin düşmüştü. Bahçede birkaç metre ilerlemişti ki yere düştü. Call ona doğru bir adım atsa da ne yapacağını bilmiyordu. Jasper'ı taşıyarak koşması imkânsızdı; omzunda bir başkasının ağırlığı olmadan bile güçbela koşuyordu zaten.

Tamara, hemen arkasında Aaron'la koşuyordu. İkisinin arkasından da Automotones geliyordu. Alevler etrafında dans ederken şahlanıyor ve pençelerini savuruyordu. Jasper'ın ateşi eşyaların bazılarını tutuşturmuştu ve artık perdeler ve muhtemelen duvarlar da yanıyordu. Tüm çiftlik evi bir meşale gibi tutuşmuştu.

"Jasper!" Call, Jasper'ın koluna uzanıp hiç olmazsa onu dik tutmaya çalıştı. Jasper dizlerini

doğrulttu ve dehşet içinde haykırdı. Call döndüğünde tepelerinde yükselen ve ayın önünü kapatan metal elementali gördü. Yaratığın elleri aşağıya uzanıyordu. Metal bir yengecin devasa kıskaçlarını andıran elleri Call ve Jasper'ı tutup ikiye biçmek üzereydi.

Call yazın babasının korkunç atölyesine girdiği anı, hissettiği öfkeyi, Alastair'e nasıl bakıp içindeki birikimi nasıl ona yönelttiğini anımsadı. Şimdi de içinde tuttuğu tüm öfke, korku ve hışmı Automotones'a *yöneltmeye* çalışacaktı.

Canavar geri fırladı ve parçalanan küflü bir arabadan çıkan sesleri andıran bir gürültü çıkardı. Automotones, Tamara ve Aaron'a doğru döndüğünde gürültü öfkeli bir hırıltıya dönüştü. Aaron, Tamara'nın önüne geçti ve elini havaya kaldırdı fakat canavar onu can sıkan bir sinekmiş gibi kenara attı ve Tamara'yı tutup havaya kaldırdı.

"Tamara!" Call bir saniye için korkunç, devasa ve ölümcül olduğunu unuttuğu elementale doğru koştu. Zihninde metal kıskacın Tamara'yı sıkıştırıp ezdiği korkunç bir sahne canlandı. Aaron'ın da bir yandan koşup bir yandan haykırı-

şı, Tamara'nm yaratığın pençesinin içinde sessizce mücadele edişi ona bir hayal gibi geliyordu. Bir anda Automotones yalpalayıp tökezledi. Tamara yaratığın pençesinden kurtulup otların arasına devrildi.

Yaratık kıvranırken Call, Yıkım'ın Automotones'un sırtına çıkıp Kaos Taşıyan pençelerini ve dişlerini yaratığın derisine gömdüğünü fark etti. Kopan metalden çıkan sesler geceyi kapladı.

Fakat yaratık silkinince Yıkım dengesini kaybetti ve bacaklarını havada çaresizce salladı. Hâlâ dişleriyle yaratığa tutunsa da hemen sonra tutunamaz oldu. Yıkım eve, yangına doğru savruldu ve iniltiler çıkararak havada uçtu.

Hava büyüsü yapan Call, elementali ve mücadeleyi bir yana bırakıp kurduna odaklandı. Konsantre olup Yıkım'ı havada yakalamak için tek bir noktada daireler çizen rüzgârdan yumuşak bir minder oluşturdu. Yaratığın gıcırtılar çıkararak kendisine yaklaştığını az çok işitiyordu ve kurdunun zarar görmemesi için grubun geri kalanını tehlikeye attığının -az çok- farkında olsa da bunu umursamıyordu.

Yıkım Call'un hava büyüsünün üzerinde bir ağa düşmüş gibi hafifçe sıçradı. Pençelerini sağa sola sallayan kurdun ışıltılı gözleri kocaman açıldı. Call kurdu yavaşça, büyük bir dikkatle yere indirdi...

İşte o anda elemental ona vurdu. Dev bir dalganın çarpmasını andıran bir histi bu. Tamara'nın kendisine seslendiğini hissetti. Hemen ardından Call geriye uçup bedeninde bir şok dalgası yaratacak kadar sertçe yere çarptı. Yerden toprak ve ot parçaları kaldırarak yuvarlandı. Ardından metal elementalin tepesinde bittiğini gördü. Yaratık dev gibi, göğü örtecek kadar iriydi. Call ayağa kalkmak için çabalasa da bacağı titredi ve yeniden otların arasına yığıldı. Uzakta Tamara'nın onlara doğru koştuğunu görebiliyordu. Tamara'nın ellerinde halatları andıran alevler sallansa da Call kızın ona vaktinde ulaşamayacak kadar uzakta olduğunu biliyordu. Automotones dişlerle kaplı ağzını kocaman açarak ona doğru salınmaya başlamıştı bile.

Call güç çekip toprak büyüsü kullanmak için toprağı avuçlasa da zamanı kalmamıştı. Elemen-

tal onu yutmak için ağzını açtığında metal ve küfün çirkin kokusu burnuna geldi.

"Dur!"

Elemental hızla arkasına baktı. Call arkasına döndüğünde Aaron'ın elini ileri uzatmış, hemen arkasında durduğunu gördü. Aaron'ın avucunun içinde yağ gibi siyah bir karanlık bulutu vardı. Bulut ters yöne dökülen bir sıvı gibi yukarı yükseliyordu. Call, Aaron'ın yüzünde ilk kez öyle bir ifade görüyordu. Aaron'ın gözleri kızgın demirin ucundaki dağ gibi yanıyordu ve buruşan yüzündeki ifade rahatsız edici bir gülümsemeyi andırıyordu.

Yağsı, siyah hiçlik Aaron'ın elinden uçup dosdoğru Automotones'un boğazına yöneldi. Bir an için hiçbir şey olmamıştı sanki. Hemen sonra yaratık titremeye başladı ve birbirine çarpan metaller tıngırtılar çıkardı. Call gözlerini yaratığa dikti. Elemental dev, görünmez bir el tarafından eziliyormuş gibi metal postu içe çöktü. Yaratık ağzını açtığında Call yağsı karanlığın elementalin ağzının içinde dumanlar çıkarıp fokurdadığını gördü. Neler olduğunu anlamıştı. Elemental kendi içine doğru çöküyordu; her bir eklem, vida, plaka ve

motor Aaron'ın yaratığın boğazına gönderdiği, gitgide büyüyen Boşluk'un içine çekiliyordu.

Call omzunda bir el hissetti. Aaron onu tutup ayağa kaldırıyordu. Yüzündeki o korku dolu ifade gitmişti. Automotones'un son bir kez uluyuşunu ve içine çekildiği karanlığın bir nokta kadar küçülüp gözden kayboluşunu izleyen Aaron'ın yüzünde şimdi sert bir ifade vardı.

Jasper yanlarına koşup, "Ona ne oldu?" diye sordu. "Şimdi nerede? Öldü mü?"

Call yanan binaya, parçalanmış arabalara baktı. Automotones'un nereye gittiğini umursamıyordu. Önemli olan artık hepsinin güvende olmasıydı.

Aaron hissiz bir sesle, "Boşluk'ta," dedi. "Geri gelmeyecek."

"Haydi," dedi Tamara. "Yangından uzaklaşmamız gerek."

Dördü önlerinden koşan Yıkım'la ahıra doğru ilerlediler. Duman her yeri sarmıştı ve arkalarında kalan yangının ışığı göğü gündüze çevirmişti.

Jasper nefes nefese, "Yapmamız gereken Magisterium'a dönmek," dedi. "Onlara neler bulduğumuzu göstermek. Call'un babası *Düşman*'ın

hizmetkârlarıyla direkt temas halindeymiş. Onlara Alkahest'i götürecek. Yardıma ihtiyacımız var."

"Magisterium'a dönmeyeceğiz," dedi Aaron. Sesi yine o aynı hissiz ve sert tonda çıkıyordu. Call, Aaron'ın neler hissediyorsa bunları dizginlediğini, bastırdığını seziyordu. "O şeyi peşimize *onlar* saldı."

Tamara, "Alastair'in peşine demek istiyorsun herhalde?" diye Aaron'ı düzeltti. "O yaşlı kadının söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanıyorum."

Call, "Yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu," dedi.

Bu kez Aaron hafifçe titreyen bir sesle konuştu: "Elementali onlar göndermedilerse, yaratık neden Bayan Tisdale'e saldırdı? Bize niçin saldırdı? Bize zarar vermemesi için talimat almış olması gerekirdi."

Jasper, "Belki de bizi geri getiremeyeceklerse Düşman'ın eline geçeceğimize ölmemizi yeğlemişlerdir," dedi. Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Jasper omuz silkerek, "Meclis'in yapacağı türde bir iş bu," dedi.

Call, "Geri dönmek istediğini sanıyordum," dedi.

"İstiyorum. Fakat siz işleri feci karıştırdınız." Jasper, Call'a bakıp onun aptalın teki olduğunu ima edermiş gibi gözlerini devirdi. Call'un gayet aşina olduğu bir ifadeydi bu. "Onlar bizi bulamadıkça uğradıkları zararı telafi etmeleri gerektiğine daha da ikna olacaklar. Önce Aaron'ı, sonra da geride tanık bırakmamak için bizi ortadan kaldırırlar ki bu olay bir trajediden ibaret olur. Constantine Madden, Aaron'ı ele geçirirse onu öldürebilir ya da beynini yıkayabilir. Belki de bundan korkmuşlardır. Aaron'ı Constantine'a kaptırmaktan ve bunun onlara savaşı kaybettirmesinden."

Tamara, "Aaron'sız kalmak onlara savaşı kaybettirir!" dedi. "Makar o!"

Ahıra varmışlardı. Jasper'ın yüzü titrek ışığın altında yontulmuş bir taş gibi görünüyordu. "Onların matematiğini anladığını sanmıyorum."

Call yüzünü diğerlerine çevirip, "Yeter," dedi. "Siz okula dönebilirsiniz. Babama vaktinde ulaşabilirsem onu durdurabileceğimi düşünüyorum. Onunla konuşmam gerek. Bir denemeliyim. Fakat sizin benimle gelmeniz fazla tehlikeli olmaya başladı."

Hiç anlamayacaklar, diye düşündü Call. *Babam oğlunu geri istiyor. Alkahest'i Usta Joseph'a verirse karşılığında Joseph'ın beni düzeltebileceğini düşünüyor. Onun beni yeniden Callum Hunt yapabileceğini. Fakat Usta Joseph onu kandırıyor, tuzağa düşürmeye çalışıyor. Muhtemelen Alkahest'i ele geçirdiğinde onu öldürecek.*

Fakat Call bunların bir kelimesini bile onlara söyleyemezdi.

Ölümün Düşmanı'ndan kaçamazsın.

"Olmaz," dedi Tamara. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gitmen tehlikeli olur, hepimiz için de. Alastair'in nereye gittiğini bile bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum," dedi Call. Ahır kapısını yana çekip açtı ve aksayarak içeri girdi. Call usta Joseph'ın mektuplarını alırken grubun geri kalanı, Yıkım bile, kapı aralığında bekledi. Geri döndüğünde mektuplardan birini ışığa doğru tuttu.

"Usta Joseph'ın isminin altında sayılar var," dedi. "Tüm mektuplarda."

"Evet, muhtemelen tarihtir," dedi Jasper.

Call sayıları okudu. "45.1661.67.2425."

Tamara, Call'a yaklaşıp, "Bu bir tarih değil,

belki Mars'ta olsak olabilirdi," dedi. "Bunlar..."

"Bunlar koordinat," dedi Call. "Eylem ve boylam. Babam arabasındaki GPS'i bu şekilde programlardı. Rakamlar bir konuma karşılık geliyor. Joseph babama nerede olduğunu bu şekilde söylemiş."

"Öyleyse nereye gittiğini biliyoruz," dedi Aaron. "Koordinatları girebileceğimiz bir şey bulmamız gerek sadece..."

Tamara telefonunu çıkarıp, "Al," dedi. Fakat ekrana dokunsa da telefon çalışmadı. "Of, sanırım şarjı bitmiş."

Call kâğıtları katlayıp, "Herhangi bir internet kafede herhangi bir bilgisayar da işe yarar," dedi. "Fakat 'biz' diye bir şey yok. Bu işi tek başıma halledeceğim."

"Seni yalnız bırakmayacağız ve sen bunu biliyorsun," dedi Aaron. Call'un itirazına elini kaldırarak karşılık verdi. "Bak, biz okula döndüğümüzde baban Usta Joseph'a çoktan ulaşmış olur. Hiçbir şey yapacak vaktimiz olmayabilir. Büyücüleri bildiklerimize inandırmayı, onları ikna etmeyi başarsak da."

Tamara, "Ayrıca Joseph'ın peşinden gidip Alka-

hest'i geri alırsak zaferle dönmüş oluruz," diye ekledi. "Ayrıca çoktan peşimize bir canavar saldılar. Onlara güvenebileceğimizden emin olana dek tek yön ileri."

Call, Jasper'a baktı. "Gelmek zorunda değilsin." Jasper'ı bu karmaşaya ortak ettiği için kendisini gerçekten kötü hissediyordu.

"Ha, geliyorum," dedi Jasper. "Canavarlar peşimizdeyse Makar'la takılmayı tercih ederim."

"Sırf kaçtığımız için peşimizden bizi öldürsün diye bir canavar yollayan Magisterium büyücüleri nasıl iyi olabilirler?" diye sordu Aaron. "Biz çocuğuz daha."

"Bilmiyorum," dedi Call. Artık iyi kimsenin kalmamış olabileceğinden endişe ediyordu. Sadece birbirinden kısa ya da uzun Kötülükler Efendisi listeleri olan insanlar olduğundan.

Tamara iç çekip elini saçlarında gezdirdi. "Şu anda bir kasaba, yeni giysiler ve yiyecek bir şeyler alabileceğimiz bir yer bulmamız gerek. Kendimizi ateşe verip çamurda yuvarlanmış gibi görünüyoruz. Bu halimizle halkın arasına karışabileceğimiz yok."

Yıkım çamurda yuvarlanmak lafını işitince tam da bunu yapmaya koyuldu. Call, Tamara'nın haklı olduğunu kabul etmeliydi. Pislenmiştiler ve öyle filmlerde şakaklarına azıcık çamur sürülen aktörler gibi de değil. Üniformaları yırtılmış, üzerlerine kan ve elementalin yağsı, yapışkan maddesi bulaşmıştı.

Jasper şevksiz bir sesle, "Sanırım yürümeye başlıyoruz artık," dedi.

Aaron, "Yürümeyeceğiz," dedi. "Arabayla gideceğiz. Burada üç yüz araba var."

"Evet fakat Automotones'un yemedikleri arasında adamakıllı çalışan çok az araba var," dedi Call. "Çalışan birkaç aracın da anahtarları ortada yok."

"Haydi," dedi Aaron. "Boşa hapiste yatan bir babam yok. Sanırım bunlardan birine düz kontak yapabilirim."

Aaron omuzlarını güvenle gererek arabaların yayıldığı alana gitti.

Jasper, "O bizim Makar'ımız," dedi. "Kaos büyüsü *ve* araba hırsızlığı ondan soruluyor."

Call, Aaron'ın peşinden gidip, "Yanılmıyorsam

babanın evi terk ettiğini söylemiştin," dedi. "Ve yerini bilmediğini."

Aaron omuz silkti. "Sanırım kimse babasının hapiste olduğunu söylemekten hoşlanmaz."

O an için hapiste bir baba ona dünyanın sonu gibi gelmiyordu. Fakat bu düşüncesini kendisine saklaması gerektiğinin farkındaydı.

Call, Aaron'a Alastair'in satın aldığı arabalar içinde en az hasarlı olanı seçmekte yardımcı oldu. Yuvarlak hatlı aracın koyu yeşili kırmızı, deri koltuklarıyla bir kontrast oluşturuyordu. Alastair'in yeni arabalarından, 1965'te üretilmiş araç oradaki diğer birçok aracın aksine yeni bir motor gerektirmiyordu.

Call, "Yine de hızlı gitmez," diyerek Aaron'ı uyardı. "Yani otobanda bile saatte altmış kilometrenin üzerine çıkamayız. Ayrıca GOS'i de yok. Babam bir tane takacaktı fakat vakit bulamadı."

Tamara, "Ya saatte altmış kilometrenin üzerine çıkarsak ne olur?" diye sordu.

Call omuz silkti. "Patlar belki? Bilmiyorum."

"Harika," dedi Jasper. "Siz mankafaların arasında araba sürebilen var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Aaron. Koltukta eğilip Call'un bıçağıyla kabloları kesti ve tekrar bir araya getirip yeni bir bağlantı kurdu.

Jasper uzun bir iç çekip, "Nasıl oluyor da arabalara düz kontak yapmayı biliyorsun da araba sürmeyi bilmiyorsun?" diye sordu.

Aaron başını ön panelin altından çıkarıp, "Bu iyi bir soru," diye mırıldandı. Biraz terlemişti; biraz da endişeli bir hali vardı. "Belki de bunun için babama söylenmelisin. Bana öğretemeden hapse girdi."

Tamara, "Golf arabası sürmüşlüğüm var," dedi. "Ne kadar farklı olabilir ki?"

Aaron'm becerikli elleri nihayet motoru çalıştırdı.

Call, "Ben sürerim," dedi, babası ona araba sürmeyi öğretmişti. Yani hemen hemen. Zaten başı yeterince belada olduğundan kayıtsız, sigortasız bir araba sürmesi çok da fark ettirmeyecekti. Ayrıca o Ölümün Düşmanı'ydı, bir kanunsuz, bir asi; yasalara karşı gelmek kötülük buzdağının sadece görünen yüzü olmalıydı.

Yıkım Call'a onay verirmiş gibi havladı. Ön kol-

tuğa kurulan kurt yerini kimseye vermeye niyetli değil gibiydi.

Bitkin görünen Aaron kaportaya yaslandı. Call'a baktı. Fakat gözleri odaklanmıyor gibiydi. "Tuhaf, ha? Herkes benim kahraman olmamı umarken babam hüküm giymiş bir suçlu."

"Eh, biz bir tür büyülü nesne çaldığı için babamın peşinde olduğumuzdan seni yargılayacak durumda değilim." Call gülümsese de Aaron bunu fark etmedi.

"Sadece... Bilmiyorum. Constantine Madden kötü bir Makar'dı. Belki zamanla ben de kötü biri olurum. Belki de kanımda vardır bu."

Call başını iki yana salladı; Aaron'ın düşüncesi onu öyle şaşırtmıştı ki başta ne yanıt vereceğini bilemedi. "Şey, hayır... Bence öyle biri değilsin sen."

Tamara, "Haydi millet, arabaya binin," dedi. "Aaron, sen iyi misin?"

Aaron başım salladı. Yalpalayarak arka koltuğa geçti. Jasper ve Tamara, Morris'in bagajına sağlam kalan eşyalarını yüklediler. Neyse ki Automotones'la çarpışmak için yataktan çıktık-

ları için sırt çantaları ahırda kalmış ve hiç zarar görmemişti.

Şimdi Call'un sadece kaza yapmaması gerekiyordu. Alastair daha önce Call'un araba sürmesine izin vermişti. Call, Alastair'in bir başka araçla çektiği arabalardan birinin direksiyonuna geçmiş ya da koleksiyonuna kattığı yeni bir arabayı çiftlik arazisine park etmişti. Fakat bunlar bir arabayı adamakıllı sürmekle aynı şey değildi. Call araca binip sürücü koltuğunu ayarladı. Ayakları pedallara erişebilsin diye koltuğu öne çekti. *Gaz,* dedi içinden. *Fren.*

Ardından aynayı ayarladı çünkü Alastair de yeni bir arabaya bindiğinde hep öyle yapardı. Bu hareketinin Tamara ve Jasper'a ne yaptığını bildiğini düşündürüp güven aşılamasını ümit etti. Fakat yaptığı o tanıdık hareketlerin aklına babasını getirmesiyle çaresizlik dolu bir paniğe kapıldı.

Call asla babasının sevdiği kişi olamayacaktı. O kişi ölmüştü.

Jasper arka koltuğa geçip, "Haydi gidelim," dedi. Anlaşılan Yıkım'ın ön koltukta kalmasına karar vermişlerdi. "Tabii araba sürmeyi gerçekten biliyorsan."

"Nasıl süreceğimi biliyorum," dedi Call. Ayağını debriyajdan çekmesiyle araba hızla yola fırladı.

Morris Minor'a kesinlikle yeni amortisörler gerekiyordu. Yoldaki her tümsek çocukları hoplatıyordu. Ayıca araç benzini öyle hızlı tüketiyordu ki Call sık sık mola vermeleri gerektiğini anlamıştı. Direksiyona yapıştı, gözlerini kısarak yola baktı ve her şeyin iyi gitmesini ümit etti.

Arka koltukta Aaron kesintili bir uykuya dalmıştı ve yolculuğun sallantısına aldırış etmiyor gibiydi. Biraz kıpırdansa da uyanmadı.

Call arkadakilere, "O iyi mi?" diye seslendi.

Tamara bileğinin iç tarafını Aaron'ın alnına götürdü. "Bilmiyorum. Ateşi yok fakat terden sırılsıklam olmuş."

"Belki de çok büyü yapmıştır," dedi Jasper. "Boşluk büyüsünün bedelinin ağır olduğu söyleniyor."

Küçük bir kasabanın girişine ulaşmaları yirmi dakika almıştı. Call, Morris'e benzin doldururken Tamara ve Jasper ödeme yapmak için istasyona gittiler.

Geri geldiklerinde Call onlara, "Ne kadar tuhaf göründüğünüzü fark ettiler mi sizce?" diye sordu.

Ne de olsa üzerlerinde yanmış, çamurlu giysiler vardı. Üstelik henüz on üç yaşında çocuklardılar. Araba sürmek için kesinlikle küçüktüler.

Jasper omuz silkti. "Adam televizyon izliyordu. Ödeme yapmamız dışında hiçbir şeyi umursadığını sanmam."

"Haydi gidelim," dedi Tamara. Kıpırtısız uyuyan Aaron'ın yanına geçti. "Adam olanları anlamadan."

Tamara haritayı Call'u kasabada yönlendirmek için kullandı. Ta ki dördü geniş, boş bir park yeri olan, kepenkleri kapalı bir spor malzemesi dükkânına varana dek. Call ağır ağır ve dikkatle arabayı park etti. Aaron hâlâ uyuyordu. Tamara esnedi.

"Belki de onu dinlenmesi için bırakmalıyız," dedi Tamara.

Jasper uyku sersemi bir sesle, "Evet," dedi. "Haklısın. Ben tamamen uyanık ve her açıdan tetikteyim fakat kaos büyüsü Makarları kötü çarpıyor."

Call gözlerini devirse de o da en az diğerleri kadar bitkin düşmüştü. Öndeki iki koltuğun ara-

sında kalan konsolun üzerinden uzanıp başını Yıkım'ın üzerine koydu. Hemen sonra huzursuz bir uykuya daldı. Uyandığında Aaron uyanıktı ve Tamara ona iyi olup olmadığını soruyor, pencereden içeri sarı günışığı sızıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Ve başım dönüyor."

Call gerinerek, "Belki de yemek yemelisindir," dedi.

Aaron sırıttı. Jasper ve Tamara arabadan çıktılar. "Yemek kulağa hoş geliyor."

Call, Yıkım'a, "Burada kal oğlum," dedi. Kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Havlamak yok. Sana bir sandviç getireceğim."

Call, Yıkım temiz hava alabilsin diye arabanın penceresini aralık bıraktı. Kimsenin arabayı çalmayacağını umuyordu. Zaten bir hırsız arabayı çalmamakla akıllık ederdi. Kimse, hatta bir araba hırsızı bile Kaos Taşıyan, öfkeli bir kurdun saldırısına hazırlıklı olamazdı.

Sokakta başka dükkânlar da vardı; bunlardan biri de Tamara'nın büyük bir coşkuyla işaret ettiği bir ikinci el giysi dükkânıydı.

"Harika," dedi Tamara. "Yeni giysiler alabiliriz. Aaron, kendini iyi hissetmiyorsan..."

"Sorun yok," dedi Aaron. Hâlâ bitkin görünse de gülümsemeyi başardı.

Olumlu havayı dağıtmakta üzerine olmayan Jasper, "Ne giyersek giyelim şu senin arabanın göze batmasına engel olamayız," dedi.

Call, Jasper'a, "Araba için bir şal alabiliriz," dedi.

Dükkânda kullanılmış ve eski moda giysilerle dolu raflar vardı. Ayrıca Call'un babasının sıkça uğradığı antika fuarları ve eskicilerden tanıdığı çeşitli süs eşyaları. Singer marka dikiş makinelerine ait üç sehpa bir tezgâha dönüştürülmüştü. Tezgâhın ardında kısa, kır saçlı ve kedi gözü çerçeveli bir gözlüğü olan bir kadın oturuyordu.

Kadın kaşlarını kaldırıp, "Size ne oldu böyle?" diye sordu.

Aaron, "Toprak kayması?" dese de sesi pek de kendinden emin çıkmamıştı.

Kadın yüzünü buruşturdu. Ya Aaron'a inanmadığından ya da yürüdükçe arkalarında çamur izleri bırakan ve kurum kaplı parmaklarıyla eşyalara dokunan dört çocuğun dükkânında gezme-

si fikri onu tiksindirdiğinden. Ya da belki her iki nedenden ötürü.

Call'un mükemmel giysiyi bulması çok da zaman almadı. Babasıyla yaşadığı zamanlarda giydiği türden bir blucin ve üzerinde BÜYÜYE İNANMIYORUM yazan ve sağ alt köşesinde ezilmiş bir peri resmi olan lacivert bir tişört.

Aaron tişörtü görünce gülmeye başladı. "Sende cidden bir terslik var," dedi.

Call, Aaron'a, "Eh, sen de yoga dersine gidecekmiş gibi görünüyorsun," dedi. Aaron kendisine gri bir eşofman altı ve üzerinde bir ying-yang sembolü olan bir tişört seçmişti. Tamara siyah bir blucin bulmuş, pantolonun üstüne de elbise gibi duran bol, ipeksi bir tunik giymişti. Jasper nasılsa haki bir kumaş pantolon, bedenine uygun bir spor ceket ve aynalı gözlük bulup çıkarmıştı.

Giysiler toplam yirmi dolar tutmuştu. Tamara fiyat karşısında düşünceli bir edayla kaşlarını çatmış, parayı dışından saymaya koyulmuştu. Jasper, Tamara'nm yanından uzanıp kedi gözlüklü kadına baktı ve yüzüne en sevimli gülümsemesini kondurdu.

"Bize nereden sandviç satın alabileceğimizi söyleyebilir misiniz?" diye sordu Jasper. "İnterneti de olan bir yer var mı?"

"Ana caddeden iki blok aşağıda Bits and Bytes var," dedi kadın. Parmağıyla dördünün çıkarıp attığı, çamur yeşili üniformalara işaret etti. "Herhalde bunları çöpe atmamın bir sakıncası yoktur? Hem ne biçim giysiler bunlar?"

Call giysilere pişmanlıkla baktı. Üniformaları dördünün Magisterium okulu öğrencileri olduğunu tescil ediyordu. Üniformaları yokken geriye sadece bileklikleri kalmıştı.

"Bunlar karate giysileri," dedi Call. "Üstümüz başımız öyle kirlendi zaten. Ninjalara karşı karate yaparken."

Araya giren Aaron öyküye sadık kalarak, "O ara bir toprak kayması oldu," dedi.

Tamara ikisini tişörtlerinin arkasından tutup dükkândan çıkardı. Ana cadde neredeyse bomboştu. Ara sıra bir kaç araba yanlarından geçse de kimse dördüne dönüp bir kez daha bakmadı.

Tamara, Aaron ve Call'a sert bir bakış atıp, "Toprak kayması sırasında ninjalarla karate ya-

pıyordunuz ha?" dedi. "İkiniz biraz daha az dikkat çekmeye çalışabilir misiniz?" Bir ATM'nin önünde durdu. "Benim biraz para çekmem gerek."

"Dikkat çekmemekten bahsetmişken ATM kartından para çektiğinde yerini belirleyebildiklerini duymuştum," dedi Jasper. "Anlarsınız işte, internet üzerinden."

Call telefonunu boş yere atmış olabileceğini düşündü.

"*Polis* bunu yapabilir," dedi Aaron. "Magisterium yapmaz."

Jasper, "Nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi.

"Eh, riski göze almamız gerek," dedi Tamara. "Kalan son paramız olan yirmi dolar da gitti. Daha benzin ve yiyecek almalıyız."

Yine de parayı ATM'den alıp cebine atarken Tamara'nın elleri titriyordu.

Bits and Bytes'ın saati bir dolara bilgisayar kiralanıp internete girilebilen bir sandviççi olduğu anlaşıldı.

Aaron sandviç satın almaya giderken Call internete bağladı. Google'a *enlem* ve *boylam* sözcüklerini girdi. Anathar kelimeler onu girilen enlem

ve boylamın adresini hesaplayan bir sayfaya yönlendirdi. Değerleri hesaplama hanelerine girdi ve farenin sol düğmesine bastı.

Sonra nefesini tuttu.

Haritada hemen bir konum belirse de bağlantılı bir adres yoktu. Sadece şu sözcükler çıkmıştı: *Monument Adası, Harpswell, Maine.* Haritaya göre o bölgede ne yollar ne de evler vardı. Call oraya feribot kalktığından da şüpheliydi.

Daha da kötüsü çıkan sözcükleri internete girdiğinde bilgisayar adanın arabayla on beş saatlik mesafede olduğunu hesapladı. On beş saat! Ve Alastair yola onlardan çok daha önce koyulmuştu. Ya Alastair çoktan oraya vardıysa ne olacaktı? Ya uçakla gittiyse?

Bir an için Call paniğe kapıldı. Önündeki ekran yanıp söndü. Işıklar bir gidip bir geldi. Jasper sırıtarak Call'a baktı.

Jasper fısıltıyla, "Belki de biri Özdenetim Kapısı'ndan erken geçmiş olabilir," dedi.

Aaron elini Call'un omzuna koyup, "Sakin ol," dedi.

Call aniden ayağa kalktı. Güçlükle nefes alıyor-

du. "Benim bunu..."

"Bunu ne yapman gerek?" Aaron ona tuhaf bir bakış attı.

"Yazıcı," dedi Call. "Yazıcıdan çıktı almalıyım. Adaya gidiş yolunun çıktısını." Tezgâha doğru yürüdü. "Sizde yazıcı var mı?"

Tezgâhın arkasındaki kız, "Sayfası üç dolar," dedi.

Call, Tamara'ya, "Çıktı alabilir miyiz?" diye sordu.

Tamara iç çekti. "Gerekli bir harcama. Yap hadi."

Call yön talimatlarını yazıcıya gönderdi. Şimdi üçü de Call'a tuhaf tuhaf bakıyordu. Aaron, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Call, "Gideceğimiz yer Maine'de," dedi. "Arabayla on beş saat uzakta."

Aaron yüzünde bir hayret ifadesiyle başını jambonlu ve provolone peynirli sandviçinden kaldırdı. "Ciddi misin?"

Jasper, "Daha beter olabilirdi," deyip Call'u şaşırttı. "Alaska'da da olabilirdi."

Tamara önce etrafına sonra Call'a baktı. Kahverengi gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Yapmak zorunda olduğumdan eminim," diye karşılık verdi Call.

Tamara sandviçinden bir ısırık aldı. "Eh, o zaman herkes yemeğini bitirsin," dedi. "Galiba karayolu üzerinden Maine'e gideceğiz."

↑≋△○◎

Öğle yemeğinden sonra arabaya dönüp sırt çantalarını arkaya attılar. Call, Yıkım'ı biraz yürütüp kurda iki biftekli sandviç yedirdi. Ardından ağzını dayayıp içsin diye bir şişe suyu ters çevirdi. Kaos Taşıyan kurt şaşırtıcı bir zarafetle yiyip içti.

Tamara kopilotluk görevini üstlenirken Call arabayı sürdü. Jasper ve Aaron başlarını Yıkım'ın kürküne koymuş uyukluyorlardı. Jasper başını Kaos Taşıyan bir hayvana yasladığına bakılırsa bir hayli bitkin düşmüş olmalıydı. Bu şekilde saatler geçti.

Tamara, "Hız limitinin *altında* gittiğin için de tutuklanabilineceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Yanı başındaki fincan tutucuda ısınmış zencefil gazozu duruyordu. Saçlarının örgülerini çözüyor,

açık pencereden gelen rüzgârda geriye tarıyordu. Tamara saçlarını hep örerdi ve Call kızın saçlarının salındığında ne kadar uzun olduğunu görünce şaşırdı. Siyah ve parlak saçları Tamara'mn beline kadar iniyordu.

Call'un gaz pedalına daha da basmasıyla Morris ileri fırladı. Hız göstergesinin iğnesi sağa gittikçe araba sarsılmaya başladı.

"Of," dedi Tamara. "Belki de polisler konusunda şansımızı bir denemeliyiz."

Call, Tamara'ya anlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sence o canavarı peşimize gerçekten Magisterium mu taktı?"

Tamara tereddütlü bir sesle, "Bunu Usta Rufus'un yapacağını sanmam," dedi. Tekrar konuşmaya başladığında sözcükler ağzından aceleyle çıktı. "Fakat diğerlerini bilemem. Olanlara anlam veremiyorum bir türlü. Call, bildiğin bir şeyler varsa bize söylersin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Tamara. Hızla çalışan parmakları saçını tek ve uzun bir örgü yapmakla meşguldü.

Call yola, bulanık çizgilere ve arabayla diğer araçlar arasındaki mesafeyi korumaya odaklandı.

Tamara'ya, "Bir sonraki çıkış nerede?" diye sordu. "Benzin doldurmamız gerek."

Tamara bir kez daha, "Call," dedi. Şimdi de bilekliğiyle oynuyordu. Tamara sürekli huzursuzca kıpırdanmasa Call ne de memnun olacaktı. "Hani bana bir sırrını açmak istersen mutlaka saklarım. Kimseye söylemem."

"Babam hakkında söylediklerimi kimseye anlatmadığın gibi mi?" dedi Call. Hemen ardından da sözlerinden dolayı pişmanlık hissetti. Tamara'nın başta fal taşı gibi açılan gözleri hemen sonra öfkeyle baktı.

"Bunu neden yaptığımı *biliyorsun*," dedi Tamara. "Baban Alkahest'i çalmaya çalıştı! Aaron'ı tehlikeye atacaktı! Hem durumun düşündüğümüzden de beter olduğunu gördük. Babanın niyeti iyi değilmiş."

"Dünya Aaron'ın etrafında dönmüyor," dedi Call. Ağzından bu sözlerin çıkması kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Makar olması Aaron'ın suçu değildi. Call, o sırada Aaron uyudu-

ğu için memnundu. Oğlanın sarı saçları Yıkım'm kürküyle birleşmişti.

"Öyleyse neler oluyor Call?" diye sordu Tamara. "Çünkü içimden bir ses bunu bildiğini söylüyor."

Call'a sözcükler ağzında hapsolmuş gibi geliyordu. Tamara'ya bağırsın mı yoksa sırların yükünü üzerinden atmak adına her şeyi bir bir ortaya mı döksün bilemiyordu. Aniden araba şiddetle sarsılmaya başladı.

Tamara, "Call, yavaşla!" diye haykırdı.

Call, "*Zaten* yavaş gidiyorum," dedi. "Belki de arabayı yana çeksem..."

Aniden arabanın ön tarafında, Call ve Tamara'nın arasında Usta Rufus beliriverdi.

Usta Rufus son derece hoşnutsuz bir sesle, "Öğrencilerim," dedi. "Yaptıklarınızı açıklar mısınız?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Call ve Tamara çığlığı bastılar. Call'un eli ayağına dolaşınca araba yalpaladı. Çığlıklara bir de çığlıklara uyanan Aaron ve Jasper'm haykırışları eklendi. Yıkım havlamaya başladı. Arbede sırasında yarı saydam ve kızgın ifadeli Usta Rufus öylece arabanın ortasında, havada süzülüyordu.

Bu son şoktu. Call frene bastı ve araba kayarak yolun ortasında durdu. Bir anda herkes çığlık atmayı kesti. Bir ölüm sessizliği çöktü. Rufus hâlâ yarı saydam görünüyordu.

Call titrek bir sesle, "Öldünüz mü?" dedi.

Jasper her ne kadar korku içinde de olsa sesi-

ne çokbilmiş ve öfkeli bir ton vermeyi başararak, "Ölmedi," dedi. "Bir gök telefonundan arıyor. Hattın karşısındaki kişi işte böyle görünür."

"Ya?" Call hortum telefon dediği şeyin asıl ismini zihninin bir köşesine yazdı. Hayalinde Usta Rufus'u kucağında tuttuğu cam kavanoza hışımla bakarken canlandırdı. Rufus'a, "Demek başka bir yerdesiniz?" dedi. "Yani...tam olarak burada değilsiniz."

Usta Rufus, "Benim nerede olduğumun bir önemi yok. Önemli olan başınızın büyük bir dertte olması," dedi. "Büyük bir bela ve bir o kadar da büyük bir tehlike. Callum Hunt, zaten durumun hassas. Aaron Stewart, sen bir Makar'sın ve sorumlulukların var; *sorumlulukla hareket etmeni* de gerektiren sorumluluklar bunlar. Ve sen, Tamara Rajavi, üçünüzün arasında en çok senin bu hataya düşmeyeceğini beklerdim."

Jasper sevimli gammazcı suratını takınıp, "Usta Rufus," diye söze girdi, "bilmenizi isterim ki ben asla..."

Usta Rufus, Jasper'ın sözünü kesip, "Sana gelince Jasper deWinter," dedi. "Belki de senin hakkın-

da yanılmışımdır. Belki de başta düşündüğümden daha ilginç birisindir. Her neyse dördünüz derhal Magisterium'a dönmelisiniz."

Jasper dehşete kapılmış gibiydi ve muhtemelen bunun birçok nedeni vardı.

Call, "Magisterium'a döndünüz mü?" diye sordu.

Usta Rufus bu soruya epey kızmış gibiydi. "Evet, Magisterium'dayım, Callum. Dünü ve bugünü sizi bulmak için yaptığım verimsiz bir araştırmayla geçirmemin ardından sanırım içinizden biri izleme büyüsüne karşı korumanızı kaybetmiş olmalısınız. Görüyorum ki bir çeşit araçtasınız. Yana çekip bana nerede olduğunuzu söyleyin de büyücüler sizi kısa sürede gelip alsınlar."

Kalbi hızla atan Call, "Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Nedenmiş?" Usta Rufus'un gözleri güçlükle dizginlediği öfkesinin etkisiyle seğirdi.

Call duraksadı.

Tamara aceleyle, "Çünkü bir görevdeyiz," dedi. "Alkahest'i geri alacağız."

"Ben Makar'ım," dedi Aaron. "İnsanları kurtarmam gerek. Doğru olan onların beni kurtarması

değil, beni kurtarmak zorunda kalmak güçlerine gidiyor. Hem bana defalarca tek başıma hiçbir işte başarılı olamayacağım söylendi; bu yüzden Call karşı ağırlığım olmak için yanımda. Tamara ise zeki ve becerikli olduğu için burada. Jasper ise..."

Call, "Komiklik yapsın diye mi burada?" diye mırıldandı.

"Ben de sizin arkadaşınızım seni aptal!" diye gürledi Jasper. "Ben de zeki olabilirim!"

Aaron durumu toparlamaya çalışarak, "Her neyse," dedi. "Biz bir takımız ve Alkahest'i geri alacağız, bu yüzden lütfen peşimize başka elemental takmayın."

"Peşinize elemental takmak mı?" Usta Rufus'un sesinde samimi bir şaşkınlık vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Aaron öfkeliyken ve öfkesini belli etmemeye çalıştığı hissiz ses tonuyla, "Ne demek istediğimi biliyorsunuz," dedi. "Hepimiz biliyoruz. Automotones az kalsın bizi öldürecekti ve Magisterium'dan gelmişti. Onu bizi bulup avlaması için saldırınız."

Şimdi Usta Rufus gerçekten afallamıştı. "Bir hata olmalı. Automotones burada, esirimiz; yüz yıldır da öyle."

"Ortada bir hata yok," dedi Tamara. "Belki diğer büyücüler sizin çıraklarınız olduğumuz için size söylemediler. Fakat bunlar kesinlikle yaşandı. Automotones bir kadını da öldürdü. Evini de yakıp kül etti."

Tamara'nın sesi titriyordu.

"Bunlar yalan," dedi Usta Rufus.

Aaron, "Yalan söylemiyoruz," diye karşılık verdi. "Fakat sanırım bunun anlamı sizin bize ancak bizim size güvendiğimiz kadar güvendiğiniz."

Usta Rufus, "Öyleyse size yalan söylenmiş," dedi. "Bilmiyorum, hala neler olup bittiğini anlayamadım. Fakat Magisterium'a dönmelisiniz. Şu an bu her zamankinden de önemli. Sizi ancak burada koruyabilirim."

"Geri gelmeyeceğiz." Şaşırtıcı bir şekilde yanıt Jasper'dan gelmişti. Call'a doğru döndü. "Telefonu kapat."

Call hayalet gibi görünen Rufus'a baktı. "Ben, şey, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Toprak!" diye ciyakladı Tamara. "Toprak havanın zıddıdır."

"Doğru. Ben, şey..." Call uzanıp Miri'yi kemerindeki kılıfından çıkardı. Metal içinde toprak özelliklerini barındırırdı. "Üzgünüm," diyen Call bıçağını Rufus'un hayaleti andıran görüntüsüne daldırdı.

Rufus bir *pıt* sesiyle ortadan kayboldu. Patlayan bir baloncuk gibi.

Tamara çığlık attı.

"Onu öldürmedim, değil mi?" dedi Call. Diğerlerinin yüzlerindeki hayret ifadelerine baktı. Sadece Yıkım olanlardan etkilenmemişti. Uyandıktan hemen sonra tekrar uykuya dalmıştı.

"Hayır," dedi Jasper. "Sadece çoğu insan bağlantıyı kesmek için sadece toprağın gücünü kullanır. Fakat sanırım senden kendini öyle kısıtlamanı beklememiz zor, ucube."

Call bıçağını kınına sokup, "Ucube değilim ben," dedi.

"Biraz tuhafsın," dedi Aaron.

"Ya, evet, peki koruyucu taşını kaybeden kim?" diye sordu Call. "Taşı üniformasından alıp eski

giysilerinden birine koymayı unutan kim?"

Tamara hayal kırıklığıyla homurdandı. "Büyücüler bizi öyle buldu demek! Jasper, yaptın mı bunu?"

Afallayan Jasper ellerini havaya kaldırdı. "*O taş* o işe mi yarıyordu? Kimse söylemedi ki bana!"

Aaron, "Şimdi bunu dert etmemizin zamanı değil," dedi. "Bazı yanlışlar yaptık. Önemli olan elimizden geldiğince büyücülerden gizlenmek."

Call arabayı tekrar ana yola çıkarırken motorun teklediğini fark etti.

Aaron'ın yeniden düz kontak yapması gerekti. Morris arıza yaparsa kullanabilecekleri başka bir araç olmadığından diğerleri nefeslerini tutarak Aaron'ı izlediler. Kısa süre sonra Aaron arabayı bir kez daha çalıştırdı.

Tamara'nın elinde başka efsunlu taş olmadığından ellerindeki taşları sırayla elden ele dolaştırdılar. Böylece büyücüler doğru zamanda doğru kişiyi izleyemeyeceklerdi.

Call günün geri kalanında ve gece boyunca araba sürmeye devam ederken diğer çocuklar sırayla uyudular. Fakat Call hiç uyumadı. Her molada

daha da fazla kahve içti. Ta ki başı fırıldak gibi dönüp boynundan kopacakmış gibi gelene dek.

Artık yer şekilleri değişmiş, çevreyi dağlar sarmıştı. Hava daha soğumuş ve dut ağaçlarının, kızılcıkların yerini çamlar almıştı.

Tamara, Maine'de bir benzinciden çıkıp, "Biraz da ben sürebilirim," dedi. Artık şafak söküyordu ve her biri Call'u en az bir kez tek gözü kapalı araba sürerken yakalamıştı.

Aaron bir çikolata ve ballı çörek aldı ve çikolatayı çöreğe daldırarak bir tür tuhaf, şekerli hot dog yaptı. Call, Aaron'm seçimini beğendiğini belli etti. Jasper gevrek halkalar yiyerek onları izliyordu.

Call kahvesinden bir yudum alıp, "Hayır," dedi. Bir gözü hafifçe seğirse de buna aldırış etmedi. "İdare ederim."

Tamara omuz silkip yol haritasını Jasper'a verdi. Call'u yönlendirme sırası Jasper'daydı.

Jasper, Call'a uzunca baktıktan sonra, "Olmaz," dedi. "Uyuman gerek. Arabayı bir hendeğe süreceksin ve hepimiz öleceğiz. Sırf biraz olsun uyumaya yanaşmıyorsun diye. Azıcık kestir!"

Tamara, "Ben alarmı kurarım," dedi.

"Ben de bacaklarımı açmış olurum," dedi Aaron. "Haydi. Arka koltuğa uzan."

Diğerlerinin de durumunu anımsattığı Call'un bitkinliği ve baş dönmesi daha da artmıştı sanki. Esneyerek, "Peki," dedi. "Fakat sadece yirmi dakikalığına. Babam bunun şekerleme için ideal süre olduğunu söylerdi hep."

Tamara, "Yıkım'ı da şöyle adamakıllı bir yürüyüşe çıkarırız," dedi. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Call arka koltuğa geçti. Fakat gözlerini yumduğunda karşısında Usta Rufus'u gördü. Call'un Miri'yi görüntüsüne sapladığı Usta Rufus'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki ifade Call'a büyüyle duvara çarptırdığı babasının yüzündeki ifadeyi anımsatmıştı.

Bitkin olmasına karşın Call zihninden durmaksızın aynı görüntülerin geçmesine engel olamıyordu.

Görüntüleri kafasından attıkça yerlerini yenileri alıyordu. Henüz gerçekleşmemiş fakat olası olaylara dair görüntüler. Call'un aslında kim olduğunu öğrendiğinde Aaron'ın yüzünde beliren kandırılmışlık ifadesi, Tamara'nın yüzündeki öfke.

Jasper'ın yüzündeki Call hakkında haklı çıktığını belli eden kibirli ve kendinden emin ifade.

Sonunda pes eden Call arabadan çıktı. Sabahın ilk ışıkları benek benek çimlere düşüyor, uzak bir kuş ötüşü çevreye yayılıyordu. Aaron, Tamara ve Yıkım gitmişlerdi. Fakat Jasper yıpranmış bir piknik masasında oturuyordu. Parmaklarından çıkardığı kıvılcımlarla bir çam kozalağını ateşe veren Jasper kozalağın kora dönüşünü izliyordu.

"Uyuyor olman gerekiyordu," dedi Jasper.

Call ona, "Biliyorum," dedi. "Fakat diğerleri yokken seninle bir konu hakkında konuşmak istedim."

Jasper gözlerini kıstı. "Vay, arkadaşlarının arkasından iş çevireceksin demek? Bu ilginç olabilir."

Call piknik masasına oturdu. Rüzgâr çıktı ve Call'un saçlarını gözlerinin içine üfledi. "Haritadaki hedefe ulaştığımızda umarım babamı orada buluruz ve Alkahest hâlâ onda olur. Fakat onunla konuşmam gerek... yalnız."

"Ne hakkında?"

"Beni dinler fakat bir grup çırağın kendisine saldıracağı fikrine kapılmazsa. Ayrıca Aaron'ın

ona çok yaklaşmasını istemiyorum. Hani babam *gerçekten* ona zarar vermek isteyebilir diye. Senin ve Tamara'nın uzak durmanızı istiyorum, en azından konuşmam bitene dek."

Hâlâ şüpheci ve ikna olmamış görünen Jasper, "Bana neden anlatıyorsun bunları?" dedi.

Call ona gerçeği, dostlarına yalan söylemektense Jasper'a yalan söylemeyi daha kolay bulduğunu söyleyemezdi. "Çünkü Aaron'ı korumayı beni korumaktan daha önemli görüyorsun."

"Bu doğru," dedi Jasper. "Aaron Makar. Sen ise sadece..." Call'a soran gözlerle baktı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ya," dedi Call. "Al benden de o kadar."

Jasper tek kelime daha edemeden Tamara ve Aaron ağaçların arasında belirdiler. Yıkım yanlarında heyecanla hoplayıp zıplıyordu.

Call oturduğu banktan kalktı. "Yıkım neden bu kadar mutlu?"

Tamara kınayan bir sesle, "Bir sincap yedi," dedi.

Call arabaya doğru yürürken bir an eğilip Yıkım'ın başını okşadı ve, "İyi köpek," diye fısılda-

dı, "mükemmel avcılık içgüdülerin var. İnsanları değil, sincapları yiyeceğiz, değil mi?"

Aaron, "Yıkım'ın karakterini şekillendirmek için asla çok erken değil," dedi.

"Ben de tam bunu düşünüyordum." Call ve Aaron gönülsüz Yıkım'm arka koltuğa geçmesine yardım ettiler. Jasper ve Tamara da Yıkım'ın ardından araca binerken Aaron öne, Call'un yanındaki koltuğa geçti.

Hepsi oturunca arabanın kapıları aynı anda kapanıverdi.

Tamara, "Neler oluyor?" diye sordu. Kapısını ne kadar kurcalasa da açılmadı. Aracın hiçbir kapısı açılmıyordu. "Arabayı çalıştır Aaron!"

Aaron, Call'un üzerinden eğilip kablolara uzanıp düz kontak yapmaya çalışsa da hiçbir şey olmadı. Motordan tek bir ses bile gelmedi. Call'un sırtından aşağı terler süzülmeye başladı. Neler oluyordu?

Jasper arka koltuktan, "Metal büyüsü kullanmaya çalışsam da kıvılcımlar kendi elimi acıttı," diye bağırdı.

Tamara, "Kontak büyüyle korunuyor olmalı," dedi.

Ön camın önünden hızla bir şey geçti. Call haykırırken Aaron irkilerek geriledi ve kablolar ellerinden düştü.

İki iri hava elementali arabanın karşısında belirdi. Biri altı bacaklı bir ata benziyordu; tek fark cüssesinin normal bir atın iki misli olmasıydı. Diğer yaratık kanatlı bir brontosaurus'u andırıyordu. İkisine de yular ve eyer takılmıştı. Birine Usta Rockmaple, diğerine Usta Milagros biniyordu.

"Başımız büyük dertte," dedi Jasper.

Usta Milagros altı bacaklı atın sırtından inip arabaya doğru yürüdü. Ellerini kaldırıp parmaklarını açtı ve avuçlarından pırıltılı metal lifler çıkardı. Lifler arabanın önünü sarıp saniyeler içinde aracı olduğu yere yapıştırdı.

Milagros metal büyüsü yaparken ön camdan çocuklara baktı. Başını kınayan bir edayla sallasa da Callum'a kadın içinde bulundukları durumu gülünç buluyormuş gibi geldi.

Usta Milagros çocuklarla hiç konuşmadan arkasına dönüp elementallerin yanına gitti. Rockmaple'a metal bir halat attı ve kendi elementalinin sırtına çıkıp kendi halatını eyerin önünde-

ki çıkıntıya bağladı.

Tamara, "Aman Tanrım," dedi. "Arabadan hemen çıkmamız gerek."

Tamara kapıya atılsa da araba çoktan bir balonun altındaki sepet gibi havaya yükselmişti bile. Aracın içindekiler tiz çığlıklar atarken haritalar, boş gazoz kutuları ve çikolata ambalajları arabanın ön panelinden ve fincan tutacaklarından uçup arabanın dört yanına dağıldı.

Call rüzgâr sesinde sesini duyurmaya çalışarak, "Ne yapıyorlar?" dedi.

Jasper ona, "Bizi Magisterium'a geri götürüyorlar, ne sandın?" diye bağırdı.

"Virginia'ya kadar uçuracaklar mı bizi? Normal birileri bu durumu fark etmeyecek mi?"

"Hava büyüsüyle görülmememizi sağlıyor olabilirler," dedi Tamara. Araba aşağıdaki ormanın üzerinde sallanırken bir çığlık attı. Call sadece kilometrelerce uzayan, yeşil ağaçlar görebiliyordu.

Aaron onlara, "Filmlerde insanlar gardiyanlar dışarı çıkmalarına izin versinler diye hasta taklidi yapar," dedi. "Belki de içimizden biri kusacakmış gibi yapabilir ya da ağzından köpükler çıkarabilir."

Call, "Kuduzmuşuz gibi mi?" diye sordu.

"Tartışacak zaman yok," dedi Tamara. Müthiş bir panik içinde olduğu yüzünden okunan Tamara elini çantasına uzatıp içi berrak bir sıvıyla dolu, küçük bir şişe çıkardı. "Yanımda el sabunu da var. Çabuk, Jasper, iç şunu. Ağzının köpüreceği garanti."

Jasper, "Ben bunu *iç-mem*," dedi. "Ben bir de Winter'ım. Biz ağzımızdan köpükler saçmayız."

Aaron gözlerini kısıp arabayı Noel Baba'nın kızağı gibi çeken hava elementallerine baktı. Kendi planını gözden geçiriyormuş gibi bir hali vardı. "Bağırsak da bizi duyacaklarını sanmam," dedi.

Call koltuğunda dönüp, "Bir saniye," dedi. "Hayatım boyunca babamın arabalar üzerinde çalışmasını izledim. İlk ne çürüyor biliyor musunuz? Taban sacı. Aşağı bakın. Zemin küflü, değil mi? Tek yapmamız gereken tekmelemek."

Bir süre diğerlerinin tek tepkisi gözlerini Call'a dikmek oldu. Ardından Tamara yeri tüm gücüyle tekmelemeye başladı. Yıkım koltuğun üzerine sıçrayıp inlemeye başlarken Aaron da sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa geçip tekmeleme işine yardımcı olmaya başladı. Üç tekmenin ardından

çizmeli ayağı zemini deldi.

Jasper hayretle, "İşe yarayacak bu!" diye bağırdı.

Birkaç tekme daha atmalarının ardından arabanın zeminini kaldırmayı başardılar. Tamara önce Call'a sonra Aaron'a baktı.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Yıkım'ı ben alıyorum," dedi Call.

Jasper, "Durun biraz, beni kim alacak?" diye sorsa da Call onu duymazlıktan geldi. Köpeğini ve sırt çantasını tutan Call kendisini arabanın altındaki karanlıktan aşağı bıraktı. Bacaklarını sağa sola savuran, kuyruğunu çeviren Yıkım acı acı havladı.

Call büyü yapmak için havadan yararlanarak çevresine ve altına görünmez bir hava ağı dokudu. Düşüşlerinin yavaşlaması ve aşağıdaki ormana ağır ağır inmeye başlamalarıyla Yıkım havlamayı bıraktı.

Call sırtüsü yere çarpsa da çarpmanın etkisi hafifti. Yıkım'ı bıraktı; gözlerini şaşkınca sağa sola çeviren kurt doğruldu. Call tam olarak nerede olduklarından emin olamıyordu ve panik içindeydi. Haritayı ezberlemediği için kendisine lanet

okudu. Fakat hemen sonra her halükârda nerede olduklarını bulamayacağını fark etti. Ellerinde harita olsa da hiçbir işe yaramazdı.

Yanında duran Yıkım, her an yeniden uçmak zorunda bırakılacakmış gibi inledi. Siyah saç örgüsü başının etrafında gezinen Tamara zarifçe aşağı süzülürken Yıkım havladı. Tamara yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir kütüğün üzerine kondu. "Bu muhteşemdi," dedi. "Hep ateş büyüsü favorim olmuştur fakat hava..."

GÜM! Jasper bir çam iğnesi yığının içine sertçe indi. Hemen ardından da yanına Aaron kondu. Kollarım kavuşturan Aaron'ın öfkeli bir hali vardı.

Jasper, "Düşmeme göz yumdun," diye sızlandı.

Aaron, "Hayır," diye kendisini savundu. "Bana kendi başına halledebileceğini söyledi! Başının çaresine bakacağını da!"

Call, "Bana göre hava hoş," dedi. Tamara ona sert bir bakış atıp susturdu ve doğrulmaya çalışan Jasper'ın yanına koştu.

Jasper, "Of," diye mırıldandı ve yere yıkıldı. "Of, of, of."

Tamara çektiği ilgiyi son kırıntısına dek sömü-

ren Jasper'ın üzerine eğildi.

"Ah, acı," dedi. "Öyle canım yanıyor ki."

Tamara, "Aaron, sırt çantanda ilkyardım seti yok muydu?" dedi.

"Vardı, fakat çantam arabada kaldı." Aaron göğe baktı. "Sizce boş bir arabayı çektiklerinin farkına ne zaman varırlar?"

Tamara, "Çok da uzun süreceğini sanmam," dedi. "Saklanmamız gerek."

"Doğru," dedi Aaron. "Tamara, Jasper, geri çekilin." Uzanıp Call'un bileğini kavradı. "Call. Burada kal."

Şaşıran Call olduğu yerde kalırken Tamara, Jasper ve Yıkım birkaç metre öteye gittiler. Aaron bitkin görünüyordu; Call muhtemelen hepsinin en az onun kadar yorgun olduğunu düşündü. Hava büyüsünün yan etkileri ortaya çıkmaya başlamış, Call'u ayakta tutan adrenalin akışını durdurmuştu. Öyle yirmi dakikalık bir şekerlemenin bir faydası olmazdı. Call'a her an yere yığılabilirmiş gibi geliyordu.

Aaron derin bir nefes alıp Call'un bileğini tutmayan elini havaya kaldırdı. parmaklarından siyah bir parıltı çıkıyordu. Karanlık avucundan asit

gibi döküldü ve yayıldığı zemini eritti.

Call yine bedeni içeriden çekiştiriliyormuş hissine kapılınca Aaron'ın kaos büyüsü kullanmak için kendisinden yaralandığını anladı. Gözleri kapalı olan Aaron parmaklarını Call'un tenine gömmüştü.

Call, "Aaron?" dese de Aaron hiçbir tepki vermedi. İkisinin ayakları altındaki toprak bir girdap gibi çalkalanıyordu. Neler olduğunu görmek güç olsa da büyünün etkisi yeri sarsıyordu. Tamara dengesini kaybetmemek için Jasper'a tutundı.

"Aaron!" Call ilk kez Ölümün Düşmanı'nın kardeşi Jericho'nun nasıl ölmüş olabileceğini hayalinde canlandırabiliyordu. Constantine büyüye kendisini öyle çok kaptırmış olmalıydı ki iş işten geçene dek kardeşinin varlığını unutmuştu.

Aaron, Call'un kolunu daha da sıktı. Derin derin nefes alıyordu. Savrulan topraktan kalkan toz dağılmaya başladığında Call ve diğerleri Aaron'ın yerden büyük bir parça kopardığını; kocaman, otlarla kaplı bir kaya parçasıyla gizlenen bir delik açtığını fark ettiler.

Jasper, "Bizim için toprakta bir mağara açmışsın," dedi. "Vay be."

Aaron gözlerini Jasper'a çevirdi; terli saçları alnına yapışmıştı. Call'a Aaron ciddi ciddi Jasper'ı Boşluk'a göndermeyi düşünüyor olabilirmiş gibi geldi.

"Dinlenelim," dedi Tamara. "Call, Alastair'e ulaşmak için acele ettiğini biliyorum fakat hava büyüsü bizi bitirdi." Tamara'nın rengi biraz solgundu, Jasper'ın da. "Gücümüzü toplayana kadar saklanalım."

Call itiraz etmek istese de yapamadı. Çok yorgundu. Mağaraya girip yere uzandı. Bir battaniyesi olsaydı keşke... Uykuya dalmadan önce aklından son geçen düşünce bu oldu. Başına bir darbe almışçasına çabuk dalmıştı uykuya.

Uyandığında güneş turuncu ışıklar yayarak batıyordu. Tamara yanında, bir eli Yıkım'ın kürkünde uyukluyordu. Tamara'mn diğer yanında gözleri kapalı olan Aaron rahatsız bir uykuda sağa sola dönüyordu. Jasper da uyuyordu; başının altında yastık niyetine kullandığı ceketi vardı.

Call mağaranın dışından hışırtılar geldiğini işitti. Seslerin kaynağının bir çeşit hayvan olup olmadığını merak etti.

Çantasını karıştırdığında yarısı yenmiş bir çikolata buldu ve bir çırpıda yiyiverdi. Ne kadar zamandır dinlendiğinden emin olamasa da kendisini bu göreve atıldığı andan beri ilk kez bu kadar dinç ve tetikte hissediyordu. Tuhaf bir rahatlama hissetti.

Onlardan ayrılmalıyım, diye düşündü.

Üçü zaten yeterince yol gelmişti. Call'un hiç öyle arkadaşları olmamıştı. Ona yardım etmek için her şeylerini tehlikeye atmaya gönüllü arkadaşlar. Arkadaşlarını felakete sürükleyerek ödüllendirmek istemiyordu.

Sonra Call bir hışırtı daha işitti. Bu kez ses daha da yakından gelmişti. Bir hayvan sesine benzemiyordu bu; daha çok çalıların arasında ağır ağır ve sessizce ilerleyen bir sürüden gelir gibiydi.

Planını gözden geçirme ihtiyacı duydu.

Call, "Tamara, uyan," diye fısıldadı. Tamara'yı ayağıyla dürttü. "Dışarıda bir şey var."

Tamara yan dönüp gözlerini açtı. "Hım?"

Call sessizce, "Dışarıda," dedi. "Bir şey var."

Tamara, Aaron'ı dürtüp Jasper'ı da uyandırdı. İkisi de esneyip uyandırıldıkları için homurdandı.

Jasper, "Ben bir şey duymuyorum," diye şikayet etti.

"Gidip bakalım," diye fısıldadı Aaron. "Haydi."

Tamara sessizce, "Ya büyücüler geldiyse?" dedi. "Belki saklandığımız yerden hiç çıkmasak daha iyi olur?"

Call başını iki yana salladı. "İçeri girerlerse kaçacak yerimiz olmaz. Tam anlamıyla bir çıkmaz sokakta kalırız."

Kimse bunu inkâr edemezdi. Böylece eşyalarını toplayıp Yıkım'ı yanlarına alarak mağaradan çıktılar. Gece olmak üzereydi.

"Hayal görüyorsun," dedi Jasper. "Orada hiçbir şey yok."

Fakat hemen ardından sesi hepsi işitti. Aynı anda iki yerden gelen bir hışırtı.

"Belki de büyücüler bizi buldular," dedi Aaron. "Belki de yapmamız gereken..."

Fakat yaprakların arasından çıkan bir büyücü değildi.

Kaos Taşıyan bir insandı bu. Yüz kasları gevşekti ve dik dik bakan, parlak ve bir kaleydoskopu andıran gözlerinin içinde bir sürü rengin

döndüğü bir insan. İri yarı adamın üzerinde siyah, yırtık pırtık giysiler vardı. Call bu giysinin bir üniformadan geri kalanlar olduğunu fark etti. Yırtık, eski, çamurlu ve kanlı bir üniforma. Kalbinin üzerinde bir amblem olsa da Call karanlıkta şekli seçemiyordu.

Jasper kireç kesilmişti. Call oğlanın daha önce hiç Kaos Taşıyan bir insan görmediğini fark etti.

Call daha korkmaya vakit bulamadan bir başka Kaos Taşıyan solunda belirdi. Call, Miri'yi sıkıca kavrayarak döndüğünde üçüncü bir Kaos Taşıyan sağındaki çalıların arasından çıktı. Sonra bir tane, bir tane, bir tane daha. Solgun, gözleri çökmüş Kaos Taşıyanlar her yönden üzerlerine geliyordu.

Sayı üstünlüğü Düşman'ın ordusundaydı.

Jasper nefes nefese, "Ne...yapacağız?" dedi. Yerden bir sopa alıp savurdu. Tamara ellerinde bir ateş topunu şekillendiriyordu. Elleri hiç titremese de yüzündeki ifadeden panik okunabiliyordu.

Aaron, "Arkama geçin," dedi. "Hepiniz."

Jasper seve seve Aaron'ın arkasına geçti. Tamara hâlâ ateş topu üzerinde çalışsa da çoktan

Aaron'ın arkasına geçmişti. Kaos Taşıyanların çoğu açıklığın iki yanında kümelenmiş, dördünü fırıl fırıl gözleriyle izliyorlardı. Sessizlikleri ürkütücüydü.

"Geçmeyeceğim," dedi Call. Korkmuyordu. Nedenini de bilmiyordu. "Yapamazsın. Ben senin karşı ağırlığınım ve yeterince dinlenmediğini görebiliyorum. Yeniden büyü yapman için henüz çok erken."

Aaron çenesini sıktı. "Denemek zorundayım."

Ordu harekete geçince Call bu kez, "Sayıları çok fazla," dedi. "Kaos seni yutar."

Aaron sertçe, "O zaman onları da yanımda götürürüm," dedi. "Alkahest'tense bunu yeğlerim, tamam mı?"

"Aaron..."

Aaron, "Üzgünüm" dedi. Çam iğnelerinin üzerinde kayarak yaratıkların üzerine koştu. Tamara başını ateş topundan kaldırıp haykırdı.

"Aaron, eğil!"

Aaron eğildi. Tamara ateş topunu fırlattı. Top Aaron'ın başının üzerinden bir yay şekli çizerek geçti ve patladı. Kaos Taşıyanların bir kısmı tu-

tuşsa da ilerlemeye devam ettiler. Yere yığılırken ve hâlâ yanarken yüzlerindeki ifadeler değişmiyordu.

Şimdi Call hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Aaron düşman ordusunun ilk hattına yaklaşıyordu. Elini kaldırdı ve kaos avucunda küçük bir hortum gibi dönmeye ve büyümeye başladı. Yukarı yükseldi...

Kaos Taşıyanlar Aaron'ın yanına varmışlardı. Bir an için kalabalık Aaron'ı yutacak gibi olunca Call'un yüreği sıkıştı.

Call yaratıklara doğru hareketlense de hemen sonra durdu. Aaron'u tekrar görebiliyordu. Aaron sersemlemişti ve hiç kıpırdamıyordu. Kaos Taşıyanlar etrafını sarmıştı ve ona dokunmak için hiçbir hamle yapmıyorlardı. Manzara bir akarsuyun bir kayanın etrafından dolaşan sularını andırıyordu.

Aaron'ın yanından geçtiler. Call şimdi Kaos Taşıyanların üzerlerine yürüdüğü Jasper ve Tamara'nın derin derin nefes aldığını işitebiliyordu. Belki de yaratıklar Aaron'a hücum etmeden önce daha zayıf olanların hakkından gelmek is-

tiyorlardı. Dördünde sadece Call'un bıçağı vardı. Fakat Call, Miri'nin ne kadar işe yarayacağından emin değildi. Orada Tamara, Jasper ve Aaron'ı korumaya çalışırken ölecek miydi yoksa? En azından kahramanca bir ölüm olurdu bu. Belki böylece Call'un babasının düşündüğü şey olmadığı da ispatlanırdı.

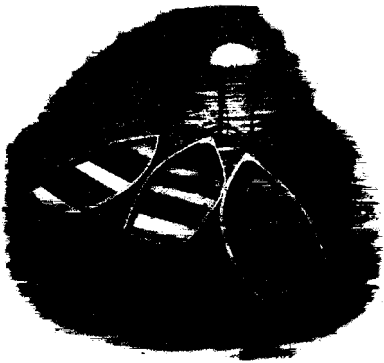
Kaos Taşıyanlar Jasper ve Tamara'nın yanına vardılar. Aaron yaratıkları iteleyerek kalabalığın içinde ilerlemeye, arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyordu. İlk gördükleri Kaos Taşıyan, iğneli bileklikleri olan o iriyarı adam Call'un önünde durdu.

Call, Miri'yi daha da sıkı kavradı. Ne olursa olsun savaşarak ölecekti.

Kaos Taşıyan konuştu. Sesi belli ki uzun zamandır kullanılmadığından boğuk çıkıyordu. Yaratık dönen gözlerini Call'a dikip, "Efendimiz," dedi. "Uzun zamandır bekliyorduk sizi."

İlk Kaos Taşıyan, Call'un önünde diz çöktü. Sonra biri, sonra biri daha. Ta ki hepsi diz çökene ve Aaron kalabalığın ortasında tek başına dikilip açıklığın diğer yanından Call'a hayretle bakana dek.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaos Taşıyanların lideri (en azından Call adamm yaratıkların lideri olduğunu düşünüyordu), "Efendimiz," dedi. "Sizin için Makar'ı öldürelim mi?"

Dehşete kapılan Call hemen, "Hayır," dedi. "Hayır, sadece... Olduğunuz yerde kalın." Sonra Yıkım'a sesleniyormuş gibi, "Kıpırdamayın," diye ekledi.

Kaos Taşıyanlardan hiçbiri yerinden kımıldamadı. Aaron, Call'a doğru yürümeye başladı. Çam iğneleri çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Temkinli hareketlerle diz çöken yaratık ordusunun arasında ilerledi.

"Neler oluyor?" dedi Jasper.

Call omzunda bir el hissetti. Döndüğünde kendisine dokunanın Tamara olduğunu gördü. Tamara, Kaos Taşıyanlara bakıyordu; gözlerini yaratıklardan ayırıp Call'a dikti. "Bunun ne anlama geldiğini söyle bize," dedi. "Onlar için ne ifade ettiğini söyle."

Sesinden belliydi; Tamara henüz yanıtı bilmiyor olsa da büyük bir şüphe içindeydi. Call, Tamara'nın gerçeği öğrendiğinde öfkeleneceğini düşünmüştü. Fakat öfkeli değildi. Müthiş kederli bir hali vardı ki bu daha beterdi.

"Call?" dedi Aaron. Şimdi Call'dan ancak birkaç metre ötede dursa da aralarındaki mesafe Call'a çok uzun geliyordu. Aaron kararsızca olduğu yerde dikiliyor; etrafındaki, dizleri üstünde emir bekleyen Kaos Taşıyanlara bakmamaya çalışıyordu. Call yaratıklara baktı. Kimisinin bedeni genç, kimisinin yaşlıydı. Fakat hiçbiri on dört yaşından küçük değildi. Hiçbiri Call'dan küçük değildi.

Tamara başını iki yana salladı. "Sana yalan söylediğim için bana çok kızmıştın. Şimdi bize yalan söyleme."

İşkence gibi uzayan, korkunç bir sessizlik çöktü. Jasper (elinde hâlâ kendisini koruyabilecekmiş gibi sopasını tutarak) olanları izliyordu. Aaron ise ümitle Call'a bakıyor, sanki onun tüm bunları açıklığa kavuşturabileceğini umuyordu. En kötüsü de buydu.

"Ben... Ölümün Düşmanı'yım," dedi Call. Kaos Taşıyanlardan bir gürültü yükseldi; hepsi de aynı anda iç çekmişti. Hiçbiri kımıldamadı. Fakat bu hareketsizlikleri ancak Call'un sözlerinin korkunç bir kanıtı olmuştu. "Ben Constantine Madden'ım, ya da ondan geriye her ne kaldıysa oyum..."

Aaron ağır ağır konuşarak, Call'un başını fazla sert çarpmış olabileceğini düşünürmüş gibi "Bu mümkün değil," dedi. "Ölümün Düşmanı hayatta. Bizimle savaş halinde!"

"Hayır, savaşan Usta Joseph," dedi Call. Kendisine yapılan, kabul etmek istemediği açıklamayı güçlükle dillendirdi. "Ölümün Düşmanı Soğuk Katliam'da ölmek üzereydi. Ruhunu bir bebeğin bedenine aktardı." Call yutkundu. "O bebek bendim. Ruhum Constantine Madden'ın ruhu. *Ben* Constantine'ım."

Jasper, Call'u, "Demek gerçek Callum Hunt'ı öldürüp yerine geçtin," diye suçladı. Avucunun içinde bir alev belirdi. Ateş tuttuğu sopaya ucu tutuşana dek yayıldı. Muhtemelen Jasper'ın o zamana dek gerçekleştirdiği en iyi ateş gösterisi buydu. Fakat Jasper bunun farkına bile varmamış gibiydi. "Çabuk... Hepimiz öldürülmeden, Makar'ı öldürmeden önce onu ortadan kaldırmamız gerek. Aaron, kaçman gerek!"

Fakat Aaron olduğu yerden kıpırdamadı. Call'a yüzünde şaşkın, perişan bir ifadeyle bakıyordu. Nihayet, "Fakat o sen olamazsın," dedi. "En yakın arkadaşımsın benim."

Kaos Taşıyanların lideri ayağa fırladı. Diğer Kaos Taşıyanlar da bir kuklalar ordusu gibi doğruldu. Call'un yanından orada yokmuş gibi geçip Jasper'a doğru yürümeye başladılar.

"*Durun*," diye bağırdı Call. "Yapmayın! Hepiniz durun."

Hiçbir şey olmadı. Ölü gözlü savaşçılar yürümeye devam ettiler. Hızlı ilerlemeseler de geri kaçmayan Jasper'a adım adım yaklaşıyorlardı. Jasper'ın elindeki alev hâlâ canlıydı ve gözlerin-

de korkunç, savaşarak ölmeye hazırmış gibi bir bakış vardı. Yolculuk boyunca şikayet eden, ufak tefek yaralar alınca mızmızlanan Jasper'dan çok farklı bir Jasper'dı bu. Bu Jasper korkusuz görünüyordu.

Fakat Call, Jasper'ın cesaretinin ona bir fayda getirmeyeceğini biliyordu. Jasper ne denli korkusuz da olsa yüzlerce Kaos Taşıyanla baş edemezdi. Yaratıklar Call'a itaat ettiklerinde Call dehşete düşmüştü; şimdi ise kendisine *itaat etmedikleri* için dehşet içindeydi.

Call bir kez daha, "Durun!" diye bağırdı. Sesi çınladı. "Siz kaostan ve Boşluk'tan doğanlar, durun! Emrediyorum!"

Kaos Taşıyanlar birden durdular. Jasper hızlı hızlı soluyordu; yanında duran Tamara'nın avucundan ışık yayılıyordu. Aaron da ikisinin yanına gitmişti. Kalbi hızlı atıyordu. Arkadaşları yanında saf tutmuştu.

"Bilmiyordum," dedi Call. Kendi sesindeki yakarışı fark etti. "Magisterium'a geldiğimde bunu bilmiyordum."

Hepsi gözlerini ona dikti. Nihayet Tamara ko-

nuştu. "Ben sana inanıyorum Call," dedi.

Call yutkunup konuşmasına devam etti. "Çoğu zaman bu bana mümkün bile değilmiş gibi geliyor. Kimsenin canını yakmayacağım, tamam mı? Fakat Jasper, bana saldırırsan Kaos Taşıyanlar seni öldürür. Onları durdurabileceğimden emin değilim."

Aaron, "Ne zaman öğrendin peki?" diye sordu. "Senin...olduğun şey olduğunu?"

"Geçen yıl, bowling salonunda," diye yanıt verdi Call. "Usta Joseph söyledi fakat ona inanmak istemedim. Babam ise sanırım hep kuşkulanıyordu."

"Ve sen Magisterium'u başarısız olup bırakmadığın için çılgına döndü," dedi Jasper. "Çünkü kötü olduğunu biliyordu. Bir canavar olduğunu biliyordu."

Call irkildi.

"Baban bu yüzden Usta Rufus'tan büyü gücünü bağlamasını istemişti," dedi Aaron.

Call, Aaron'ın Jasper'a karşı çıkmasını ne kadar çok arzu ettiğini ancak Aaron bunu yapmadığında fark etti. "Dinleyin, işte size daha önce bir anlam ifade etmeyeceği için açıklayamadığım kısım. Ba-

bam Alkahest'le Aaron'a zarar vermek istemiyor. Niyeti beni düzeltmek."

"Seni düzeltmek mi?" dedi Jasper. "Seni öldürmesi gerek."

"Belki de," dedi Call. "Fakat kesinlikle yapmaya çalıştığı şey yüzünden ölmeyi hak etmiyor."

Aaron, "Peki, o halde ne istiyorsun Call?" diye sordu.

"Daha önce ne istiyorsam onu!" diye bağırdı Call. "Sizden Alkahest'i ele geçirip Collegium'a geri götürmenizi istiyorum. Babamı kurtarmak istiyorum. Bundan böyle korkunç sırlarım olmasın istiyorum!"

"Fakat Ölümün Düşmam'm mağlup etmek istemiyorsun," dedi Jasper.

"Ölümün düşmanı *benim*!" diye haykırdı Call. "Düşman'ı mağlup ettik bile! Ben *sizin tarafınızdayım*."

"Gerçekten mi?" Jasper başını iki yana salladı. "O halde buradan gitmek istesem Kaos Taşıyanlara beni durdurmalarını söylemeyeceksin demek?"

Call, Tamara ve Aaron'ın bakışları altında uzunca bir süre duraksadı. Nihayet, "Hayır, seni

durdururum," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Call durumu açıklamaya çalıştı. "Çok yaklaştık," dedi. "Babama çok yaklaştık. Alkahest hâlâ onda ve eldiveni Usta Joseph'a verecek. Usta Joseph ise Alkahest'i beni öldürmek için kullanmayacak; o beni canlı istiyor. Babamı öldürecek, Aaron'ı öldürecek ve sonrasında kim bilir neler yapacak. Başladığımız işi *bitirmek zorundayız.*"

Call kendisini anlamalarını dileyerek diğerlerine baktı. Uzunca bir süre sonra Tamara başını hafifçe salladı. "Peki, sırada ne var?" diye sordu.

Call, Kaos Taşıyanlara doğru döndü. "Bizi Usta Joseph'a götürün," diye emretti. "Oraya kadar bize eşlik edin, hiçbirimize zarar vermeyin ve ona yolda olduğumuzu söylemeyin."

Kaos Taşıyanlar Call'un iki yanına geçip yürümeye başladılar. Aaron, Tamara ve Jasper da etraflarını çeviren kalabalıkla beraber sürüklenmeye başladılar. Cesedi andıran bedenlerin çevrelediği dar bir yolda yürüyorlardı; bu sahne Call'un aklına İncil'de geçen Kızıldeniz'in ayrılışı anını canlandıran tabloları getirdi. Kaos Taşıyanların

gittikleri yön dışında bir yöne sapmak, onların yürüyüş temposuna ayak uydurmadan ilerlemek mümkün değildi.

Bir ölüm sessizliği içinde karanlık ormanda yürüdüler. Ayaklarının altında çam iğneleri çıtırdıyordu. Kendi türünün yanında olmaktan memnun olan Yıkım, kalabalığın yanında neşeyle ilerliyordu. Her adımda Call korkunç bir yalnızlık hissinin içini daha da sardığını hissediyordu. Bu yolculuğun ardından Magisterium'a geri dönemeyecekti. Artık dostları, Usta Rufus'tan aldığı dersler, yemekhanede liken yemekleri ya da Celia'yla galeride oynadıkları oyunlar olmayacaktı.

En azından Yıkım da onunla gelecekti. Call birlikte nereye gideceklerini bilmese de.

Uzun, Call'un bacağına müthiş bir ağrı saplanacak kadar uzun bir süre yürüdüler. Call yavaşladığını, Kaos Taşıyanların çoğunun da ona ayak uydurmak için yavaşladığını hissedebiliyordu.

Demek ki yürüyüş temposunu belirleyen *kendisiydi.*

Aaron, Call'un yanına geldi. "Karşı ağırlığım olacaktın," dedi. Call, Aaron'ın karşı ağırlığı ol-

mayı ne kadar da çok istediğini ancak Aaron bu olasılığın artık geçmişte kaldığını ima ettiğinde fark etmişti.

"Bilmiyordum," dedi. "Teklif bana geldiğinde tüm bunlardan haberim yoktu."

Aaron, "Seninle çarpışmak istemiyorum," diye ekledi. Jasper ve Tamara önden gidiyor, Tamara telaşlı bir ses tonuyla Jasper'la konuşuyordu. "İstemiyorum fakat eninde sonunda bu olacak, değil mi? Kaderimiz bu: Birbirimizi öldürmek."

"Seni öldürmek istediğime gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" dedi Call. "Seni öldürmek istesem bunu yapabilirdim. Seni uyurken öldürebilirdim. Şimdiye kadar milyonlarca defa yapabilirdim bunu. Kafanı uçurabilirdim mesela!"

"Ne de ikna edici," diye mırıldandı Aaron. "Tamara!"

Tamara, Jasper'dan ayrılıp Call ve Aaron'ın yanına geldi. Jasper yanında birkaç Kaos Taşıyanla önden yürümeye devam etti.

Aaron, "Neden az önce öyle söyledin?" diye sordu. "Yani Call'a inandığını?"

"Çünkü başarısız olup Magisterium'a girmeme-

ye çalıştı," dedi. "Gerçekten okula girmek istemiyordu. Constantine Madden olduğunu bilse ustaların yanında olmayı, onları gözetlemeyi isterdi. Oysa Call onları kızdırmıştı." Tamara, "Ayrıca," dedi, "Constantine Madden cazibesiyle ünlüdür fakat Call'un öyle olmadığı aşikar."

Call bacağındaki acı karşısında yüzünü ekşiterek, "Teşekkürler," dedi. Dinlenmeden daha ne kadar yürüyebileceğinden emin değildi. "Ne iç açıcı sözler."

"Ayrıca," dedi Tamara, "rol yapmanın yetmeyeceği bazı konular var."

Call, Tamara'ya ne kastettiğini soracakken ayağı bir köke takıldı ve tökezleyip dizlerinin üzerine düştü. Kaos Taşıyanlar aniden durdular. Jasper'ın önündekiler dönüp ellerini göğüslerine yaslayıp onu durdurdular.

Call homurdandı. Bir o yana bir bu yana dönerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Kaos Taşıyanlardan biri onu kaldırdı. Call'un bir kediyi tutup kaldıracağı kadar kolaylıkla. Bu utanç verici olsa da daha da utanç verici yanı Call'un rahatlamasıydı. Kaos Taşıyan Call'a, "Yo-

lun geri kalanında sizi taşıyacağız efendimiz," dedi.

Call, "Bu çok da iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Diğerleri..."

Kaos Taşıyanlardan biri Tamara'yı tutup sırtına aldı. Tamara yaratığın ellerinde debelendi. Panik içinde, "Call!" diye bağırdı.

İki yaratık Aaron'ı kaldırıp ayaklarını yerden keserken beşincisi debelenen ve çığlıklar atan Jasper'ı havaya kaldırdı.

Call'u taşıyan Kaos Taşıyan, "Hepsini taşıyacağız," dedi. Fakat bu sözü Aaron, Tamara ve Jasper'ı hiç de sakinleştirmemiş gibiydi. "Bu şekilde daha hızlı hareket edebiliriz."

Call hiç emir vermediğine şaşırmıştı; Kaos Taşıyanlar adımlarını hızlandırdıklarında bile. Yaratıklar önce uzun adımlarla yürümeye sonra koşmaya başladılar. Yıkım da onlarla beraber koşuyordu. Koştular, koştular. Öyle uzun bir yol gittiler ki Call o kadar mesafeyi yürüyerek gittiğini hayal bile edemezdi.

Call, Kaos Taşıyanların bu kadar yakından çürük kokmalarını beklerdi. Ne de olsa onlar Boşluk

büyüsüyle canlandırılan ölülerdi. Fakat kokuları daha çok mantarı andırıyordu; öyle nahoş da değil, sadece tuhaf bir kokuydu bu.

Aaron huzursuz görünüyordu. Tamara'nın ise hem coşkulu hem de korkmuş bir hali vardı. Fakat Call, Jasper'ın yüzünü okuyamıyordu; ifadesiz yüzündeki korku, ümitsizlik ya da sadece hissizlik olabilirdi.

Tamara, Call'a, "Call, ne yapıyorlar?" diye bağırdı.

Call hantalca omuz silkti. "Bizi taşıyorlar herhalde? Sanırım yardımcı olmaya çalışıyorlar."

Aaron, "Bu hoşuma gitmedi," dedi. Sesi baş döndürücü bir lunapark trenine binmiş gibi çıkıyordu.

Kaos Taşıyanlar daha hızlı ilerledikçe büyü onları daha da ileri itiyordu. Ormanın içinden; dökülmüş yaprakların arasından; ırmakların içinden; taşların üzerinden; çalıların, eğreltiotları ve böğürtlenlerin arasından geçtiler. Sonra yürüyüşleri başladıkları kadar hızlı bir şekilde durdu.

Call bir kumsalın kumları üzerine indi. Tepelerinde ince bir şerit gibi görünen ayın suyun üze-

rindeki yansıması gümüş bir yolu andırıyordu.

Kaos Taşıyanlar birbirlerine daha da sokulmaya başladılar. Yaratıklar kumsala doğru ilerledikçe aralarındaki boşluk giderek daraldı. Call okyanusun sesini, dalgaların şapırtılarını işitebiliyordu.

Üç sandal suyun içindeki direklere bağlanmış, gelgitin etkisiyle nazikçe sallanıyordu. Call gözlerini kısınca uzaktaki, sadece ayın yansımasını engellediği için görülebilen bir kara parçasını seçti.

Jasper, "Şeytan Adası mı orası?" diye sordu.

Call alaycı bir tavırla güldü. Jasper'ın bir şeyler söylediğine şaşırmıştı. Call onun belki de ciddi olabileceğine hükmetti. Ne de olsa hiç de şaka yapılacak bir durumda değillerdi.

"Kaos Taşıyanlar," diye seslendi Call, "karşıya nasıl geçeceğiz?"

Call'un sözlerinin ardından Kaos Taşıyanlar denize girdi. Başta su baldırlarına geliyordu; sonra bellerine, boyunlarına kadar suya battılar. Sonunda başları suyun içinde gözden kayboldu.

Call, "Bekleyin!" diye bağırsa da yaratıklar gitmişti bile. Call onları ölüme mi göndermişti yoksa? Ölebilirler miydi ki onlar?

Hemen sonra solgun eller denizin yüzeyine çıkıp sandallara bağlı ipleri çözdü. Sonra görünmez ellerin çektiği sandallar kıyıya yüzdü. Kaos Taşıyanlar suyun derinlerinden çıktılar; yüzleri her zamanki gibi hissizdi.

Aaron, "Vay," dedi.

Tamara sandallardan birine yanaşıp, "Sanırım sandallara bineceğiz," dedi. "Aaron, sen Call'la aynı kayığa bin."

Jasper, "Mantıklı mı bu dediğin şimdi?" diye sordu.

Tamara Kaos Taşıyanlara baktı. "Böylece Makar boğulmadan Call Kaos Taşıyanları durdurur."

Jasper itiraz etmek için ağzını açsa da hemen kapadı.

Call dikkatlice sandala çıktı. Hemen sonra Aaron da onunla aynı sandala bindi.

Jasper diğer sandala geçerken Tamara ve Yıkım üçüncü sandala bindiler.

Kaos Taşıyanların çektikleri sandallarla denize açıldılar.

Call, Alastair'le arabada çok yolculuk etse de o güne dek bindiği tekneler antika bir arabayı ya da

Alastair'in nispeten uzak bir yerden satın aldıkları herhangi bir antika nesneyi taşıdıkları birkaç feribottan ibaretti. Bir de Magisterium'un tünellerinde kullanılan küçük kayıklar.

Call hiçbir zaman açık denizde suya bu kadar yakın olmamıştı. Dört bir yandaki dalgalar simsiyahtı ve dalgalardan yükselen damlacıklar yanaklarını üşütüyor, ağzında keskin bir tuz tadı bırakıyordu.

Call korkuyordu. Kaos Taşıyanlar dehşet vericiydi ve sözlerine kulak asmaları onları daha az korkunç kılmıyordu. Arkadaşları Call'dan kaçmak, belki de onu incitmek istiyorlardı. Ayrıca hâlâ babası ve Usta Joseph'la yüzleşmeliydi ki ikisi de tehlikeliydi ve ne yapacakları önceden kestirilemezdi.

Aaron sandalın pruvasında sırtını eğerek oturuyordu. Call ona bir şeyler söylemek istese de ne derse desin sözlerinin hoş karşılanmayacağını tahmin ediyordu.

Kaos Taşıyanlar sandalları çekerek denizin altındaki yürüyüşlerine devam ettiler. Call dalgaların altında yaratıkların başlarını görebiliyordu.

Sonunda ilerideki kara parçasına üzerindeki bitki örtüsünü seçecek kadar yaklaştılar. Ada küçüktü; bir uçtan bir uca ancak birkaç kilometreydi ve sık ağaçlarla örtülüydü. Kaos Taşıyanlar küçük sandalı ıslak elleriyle kumsala çektiler. Peşinden Aaron gelen Call sandaldan indi ve kıyıda Tamara ve Jasper'la buluştu. Tamara, Yıkım'ı boynunu çevreleyen tüylerinden tutmuştu. Yıkım havlayarak Call'un yanına koştu. Dördü de bir hayalet öyküsünden çıkan boğulmuş korsanlar gibi dalga dalga kıyıya çıkan Kaos Taşıyanları izledi.

Kaos Taşıyanların lideri hepsi bir araya geldiklerinde, "Efendimiz," dedi. Bir fedai gibi Call'un yanında duruyordu. "Mezarınız."

Başta Call yaratığı yanlış işittiğini, belki *yuvanız* demiş olabileceğini ümit etse de aslında işittiği sözcükler bambaşkaydı.

Call tökezledi. Az kalsın kumun üzerine yığılacaktı. "Mezar mı?"

Aaron, Call'a tuhaf bir bakış attı.

Kaos Taşıyanların lideri, "Peşimden gelin," dedi ve ormana yöneldi. Ordunun geri kalanı onun etrafında toplandı. Bedenlerinden sular damlayan

yaratıklar Call'u bir patikaya doğru yönlendirdiler. Yol ışıklandırılmamış olsa da genişti ve iki yanında ışığı yansıtan beyaz taşlar diziliydi.

Call Kaos Taşıyanlara tek sıra halinde yürümelerini emretse ne olacağını merak etti. Sözünü dinlerler miydi? Bunu yapmak zorunda mıydılar?

Sonra, aklında bu düşünceyle, Call Kaos Taşıyanlara başka ne emirler verebileceğine dair uçarı ve tuhaf hayaller kurmaya başladı. Tek sıra halinde dans etmek. Tek ayak üzerinde zıplamak. Ölümün Düşmanı'nın tüm ordusunun tek ayak üzerinde savaşa gittiğini hayal etti.

Küçük, delice bir kıkırtı Call'un ağzından kaçıverdi. Tamara endişeyle Call'a baktı.

Kötülükler Efendinizin güldüğünü filan sanmayın sakın, diye düşündü. Hemen ardından alabildiğine yersiz, ikinci bir gülme krizini dizginlemek zorunda kaldı.

Tam o sırada yol aniden yön değiştirdi ve Call gri taştan, devasa binayı gördü. Bina eski, yılların ve deniz havasının etkisiyle yıpranmış görünüyordu. Giriş hilal şeklinde iki kapıdan ibaretti; kapılardan birinin üzerinde insan başı şeklinde bir

tokmak vardı. Kemerin üzerine Latince sözcükler oyulmuştu. ULTIMA FORSAN. ULTIMA FORSAN.

Call sesli düşünerek, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Vakit sandığından yakın," dedi lider, "anlamı bu." Ardından, "Efendimiz," diye ekledi.

Tamara, "Sanırım son saatle ilgili bir şeyler," dedi. "Latincem çok da iyi değildir."

Call şaşkın halde Tamara'ya baktı. "Anlamı 'vakit sandığından yakın.'"

Jasper şaşırmış gibiydi. "Doğru. Anlamı bu."

Aaron, "Call, madem yazının anlamını biliyordun neden sordun ki?" dedi.

Call kızarak, "O bana söyleyene dek bilmiyordum da ondan!" dedi. Kaos Taşıyanların liderine işaret etti. "Onu işitmediniz mi?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Tamara ağır ağır, "Call," dedi. "Bu şeylerin seninle konuştuğunu mu söylüyorsun yani? Onlarla konuştuğunu biliyorduk fakat sana karşılık verdiklerini işitmedik."

"Daha çok o konuşuyor," dedi Call. Parmağını Kaos Taşıyanların yüzünde kayıtsız bir ifade olan liderine doğrulttu. "Fakat evet. Onların konuşma-

larını işitebiliyorum ve... Açıklıkta onu işitmediniz mi? Bana 'efendimiz' diye seslendiğinde?"

Tamara başını iki yana salladı. Sessizce, "Onlar adamakıllı sözcükler çıkarmıyor," dedi. "Ağızlarından sadece mırıltılar ve homurtular çıkıyor."

Aaron, "Bir de boğuk çığlıkları andıran tuhaf sesler," diye ekledi.

Call, "Bana dilimizi mükemmel bir şekilde konuşuyorlar gibi geliyor oysa," dedi.

Jasper, "Bunun nedeni senin de onlar gibi olman," diye çıkıştı. "Ruhlarının içi boşaltılmış, içleri boş. Sen de öylesin. Sen Düşman'sın, başka da hiçbir şey değilsin."

Aaron ellerini ceplerine sokup, "Bu yaratıkları Düşman yarattı," dedi. "Onları anlaması gerekirdi çünkü ona hizmet ediyorlardı. Sen de onları anlıyorsun çünkü..."

"Çünkü ben *oyum*," dedi Call. Bilmedikleri bir şey değildi bu; sadece korku verici bir başka kanıttı. "Öyle ürkütücüyüm ki kendimi bile korkutuyorum," diye mırıldandı.

Lider, "Efendimiz," dedi. "Mezarınız sizi bekliyor."

Belli ki Call'dan geniş mozoleye girip dosdoğru içeri yürümesini bekliyordu. Call'un da bunu yapması gerekiyordu. Buraya varmak için yola çıkmışlardı. Usta Joseph, Alastair'le burada buluşacaktı.

Call omuzlarını dikleştirip kapıya doğru yürüdü. Belli ki kendisini evindeymiş gibi hisseden Yıkım, hoplayarak Call'un peşinden gitti. Yıkım'ı Aaron, Tamara ve Jasper izledi.

Call, Tamara'nın korkuyla, "Aman Tanrım," dediğini işitti. Tamara'nın neye tepki verdiğini fark etmesi bir iki saniye aldı. Baş şeklinde bir kapı tokmağı olduğunu sandığı şey bir geyik başı gibi kapının üzerine tutturulmuş bir kesik baştı.

Bir kızın başıydı bu. Dördünden yaşça pek de büyük görünmeyen bir kız. Yakın zaman önce öldürülmüş olması gereken bir kız. Boynunun bittiği yerdeki biçimsiz kesik olmasa neredeyse ölüymüş gibi bile durmayacaktı. Rüzgârda uçuşan kızıl kahverengi saçları tuhaf bir şekilde tanıdık yüzünün çevresinde dalgalanıyordu.

Tamara'nın gözleri doldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Elinin tersiyle gözyaşlarını

sildi. Bunu yapmasa ağladığını bile fark etmeyecek bir haldeydi. Kapıya yaklaşıp, "Bu olamaz," dedi.

Call daha önce kızın yüzünü görmüştü sanki. Fakat nerede? Rajavi malikânesindeki partide olabilir miydi? Belki de Tamara'nın arkadaşlarından biriydi? Fakat neden başı orada korkunç bir av ganimeti gibi sergileniyordu?

Jasper sessizce, "Verity Torres," dedi. Sözcükler ağzından fısıltı gibi çıkmıştı. "Kimse cesedini bulamamıştı."

Call, Aaron'ın nasıl da dalıp gittiğini, ince tişörtünün içinde nasıl da titrediğini görünce sarsıldı. Aaron, Magisterium'u koruyan son Makar'a bakıyordu. Bir nesil önce yaşamış olsa oradaki Aaron olacaktı. Kafası korkunç bir uyarı levhası gibi kapıya çivilenmiş olacaktı.

"Hayır," Aaron karşısındaki görüntüyü silebilecekmiş gibi gözlerini defalarca kırpıştırdı. "Hayır, bu o olamaz. Olamaz."

Call kusacak gibiydi.

Sonra başın üzerindeki gözler açıldı. Ne gözbebeği ne de irisi olan bir çift beyaz misketi andırıyorlardı.

Tamara kısa bir çığlık attı. Jasper elini ağzına götürdü.

Ölü dudaklar hareketlendi ve sözcükler döküldü. "İsminin anlamı gerçek olan ben, sizi temin ederim ki ben Verity Torres'ten geri kalanım. Burada ölüler uyur ve onlara ölüler bekçilik eder. İçeri girecekseniz size üç bilmece soracağım. Doğru yanıtları verirseniz geçebilirsiniz."

Call çaresizce diğerlerine baktı. Grubu içeri sokmak için Constantine Madden oluşuna güvense de Verity Torres'in başı belli ki onu tanımamıştı.

Tamara titrek bir sesle, "Bilmeceler," dedi. "Tamam. Bilmece çözebiliriz."

Kız ağzının hareketiyle pek de uyuşmayan tuhaf bir sesle, "Yedi delikli tokmak, bilmiyorsan aynaya bak," dedi.

"Of, hayır, bu hiç de komik değil," dedi Call. "İyi bir espri değil bu."

Aaron, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Yanıt ne? Düdük filan mı yanıt?"

Tamara iyice kederlenmişti. *"Baş,"* dedi. "Bir baş. Anladın mı?"

Verity Torres boğuk,küçük bir kahkaha attı.

Fakat gözlerinde hiç neşe yoktu; gözleri yine beyazdı ve boş bakıyordu.

Aaron, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. *"Kim?"*

"Usta Joseph yapmış olmalı," dedi Tamara. "O ara Constantine savaş alanını terk etmişti bile. Soğuk Katliam sırasında mağaralarda..."

Jasper araya girip, "İçinde hayatını sürdürmek için bir başkasının bedenini çalmakla meşguldü," dedi. Bu sözler canını yaksa da bu korkunç işi Constantine Madden'ın o sırada Callum olarak yeniden doğmakla meşgul olduğu için yapamayacak olması Call'u ferahlatmıştı. Elbette ki Düşman daha birçok korkunç şey yapmıştı. Fakat bunu yapan o değildi.

Baş, Aaron'm sorusuna aldırış etmeden, "Daha adamakıllı bir bilmece bile değildi sorduğum," dedi. "Alıştırmaydı sadece."

Jasper dehşet içinde, "Buradan gitmemiz gerek," dedi. "Gitmeliyiz."

"Nereye?" diye sordu Aaron. "Arkamızda yüzlerce Kaos Taşıyan var." Omuzlarını dikleştirdi. "Sor."

"Öyleyse başlıyoruz," dedi Verity. "Başlayıp da sonu olmayan fakat tüm başlangıçların sonu olan nedir?"

"Ölüm," dedi Call. "Bu soru kolaydı." Sevinmişti. Kötülükler Lordu listesinde *bilmece becerisi* kesinlikle yer almıyordu.

Bir çıt sesini bir gıcırtı izledi. Kapının içinde bir sürgü geriye çekiliyordu.

"Şimdi sırada ikinci bilmece var. Sizi yıpratırım fakat uçup gittiğimde yasımı tutarsınız. Beni öldürebilirsiniz fakat ben asla ölmem."

Ölümün Düşmanı, diye düşündü Call. Fakat bu iyi bir bilmece yanıtı değildi, öyle değil mi?

Bakıştılar. İlk konuşan Tamara oldu.

"Zaman," dedi.

Bir gıcırtı daha geldi. "Ve şimdi son bilmece," dedi Verity. "Onu aldığınızda ya diğerlerinden daha çok kazancınız olur ya da daha çok kaybınız. Nedir bu?"

Sessizlik çöktü. Call'un zihni hızla çalışıyordu. *Kazanç ya da kayıp, kayıp ya da kazanç.* Bilmeceler her zaman göründüklerinden ötesi olurdu. Aşk, ölüm, refah, ün ve yaşam. Kaos Taşıyanların

uzaktan gelen iniltileri ve Call'un kendi nefes alıp verişleri de olmasa hiç ses çıkmıyordu. Ta ki tiz, titrek bir ses sessizliği bölene dek.

"Risk," dedi Jasper.

Verity Torres'in başı hayal kırıklığıyla iç çekti. O korkunç gözlerin kapanmasının ardından son bir çıt sesi geldi. Kapı açıldı. Call kapının diğer yanında gölgelerden başka bir şey göremiyordu. Aniden titremeye başladı; hayatında hiç üşümediği kadar üşüyordu.

Risk.

Gözlerini tekrar Aaron ve Tamara'ya çevirdikten sonra derin bir nefes alıp kapı eşiğine adım attı.

Loş mezarı duvarın üzerindeki taşlar aydınlatıyordu. Taşlar Call'a Magisterium'daki ışıldayan taşları hatırlatmıştı. Beş odaya uzandığı anlaşılan bir koridoru seçti.

Arkasına dönüp parıltılı gözlerini üzerine diken korkunç figürlere baktı. Lider gözlerini Call'a sabitlemişti.

Call sesine kararlı bir ton vermeye çalıştı. "Burada kalın, kaosun çocukları. Geri geleceğim."

Yaratıklar hep birlikte başlarını eğdiler. Yıkım'ı orada görmek Call'u huzursuz etti. Kurdu da başını eğmişti. Call'un içini bir hüzün kapladı. Yoksa Yıkım'ın ondan ayrılmamasının nedeni buna mecbur oluşu muydu? Yaratılış amacının bu olması mıydı? Call bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

"Call?" diye seslendi Tamara. Koridora girmiş, az çok da ilerlemişti. Aaron ve Jasper da onun yanındaydı. "Sanırım gelip şunu görsen iyi olacak."

Call tekrar Kaos Taşıyanlar ordusuna baktı. Yaratıklardan birini de kendisini korumak için yanına almamakla saçma bir iş mi yapıyordu? Liderlerine işaret etti. "Sen hariç. Sen benimle gel."

Yıkım'ı düşünmemeye çalışan Call aksayarak mozoleye girdi. Kaos Taşıyanların lideri peşinden geliyordu. Call yaratığın kapıları itinayla beşinin arkasından kapatarak dış dünyayla aralarındaki teması koparışını izledi.

Lider dönüp ümitle Call'a baktı. Belli ki talimatlar vermesini bekliyordu. "Beni takip edeceksin," dedi Call. "Biri bana zarar vermeye çalışırsa beni koru." Yaratık bir kez başını salladı. "Bir

adın var mı?" diye sordu Call.

Kaos Taşıyan başını iki yana salladı.

"Peki," dedi Call. "Sana Stanley diyeceğim. İsminin olmaması tuhaf olur."

Stanley, Call'un bu söylediklerine hiçbir tepki vermeyince Call dönüp koridora doğru yürümeye başladı. Koridoru yarılamıştı ki Tamara'nın yine kendisine seslendiğine işitti. "Call! Gelip bunu *mutlaka* görmen gerek."

Call, Tamara'nın yanına gitmek için aceleyle yürüdü. Onu yanında Aaron ve Jasper'la bir nişin önünde buldu. Call ve Stanley yanlarına gelince Call daha iyi görebilsin diye kenara çekildiler.

Nişin içinde mermer bir levha, levhanın üzerinde de koyu kahverengi saçlı, ölü bir oğlan vardı. Oğlanın gözleri kapalıydı ve kolları bedenine yapışık halde uzanıyordu. Vücudu ne kadar iyi korunmuş olsa da oğlan besbelli ölüydü. Teni balmumu gibi beyazdı ve göğsü yukarı aşağı hareket etmiyordu. Biri oğlana beyaz cenaze töreni giysileri giydirmiş olsa da Bakır Yıl öğrencisi olduğunu belli eden bilekliği hâlâ kolundaydı.

Oğlanın arkasındaki duvarda ismi yazıyordu:

Jericho Madden. Cesedin etrafında çeşitli tuhaf nesneler vardı. Bir defter yığınının yanında duran eski püskü bir battaniye, şarjı bitecek gibi duran küçük, parlayan bir top ve üzerlerinde Call'un aşina olmadığı bir mührün olduğu altın bir bıçak ve altın bir yüzük.

"Tabii ya," diye fısıldadı Tamara. "Ölümün Düşmanı'nın kendisi için bir mezar inşa edecek hali yoktu. Ölmeyeceğini düşünüyordu. Burayı kardeşi için kurdu. Bunlar da kardeşinin mezarına yerleştirdiği eşyaları."

Aaron hayretle etrafında bakıyordu.

Call konuşamadı. İçinin burkulduğunu hissetti; Mezunlar Salonu'nda annesinin el izini gördüğünde hissetmeyi umduğu bir şeye olan özlemin verdiği sızıyı. Sevgi, aile ve geçmişle bir bağ. Levhanın üzerindeki oğlana gözlerini dikerken geçmişte işittiği öyküler istemsizce zihninde canlandı: Orada yatan Constantine'ın hayata döndürmek istediği, kaybettiğinde Boşluk üzerinde deneyler yapmaya ve Kaos Taşıyanları yaratmaya yöneldiği, ölümünün ölüme düşman olmasına neden olduğu kardeşiydi.

Call merak ediyordu; günün birinde birini o kadar çok sevecek miydi? Hayatında uğruna her şeyi inkâr edeceği ve geri almak için dünyayı yakmayı göze alacağı biri olur muydu acaba?

"Çok gençtiler," dedi Aaron. "Jericho senin yaşlarında olmalıydı. Verity de senden sadece birkaç yaş büyüktü. Constantine ise yirmili yaşlarından sonrasını görmedi."

Büyücüler Savaşı hepsini bir ateş gibi yutmuştu. Düşünmesi ürkütücü olsa da Call kimsenin Constantine'ın ismini öyle merhametle andığını işitmemişti.

Elbette ki bu sözler Aaron'dan gelecekti. O herkese karşı merhametliydi.

"Buraya gelin," dedi Jasper. Koridorun biraz daha içine doğru ilerlemişti ve gözlerini bir başka nişe dikmişti. Duvarların üzerindeki parıldayan taşların tuhaf ışığı yüzüne vuruyordu. "Tanıdığımız biri var burada."

Call daha Jasper'ın yanına varmadan orada kimi bulacaklarını biliyordu. Kirpi gibi dik, kahverengi saçlı; çilli; mavi gözleri sonsuza dek kapanmış; cılız bir oğlan.

Drew.

Call, Drew'un cesedini son gördüğü anı hatırladı. Usta Joseph, Drew'un ölmesine rağmen oğlanın bedenini yaralarını kapatmak için efsunlamıştı. Drew'un ruhu gitmiş olsa da bedeni iyileşmiş görünüyordu.

Mezarda kişisel eşyaları da Drew'un yanındaydı; katlanmış giysiler, en sevdiği oyunlar, bir at heykelciliği, bir de fotoğraf. Fotoğrafta kolunu iki kişinin beline dolamıştı. Bunlardan biri Usta Joseph'ti. Diğer yanında duran kişi ise fotoğraftan kesilmişti.

Call fotoğrafı daha yakından bakmak için eline alacakken aşağıdan gelen boğuk, uzak sesleri işitti.

Call, "Bunu işittiniz mi?" dedi ve Drew'un bedeninden uzaklaşıp koridorda ilerledi.

Karanlığın içine inen bir merdiven vardı. Basamaklar kayadan oyulmuş gibiydi ve Call'un basamakların büyüyle yapıldığını anlaması birkaç saniye aldı.

Zaman sandığından daha yakın.

Call basamaklardan inmeye başladı. Diğerleri

daha temkinli adımlarla onun peşinden gittiler. En alt basamağa varıp geniş, karanlık odaya baktı. Burada daha da zifiri bir karanlık olmasının yanında parıldayan taşlar duvarlara daha geniş aralıklarla yerleştirilmişti.

Sonra o karaltıyı gördü. Son cesedi; Constantine'ın cesedini. Bir mermer levhanın üzerinde, kolları göğsünün üzerinde çaprazlama kavuşturulmuştu. Saçları koyu kahverengi, yüz hatları sertti; yüzünün sağ yanını kaplayan ve yakasından aşağı inip kaybolan mor yara izleri olmasa yakışıklı denebilecek bir adamdı. Fakat izler Call'un Düşman'ın yanık yüzü ve maskesi hakkında işittiği öykülerden etkilenerek zihninde canlandırdığı kadar kötü durumda değildi. Constantine epeyce normal görünüyordu. Korku verici ölçüde. Sokakta gördüğünüz biri olabilirdi. Herhangi biri.

Call cesede bir adım yaklaştı. Stanley de yanından geliyordu.

Aaron merdivenin yukarısından, "Ne görüyorsun?" diye fısıldadı.

Call ona fısıltıyla, "Şişt," diyerek karşılık verdi. Constantine'ın bedenine yaklaştı. "Orada kalın."

Hâlâ duvarlardan gelen sesleri işitebiliyordu. Fısıldayan hayaletler miydi bunlar? Hayal gücü müydü? Artık hiçbir şeyden emin değildi. Cesetten gözlerini ayıramıyordu. *Benim o*, diye düşündü. *Oradaki benim ilk, Callum Hunt olmadan önceki yüzüm.*

Başı döndü. Geriye, duvara doğru sendeleyince kendisini karanlıkta kalan bir nişin içinde buldu. Tam o sırada göremediği bir kapı açıldı ve Usta Joseph peşinde Call'un babasıyla içeri girdi.

Call'un kalbi küt küt atıyordu. Alastair'i durdurmakta çok geç kalmışlardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Usta Joseph tam da Call'un son gördüğündeki gibiydi: Elinde aynı asa, üzerinde aynı üniforma ve gözlerinde aynı delice ışıltı vardı.

Alastair'e, "Alkahest sen de demek, güzel," dedi. "İşbirliği yaparsak daha başarılı olacağımızı biliyordum. Gerçekten, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz."

Alastair ise bitkin görünüyordu. Giysileri kirliydi; eski bir blucin ve yıpranmış bir parka giyiyordu. Çenesinde kirli sakallar vardı. "Aynı şeyi istemiyoruz. Ben sadece oğlumu geri istiyorum."

Oğlumu. Bir saniye için Call babasını ilk gördüğünde bir ferahlama hissetmişti. Bir yakınlık

hissi. Şimdi ise göğsüne bir yumruk inmiş gibiydi. Babasının kimi geri istediğini biliyordu ve o kişi Call değildi.

Usta Joseph'ın gözleri Call ve Stanley'nin dikildiği gölgelere kaydı. Call donakaldı ve olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştı. Fark edileceği korkusuyla nefes almaktan bile kaçınıyordu. Aaron ve diğerleri bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydılar ki merdivenlerden inmiyorlardı. Her zamanki gibi Stanley, Call'u taklit ediyor, bu yüzden o da hiç kımıldamıyordu.

Alastair gözlerini Usta Joseph'ın baktığı noktaya, Call ve Stanley'nin loş ışıkta dikildikleri yere dikti. "Kaos Taşıyanlar. Onları böyle ortalıkta bırakmamalısın."

"Her mezarın nöbetçileri olmalıdır," dedi Usta Joseph. Belki de Constantine Madden'ın mezarında etrafta dolaşan bazı Kaos Taşıyanlar olması olağan bir durumdu. Belki de Usta Joseph'ın tuhafına giden Alastair'in mezarda oluşuydu. "Oğlun öldü. Fakat yeniden canlanabilir. Sen zamanımızın, belki tüm zamanların en büyük büyücüsü olan ve yine öyle olacak olan Constantine'ı

büyüttün. Constantine kendi bedenine döndüğünde oğlunun ruhunu bedenine geri getirebilecek. Alkahest'i gerçekten onardıysan artık tek ihtiyacımız olan Callum."

"Alkahest'in onu öldürmeyeceğinden emin olmam gerek," dedi Alastair. "Sana Call'u güvende olacağından emin olana dek getirmeyeceğimi söylemiştim."

"Ah, meraklanma," dedi Usta Joseph. "Callum'un bize katılmasını sağladım."

Alastair, Usta Joseph'a doğru bir adım attığında Call, Alastair'in sol elinde Alkahest'in olduğunu fark etti. Eldiven Alastair parmaklarını kımıldattıkça parıldıyor, tıpkı resimdeki gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Call'un Magisterium'dan seni aramak için kaçtığı tabii ki. Seni büyücülerin gazabından kurtarmaya çalışıyor. Nereye gideceğini bildiğimden geride onu dosdoğru bize çekecek bir iz bıraktım. Hatta onu buraya güvenle getirecek bir eşlikçi de gönderdim. Sana söz veriyorum, Alastair, emniyeti için büyük özen gösteriyorum. Ona senden çok daha fazla değer veriyorum."

Call'un kalbi göğsünün içinde gümbürdüyordu. Aklına mektupları, her birine dikkatle çizilen enlem ve boylam; buluşmanın, ucu ucuna yetişebilecekleri o buluşmanın özellikle belirtilen tarihi geldi. Call şansının yaver gittiğini, erişkinlerden bir adım önde olduğunu düşünürken aslında tam da Usta Joseph'ın planına uygun hareket etmişti.

Bir an için cesaretini kaybetti. O sadece bir çocuktu. İçlerinden biri Makar da olsa arkadaşları da çocuktular. Ya üstesinden gelemeyecekleri bir işe kalktılarsa, ya hiçbir faydaları dokunmayacaksa ne olacaktı?

Alastair konuşmaya başladığında Call kısa bir süre onun ağzından çıkanlara odaklanamadı.

"Seni temin ederim, yanılıyorsun," diyordu Alastair. "Callum'a senin asla veremeyeceğin kadar büyük bir değer veriyorum. Ondan uzak dur. Kendi neslinin en büyük büyücüsü mü, değil mi bilemem. Fakat o iyi bir çocuk. Kimse onu senin Madden kardeşleri bozduğun gibi bozmadı. Onlara neler yaptığını hatırlıyorum Joseph."

Call göğsünde bir sızı hissetti. Her ne kadar eldiven karşılığında yeni bir oğul almak için orada

olsa da Alastair'in Call'dan nefret etmediği anlaşılıyordu.

Usta Joseph asasını havaya kaldırıp, "Alkahest'i öyle sallayıp durmayı kes," dedi. "O şeyin bana zarar veremeyeceğini biliyorsun. Ne kadar kaos büyüsü kullanma yeteneğim olmasını istesem de o güçten yoksunun. Bu yüzden beni eldivenle tehdit etmen anlamsız. Kaos Taşıyanların beni dinlemelerinin tek nedeni Constantine'ın onlara bunu emretmiş olması."

Alastair, Constantine Madden'ın bedenine doğru bir adım atıp, "Buraya seni tehdit etmek için gelmedim Joseph," dedi.

Usta Joseph kaşlarını çattı. "Tamam. Yeter. Alkahest'i bana ver. Seni ödüllendirmek isterdim fakat bana direnirsen seni öldürmekte tereddüt edeceğim fikri bir an bile aklından geçmesin. Hem bir mezarda ölmen isabet olur. Seni gömmek için uzağa gitmem gerekmez."

Alastair cesede doğru temkinli bir adım daha attı.

Usta Joseph elini kaldırınca gümüşü andıran bir düzine ince kordon karanlığın içine fırladı.

Kordonlar Alastair'i avını sonradan yemek için bağlayan bir örümcek gibi sardı. Alastair acı içinde haykırdı ve eldivenli elini bağlardan kurtarmak için mücadele etti.

Call'un bir şeyler yapması gerekiyordu. "Dur!" diye bağırdı. "Babamı rahat bırak! Stanley, bir şeyler yap! Yakala şu adamı!"

Hem Usta Joseph hem de Alastair gözlerini merdivenlerin dibinde dikilen ve sandıkları gibi bir Kaos Taşıyan olmadığı anlaşılan Call'a diktiler. Stanley, Usta Joseph'ın üzerine yürüse de Call'un verdiği emir son derece muğlak olduğundan yaratığın tam olarak ne yapacağından emin olamıyordu. Usta Joseph ise hiç mi hiç endişeli görünmüyor, Stanley'yi orada yokmuş gibi görmezlikten geliyordu.

Telaşa kapılmak bir yana dursun, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Aaron, "Aşağı geliyoruz," diye fısıldadı. Call istemsizce başını çevirdiğinde basamaklardan inen Tamara, Jasper ve Aaron'ı gördü. Eliyle onlara geri dönmelerini işaret etti.

"Ah, Callum, gelebildiğine ne de sevindim,"

dedi usta Joseph. "Bakıyorum arkadaşlarını da getirmişsin. Hangilerinin geldiğini göremesem de, olsun. Yanındaki sadık Makar mı? Ne hoş bir sürpriz."

Stanley Usta Joseph'ın dikildiği yere varmıştı. *Savaşı kazanabiliriz,* diye düşündü Call. *Stanley'ye seni öldürmesini emredersem savaş kazanılır.*

Fakat öyle mi olacaktı? Düşman hâlâ hayattaysa iyiler savaşı kazanabilirler miydi?

Alastair dehşet içinde, "Call?" dedi. "Çık buradan!"

Tamara ve Jasper son basamaktan da indiler. İkisi de Düşman'ın cesedini ve cesedin yanında dikileni görünce şaşırdı. Aaron onların arasından geçmek istese de Tamara ve Jasper hareketlenip onun önünü kestiler.

Aaron, "Bırakın geçeyim," diye çıkıştı. Tamara ve Jasper'm neye baktığını görmek için boynunu eğdi.

Tamara sert bir fısıltıyla, "Asla olmaz," dedi. "Alkahest, Call'un babasında. O şey seni öldürebilir."

Call, "Babam haklı. Hepiniz buradan gitmelisiniz," dedi. "Aaron'ı güvenli bir yere götürün."

Call diğerlerinin yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu; kendisi de ikilemde kalmıştı. Onları tehlikeye atmak istemese de onlarsız yeterince cesur davranabileceğinden şüphe ediyordu.

Jasper, "Bakın," diye haykırdı. Stanley, Usta Joseph'a uzandı; onu bileklerinden tuttu ve ellerini sırtının arkasında kenetledi.

Usta Joseph hiç kımıldamadı; yaratık ellerini tutmuyormuş, Call onu hareketsiz bırakmamış gibi davranıyordu. Odanın diğer yanına, sert bakan gözlerini Call'a dikmekle yetindi.

"Buna gerek yok," dedi Usta Joseph. "Constantine, senin en sadık hizmetkârınım ben."

Call ona, "Babama söylediklerini duydum," diye karşılık verdi. "Ayrıca ben Constantine değilim."

"Sen de babanın bana söylediklerini duydun. Ne yapmaya hazırlandığını. Tek gerçek yuvan burası, benim yanım."

Call babasının dikildiği yere gitti. Elinde kımıldatamadığı eldivenle hâlâ kendisini bağlayan kordonlarla mücadele ediyordu. Call'un kendisine

doğru geldiğini görünce irkildi. "Call!" diye bağırdı. "Benden uzak dur!"

Call duraksadı. Babası korkuyor muydu? Call'dan nefret mi ediyordu?

"Onu çözeceğiz," diye mırıldandı Tamara. Jasper'la birlikte Alastair'e doğru hareketlendi.

Tamara eğilip, Alastair'i hareketsiz bırakan gümüş şeridi incelerken Alastair, "Call'un söylediğini yapmalısınız, gidin!" diye bağırdı. Büyülü ve üzerinde hiç düğüm olmayan bir kordondu bu. Call, Tamara'nın kordonu nasıl çözeceğini biliyor olmasını diliyordu. Çünkü kendisinin bunun nasıl yapılabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Onu da yanımızda götürün! Hiçbiriniz burada güvende değilsiniz. En çok da Call."

Jasper alabildiğine katı bir tavırla, "Herhalde en çok da Aaron demek istedin. Alkahest'i bize ver," dedi. "Bize ver ki hep birlikte gidebilelim." Bir elini Tamara'nın koluna koydu. "Alkahest'i bize verene kadar onu serbest bırakma."

Usta Joseph'ın gözleri Call'dan ayrılmadı. Ona, "Komik buldun mu?" diye sordu. "Verity Torres'in başını? Bilmeceleri? Bu yerin, girişin tasarımı se-

nin fikrindi. Elbette o zaman *Verity Torres*'in başının tokmak olacağı hesapta yoktu. Fakat epey komik bir doğaçlama, sence de öyle değil mi?"

Call'un hiç de gülesi yoktu. Bilmecelerden bir kısmını bilebilmesinin iyiye işaret olduğundan şüphesi yoktu. Fakat anlaşılıyordu ki bu bilmeceleri çözmedeki becerisi bir zamanlar kesik başları komik bulabilen bir adam olmasından kaynaklanıyordu."

Callum, "Jasper'a Alkahest'i ver baba," diye bağırdı. Tüm bunlara tahammül edecek sabrı kalmamıştı.

Fakat Alastair, Call'a bakmak istemiyormuş gibi başını çevirdi. Alkahest'i bedenine yapıştırıyordu. Tamara'nın dokunmaya çalıştığı Alastair bedenini yana kaçırdı. "Alkahest'i bana bırakın!" diye bağırdı. "Kendinizi çıkarın buradan! Call ve Makar'ı yanınızda götürün."

Aaron, Constantine Madden'ın cesedinin yanına gitti ve bedene şaşkın gözlerle baktı. Call aksayarak Aaron'on yanına gitti; Aaron'ın neler düşündüğünü hayal edebiliyordu: O ellerin Verity Torres'i öldüren, bin büyücüyü katleden el-

ler olduğunu düşünüyordu. Kendi elleri gibi bir Makar'ın elleri olduklarını.

Aaron hissiz bir tonla, "Düşman on üç yıl önce öldü," dedi. "Nasıl oluyor da ölü değilmiş gibi görünebiliyor. Nasıl oluyor da hepsi böyle görünebiliyor?"

"Buranın basit bir mezardan ibaret olduğunu sanıyorsun," dedi Joseph.

"Öyle göründüğünden şüphe yok," dedi Call. "Tüm bu cesetlere bakınca."

Usta Joseph, "Burası senin ölüme karşı mükemmel sığınağındı," diye ekledi. "Burada cesetleri korumak, aynı halde, yaşamasa da bozulmayacak biçimde tutmak için Boşluk'u kullanmayı kendi kendine öğrendin. Burada kardeşinin bedenini onu yeniden hayata döndüreceğin gün için muhafaza ettin. Ben de burada aynı büyüyü senin bedenini muhafaza etmek için kullandım..."

"Bu benim bedenim değil!" diye haykırdı Call. "Pes etmen için ne gerekiyor? Hiçbir şey anımsamıyorum! Daha önce burayı hiç görmedim! Olmamı istediğin kişi değilim ben ve olmamı istediğin adama dönüşmeyeceğim!"

Usta Joseph'ın yüzüne yayvan bir gülümseme yerleşti. "Magisterium'da büyünü mükemmelleştirmen için sana yıllarca yardım ettim. İkimiz birlikte kaos üzerinde çalışırken. Ustandan habersiz. Hüsrana uğrar ve bana böyle bağırırdın. *Olmamı istediğin şey değilim ben.* O zamanlarda da bana böyle derdin. Ruhunu bedenine geri soktuğumuzda daha fazlasını anımsayacağını umuyorum. Belki de bu hayatın sana bir hayal gibi gelecek o zaman." Usta Joseph ileri hareketlense de Stanley onu geri çekti. "Fakat asla hiçbir şey hatırlamasan bile doğanı değiştiremezsin Constantine."

"Ona o isimle seslenme," dedi Aaron. Sesi buz gibi soğuktu. "İnsanlar hep değişir. Ve bu hastalıklı bir durum. Tüm bunlar hastalıklı. Tamam, Constantine Madden ruhunu Call'un bedenine yerleştirdi ve bunu kimse değiştiremez. Call'u rahat bırak. Bırak ölen öldüğüyle kalsın."

Usta Joseph'ın yüzü çarpıldı. "Gerçekten birini kaybetmenin acısını yaşamamış birinden gelen sözler."

Aaron hızla döndü. Yine Call'un en fazla birkaç kez şahit olduğu bir ruh hali içindeydi. Aaron,

Makar'dı; Kaos'un hâkimi. Elleri kararmaya başladı. "Sevdiklerini kaybetmek nedir iyi bilirim," dedi. "Beni hiç tanımıyorsun."

"Fakat Constan... Call'u tanıyorum," dedi Joseph. "Anneni geri getirmek istemiyor musun Call? Yeniden yaşasın istemiyor musun?"

"Sarah'ın adını ağzına alayım deme!" dedi Alastair. Ya metal ipleri kendisi koparmıştı ya da onu Tamara ve Jasper serbest bırakmıştı. Her halükârda Alkahest elindeydi.

Call'un yanına koştu.

O gergin anda Call öleceğini düşündü. Babasının kendi evinin bodrumunda hazır ettiği zincirleri, Usta Joseph'ın Call'a gösterdiği ve Alastair'in Call'a fırlattığı o aynı bıçakla Call'un kendi annesinin kara yazdığı sözcükleri anımsadı: ÇOCUĞU ÖLDÜR.

Nihayet on üç yıl sonra Alastair kendisinden isteneni yapacaktı.

Call yerinden kıpırdamadı. Öz babası ondan bu denli nefret ediyorsa, Alastair, Call'un hayatını almaya hazırsa belki de Call hayatta kalmayı hak etmeyen bir canavardı. Belki de ölmeliydi.

Call her şeyi yavaş çekimdeymiş gibi görüyordu: Aaron, Tamara ve Jasper ona doğru koşsalar da zamanında ona yetişemeyecek kadar uzaktaydılar. Usta Joseph ise Kaos Taşıyan'ın kolları arasında debeleniyor, haykırıyordu.

Call, Usta Joseph'ın, "Bırak beni, sana emrediyorum," dediğini işitti ve Call, Stanley'nin Joseph'ı bırakmasıyla hayretten afalladı. Yaşlı büyücü Call'a doğru fırladı. Call'u kendi babasından korumak için Call'un üzerine atladı. Dizlerinin bağı çözülen Call yere düştü. Usta Joseph onu kollarından tutup yere yapıştırdı.

Fakat Alastair durmadı. Call'un ve Usta Joseph'ın yanından geçip dosdoğru Ölümün Düşmanı'nın yanına koştu. Cesedin yanına varınca durdu. "Joseph, gerçekten *kendi oğluma* ihanet etmem için aklımı çelebileceğimi mi düşündün? Bu kötü adamın cesedine onun ruhunu geri yerleştirmeye çalıştığını anlattığın mektuplarını aldığımda yapmam gerekeni biliyordum." Bu sözlerinin ardından Alastair loş ışıkta ışıltılı ve güzel görünen Alkahest'i havaya kaldırdı ve metalle kaplı elini Constantine Madden'ın kalbinin üzerine sertçe indirdi.

Usta Joseph haykırarak Call'u itti. Call öksürerek dizlerinin üzerine yığıldı ve olup bitenlere öylece bakakaldı.

Ölümün Düşmam'nın derisinin altından bir ışık yükseliyordu ve ışığın parladığı yerin çevresinde ceset ateşte yanıyormuş gibi kararmaya başladı. Alastair acı içinde ulurken Alkahest ısının etkisiyle kıpkırmızı kesildi. Haykırarak elini eldivenden kurtaran Alastair'in eli kızıl yanıklarla kaplıydı.

"Baba!" Call sendeleyerek ayağa kalktı. Oda yanığın berbat kokusuyla ve gözlerini yakan bir dumanla dolmuştu.

Usta Joseph, "HAYIR! HAYIR!" diye haykırdı. Asasını eline alıp Constantine'm yanına koştu. Alkahest'i cesedin üzerinden çekip alırken elinin kor gibi yanan metale değmesiyle acıyla bağırdı. Fakat eldiveni elinden bırakmadı. Bunun yerine asasını salladı. Asadan yayılan büyü Ölümün Düşmam'm sarıp Constantine'm bedenini yiyip bitiren gücü durdurmaya çalıştı. Usta Joseph koruma büyüsünü tekrar tekrar yaptıkça açığa çıkan enerji odayı çıtırtılarla doldurdu.

Call aksayarak yürüse de bir baş dönmesi onu durdurdu. Gözleri kararmaya başladı. Dizlerinin üzerine çöküp, *"Ne oluyor bana?"* diye düşündü. Hiç acı duymasa da bedeni titriyor, sanki Constantine'la beraber yok oluyordu.

Alastair yanık kolunu tutarak, "Kaç, Call!" diye bağırdı. "Mezardan uzaklaş!"

Call güçlükle, "Ben... Yapamam" dedi. Hemen ardından etrafında siluetler olduğunu seçti. Biri ona ayağa kalkması için yardım etse de Call'un bacakları tutmuyordu. "Gidin," diye fısıldadı Call. "Bensiz gidin."

"Asla." Bir el Call'un koluna yapıştı. Call bunun Aaron'ın eli olduğunu fark etti.

"Ne oluyor ona?" Jasper'ın korku dolu fısıltısı Usta Joseph'ın haykırışlarıyla boğuldu. Constantine Madden'ın göğsü havası alınan bir balon gibi içe çöküyordu.

Usta Joseph, Stanley'ye, "Makar'ı ve arkadaşlarını yakala!" diye bağırdı. "Callum hariç herkesi öldür!"

Kaos Taşıyanlar dördünün üzerine yürümeye başladı. Call, Tamara'nın korkulu haykırışını işi-

tirken kızın kollarıyla onu sardığını hissetti. Üçü de Call'u merdiven basamaklarına çekmeye çalışsa da Call ölü gibi ağırdı. Diğerlerinin elinden kayan Call basamakların hemen önünde yere çarptı.

Sonra her şey silinmeye başladı. Call'un arkadaşlarının sesleri sessizliğe karışıyordu. Elinden sadece nefes almayı sürdürmeye çalışmak gelen Call'un gözlerine simsiyah, sadece Aaron'ın ellerinden çıkarken gördüğü; Boşluk'un ışıksız karanlığına has, saf bir karanlık perdesi iniyordu. Kaos içini dolduruyor, düşüncelerini paramparça ediyor, tepkileri içinde gitgide büyüyen gücün etkisi altında eziliyordu.

Ağır ağır, bir medcezir gibi Call'un ciğerlerine yeniden hava ulaşmaya başladı. Call başını kaldırdı. Yüzü ıslaktı.

Odada tam bir karmaşa vardı. Stanley, Usta Joseph'ın emrine itaat ederek Call'un arkadaşlarına saldırıyordu. Kaos Taşıyan geri geri kaçan ve ateş büyüsü için güç toplayan Tamara'nın üzerinde dikildi. Tamara ateş topunu fırlatsa da büyü Kaos Taşıyan'ı alazlamaktan öteye geçmedi. Stanley'nin göğsünde bir yanık bıraksa da Yara-

tık ateşi pek de umursamamış gibiydi.

Aaron, Stanley'nin sırtına çıktı ve kolunu Kaos Taşıyan'ın boynuna doladı. Ardından Stanley'nin başını koparmaya çalışıyormuş gibi yaratığın boynunu sıktı. Jasper hava ve toprak büyüsü kullanarak Stanley'nin gözlerine toz doldurmaya çalışıyordu. Stanley çırpınsa da zarar görmekten çok öfkeleniyor gibiydi.

Alastair ve Joseph, Alkahest'in tepesinde mücadele ediyorlardı. Usta Joseph asasını Alastair'in yüzüne indirdi. Yüzü kan içinde kalan Alastair geriye sendeledi.

Call, "Bırak onu," diye bağırdı ve babasının yanına gitti.

Usta Joseph'ın ağzından bir sözcük çıktı. Hemen ardından dizlerinin bağı çözülen Alastair yere düştü.

Constantine'ın bedeni kısmen yanmıştı. İçeri çöken göğsü kararmıştı. Call, Constantine'ın kararmış derisinde açılan yarığın içinde göğüs kafesinin yanmış kemiklerini seçebiliyordu. Aniden taze bir büyü dalgası Call'u yeniden hareketsiz bıraktı. Call gerçek olmayan, çok uzaklardaki ger-

çekleşen bir olayı izler gibiydi.

"Call." Tamara'nın sesi sisin içinden geçip Call'un zihnine ulaştı. "Call, bir şeyler yapman gerek. Kaos Taşıyanlara durmalarını emret."

Call, "Bende bir tuhaflık var," diye fısıldadı. Gözlerinin önünden benekler geçiyordu. İçindeki basınç hâlâ büyüyor, kontrolü dışında sınırlarını zorluyordu. Buna neyin sebep olduğunu bilmese de bu şey her neyse onu içeriden parçalayacak gibiydi.

Tamara ona daha da sıkıca yapıştı. "Sende bir tuhaflık filan yok," dedi. "Asla da olmadı. Sen Callum Hunt'sın. Şimdi şu şeye bize saldırmayı kesmesini söyle. Senin emrini Usta Joseph'ınkinden üstün tutar. Onu durdurabilirsin."

Böylece Call bir elini kaldırdı. Bu hareketiyle Stanley'ye, Kaos Taşıyanların liderine uzak durmasını istediğini belli ediyordu. Fakat elini kaldırmasıyla birlikte Call'un içindeki basınç kontrolünün ince kabuğunu yavaş çekimdeki bir patlama gibi yırttı. Parmakları gevşeyip açılırken Call'un gözleri hayretle açıldı. İlk kez Callum Hunt dünyaya kaosun karanlığını getiriyordu.

Karanlık Call'un avucundan hızla yayıldı. Göl-

geler yükselip Stanley'nin etrafını sardı ve onu simsiyah şeritlerle çevirdi. Kaos Taşıyanlar acı dolu bakışlarını Call'a çevirdiğinde Call o gözlerdeki ihanete uğramışlık hissini fark etti. Stanley tiz bir çığlık attı. Call haykırışların içindeki, kulaklarına birer iğne gibi batan sözcükleri anlayabiliyordu: *Efendimiz, beni siz var ettiniz... Neden yok ediyorsunuz?*

Gölgeler içe çöküp Stanley'yi ortadan kaldırdı.

Karanlıktan uzanan siyah sarmaşıklar bir başka av bulmak için diğerlerine; Tamara'ya, Jasper'a ve Usta Joseph'a uzandı. Usta Joseph elinde sıkıca tuttuğu Alkahest'le topuğu üzerinde dönüp kaçmaya başladı ve bir süre önce Alastair'le içeri girdikleri kapıdan geçip kayboldu. Alastair onu durdurmaya çalışsa da iş işten geçmişti. Kapı Joseph'un arkasından kapanıp kilitlendi.

Call kaos büyüsünü durduramıyor gibiydi. Büyü içinden bir ırmak gibi akıyordu. Call akışla beraber uzaklara sürüklendiği hissine kapıldı. Karşı ağırlık olmadan uçmanın, insani tasalardan uzaklara sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu anımsadı.

Sırtında Aaron'ın kendisini yere yapıştıran ve odaklanmaya zorlayan elini hissetti. "Call, *yeter.*"

Ve nasılsa Aaron'ın dokunuşu Call'un akıştan kendisini kurtarmasını sağladı. Call akışı tersine çeviremese de hiç olmazsa artık kendisine hayat veren kan gibi hızla dökülmüyordu. Call silkinerek etrafına bakındı. Zincirlerinden kurtulan kaos yaşayan, odanın kenarlarına iştahla yürüyen gölgelere dönüşmüştü. Karanlık amansızca yayılıyordu; mezarın duvarlarındaki, çatıyı destekleyen sütunları ve yeraltı odasının briketlerini bir arada tutan harcı yiyip bitirmeye başladı. Ta ki hepsi gevşeyip yere dökülmeye başlayana dek.

"Buradan çıkmalıyız!" Alastair az önce Usta Joseph'ın kaçarken geçtiği kapılara sırtını dönüp merdiven basamaklarının başına koşup diğerlerine peşinden gelmeleri için el etti. "Hepiniz, haydi!"

Tamara ayağa kalktı ve Call'u çekiştirerek peşinden sürükledi. Call ve Tamara yanlarında Jasper ve Aaron'la Alastair'e ve basamaklara doğru koşmaya başladılar. Hemen ötelerinde çatıdan bir parça koptu ve kopan taş parçası ayaklarının dibine düşüp parçalandı. Dördü hızla yön değiştirince

az kalsın yayılan siyah gölgelerin bir parçasına çarpacaktı. Jasper haykırarak geri kaçtı.

Karanlık dördüne doğru ilerliyordu; Aaron elini uzatıp avucundan siyah bir ışık huzmesi çıkardı: Işık gölgeye çarpıp etrafını sardı. Call hayretle Aaron'a baktı.

Aaron, "Kaos kaosu durduruyor," diye açıkladı.

Call, "Ben kaos büyüsü yapamıyorum," diye fısıldadı.

"Anlaşılan *yapabiliyorsun*," dedi Aaron. Sesinde karanlık bir keyif, belki daha da huzursuz edici bir tını vardı.

Tamara'mn yüzü isten kararmıştı. "Bu şey bütün mezarı yiyip bitiriyor. Aaron, biz çıkana dek bunu uzak tutabilir misin?"

Aaron gölgelere ve gölgeleri giderek derinleştiren, temas ettiği her şeyi Boşluk'un içine çeken büyünün sürünen karanlığına bakıp, "Sanırım yapabilirim," dedi. "Fakat Call çok fazla kaos enerjisi saldı... Bilemiyorum."

"Git hadi," dedi Call. Kafasının içinde kaos büyüsü yokken kendisini daha iyi hissediyor, düşüncelerini toparlayabiliyordu. Fakat hâlâ için-

de kaynayan, daha önce orada olmayan bir şeyin varlığını hissedebiliyordu.

Alastair, "Callum..." diye söze girse de Call onu susturdu.

"Baba, senden onları buradan çıkarmanı istiyorum. Hemen."

"Ya sen?" diye sordu Tamara. "Sakın ha geride kalabileceğin düşüncesine kapılma."

Call, Tamara'nın gözlerinin içine baktı. Bu kez, bir kereliğine de olsa kendisine inanması ve güvenmesini istiyormuş gibi. "Kapılmam. Gidin. Ben hemen arkanızdan geleceğim."

Call kederle düşündü: *Başlayıp da sonu olmayan fakat tüm başlangıçların sonu olan nedir?*

Tamara, Call'un yüzünden bir şeyler okuyabilmiş olmalıydı ki başını sadece bir kez salladı. Jasper çoktan Alastair'in yanından geçmişken Aaron daha kararsız görünüyordu. Fakat kaos büyüsü etraflarını çeviren duvarları her saniye yakıp kül ettiği için işi başından aşkındı. Ellerinden daha da çok büyü çıkarmaya, dördü basamaklara doğru ilerlerken Boşluk'u geriletmeye devam etti.

Alastair, Call'un peşlerinden gelmediğini fark edene dek Call'un aradaki kısacık süreyi değerlendirmesi gerekiyordu.

Miri'yi kınından çıkaran Call, Constantine Madden'ın mermer levha üzerindeki kalıntılarının başına gitti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Call basamaklardan elinden gediğince hızlı çıkarken ve duvarlar dökülüp hiçliğe karışırken kendisini yavaşlatan bacağına lanet okuyordu. Çevresini saran karanlık ayak bileklerini yalıyor, sanki onu içine çekip sonsuza dek sarmak istiyordu. Kendisinin serbest bıraktığı ancak nasıl dizginleyeceğini bilmediği kaos büyüsüydü bu.

"Call," Alastair koridordan bağırıyordu. Tepelerindeki tavanı büyüyle ayakta tutmak için ellerini yukarı kaldırmıştı. "Call, neredesin? Call!"

Call babasının yanına koştu; tepelerinde kayalar havada dönüyordu. Babası Call'u kurtarmak

için geri dönmese tüm bu kayalar yere inecekti. Call nefes nefese, "Buradayım," dedi. "Buradayım."

Alastair, "Şimdi birlikte gideceğiz," dedi. Kolunu uzattığında Call babasının yanık elinin iyileştiğini fark etti. Tam olarak iyileşmese de kabarcıklı siyah izlerin yerinde şimdi yaralı, kızarmış deri vardı. Call kendisine hayretle bakınca Alastair, "İyileştirme büyüsü," diye açıkladı. "Gel hadi, yaslan bana."

"Peki," dedi Call, babasının omuzlarına dolanan kollarına direnmedi. Birlikte Drew ve Jericho'nun cestlerinin, Verity'nin gülen başının yanından geçip Jasper, Tamara ve Aaron'ın dikildikleri çimenliğe vardılar. Aaron iki elini de kaldırmıştı ve belli ki mezarı yerle bir etmeye çalışan kaos büyüsünü yavaşlatmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Call ve Alastair'i görür görmez büyü gücünü kullanmayı bırakıp dizlerinin üzerine çöktü.

Karanlık, bir volkandan saçılan küller gibi etrafa yayıldı. Call ve Alastair durdular; Call babasına yaslanırken hepsi Ölümün Düşmanı'nın son dinlenme yerinin kaos büyüsü tarafından yutuluşunu izledi. Kıvamlı, yağsı bir karanlık binayı bir sarmaşığı andıran kollarıyla sarıyordu. Fakat Call

bu manzarayı izlerken karanlığın aslında siyah olmadığını fark etti; siyahtan da siyah olan, gördüğü *hiçlik* olduğundan gözünün daha anlaşılır olana çevirdiği bir şeydi bu. Bu şey binada dokunduğu her noktayı yok ediyordu. Sonunda Verity'nin tuhaf ve korkunç kahkahaları son kez çınlarken beşinin baktıkları, daha önce mezarın durduğu yerde sadece dümdüz bir toprak zemin kaldı.

"Mezar yok mu oldu?" diye sordu Jasper.

Aaron ona bitkince baktı. "Automotones'u yolladığım yere gitti."

Bunu duyan Alastair hayretle, "*Automotones mu?*" diye sordu. "Fakat Magisterium'un en derin çukurlarında tutsak o."

"*Tutsaktı*," dedi Call. "Magisterium onu peşimizden gönderdi."

Alastair kızmış ya da şaşırmış veya hem kızmış hem de şaşırmış gibi iç çekti. Gruptan birkaç adım uzaklaştı. Belli ki kafasını toparlamak istiyordu. Call sırt çantasını omzunda biraz daha yükseğe attı. Bitkin düşmüştü.

Usta Joseph kaçmıştı; daha da beteri Alkahest'le, onun eline düşmesin diye uğraştıkları

aracı da yanında götürmüştü. Kaos Taşıyanlar ordusu ortadan kaybolmuştu. Usta Joseph onlara kendisini kıyıya götürmelerini emretmiş olabilirdi. Muhtemelen sırf gıcıklık olsun diye sandalların hepsini de yanında götürmüştü.

Birden Call'un aklına Yıkım'ın Kaos Taşıyanların arasında olduğu geldi. Usta Joseph kalan Kaos Taşıyanlara emir verebiliyorsa kurt da ona itaat edebilirdi.

"Yıkım!a diye bağırdı. İçi yeni bir panikle dolmuştu. "Yıkım!"

Nasıl kurdunun mezarın dışında kalmasına izin verebilmişti? Yıkım'ı basit bir köpekmiş gibi geride bırakmıştı. Oysa kurt çok daha fazlasıydı.

Call aceleyle patikada geriye, kumsala doğru ilerlemeye başladı. Bacağı ağrıyordu ve dokunsalar ağlayacaktı. Kurduna seslendi. Hazırlıksız yakalandığı, taşımakta zorlandığı dertlere bir de bu eklenmişti.

Babası, "Call!" diye bağırdı. Call döndüğünde yorgun görünen Alastair'in peşinde Yıkım'la patikada yürüdüğünü gördü. Babasının yanmamış eli

kurdun tüylerinin arasındaydı. Yıkım kürkünün içinde küller olsa da zarar görmemiş gibiydi. "O iyi," dedi Alastair. "Ben daha ağzımı açamadan koşup gittin. Fakat Yıkım mezara dönmeye çalıştı. Onu durdurmak için epey çabaladık fakat bu iş hiç de kolay olmadı."

Aaron, "Ona baban engel oldu," dedi.

Yıkım, Call'a doğru birkaç adım attı. Kendisini Call'un uzanan kollarına atıp oğlanın yüzünü yaladı.

Tamara, "Benimle kavuştuğun için bu kadar duygulanmadın," dedi. Aaron'ın vücudundaki kesik ve sıyrıklarla uğraşıyor, en kötü yaraları tedavi etmek için su büyüsü kullanıyordu. Jasper'ın kanayan dudağını çoktan iyileştirmişti.

Call Yıkım'ın başını okşadı. "Usta Joseph'ın seni kaçırmayacağını bilmem gerekirdi. O sadece ölü ve tuhaf şeylerden hoşlanıyor."

"Hepimiz tuhafız," dedi Tamara. Aaron'a göz gezdirdi. Aaron karşı ağırlığı olmadan büyük miktarda kaos büyüsü kullanmıştı ve her ne kadar ayakta durabilse de her an yıkılacakmış gibi duruyordu. "Eh, artık yaraların kanamıyor fakat

iyileştirme büyüm kırık ya da burkulmalar olup olmadığını görecek kadar iyi değil, ayrıca..."

Jasper araya girip, "Kimse Call'un bir Makar olduğundan bahsetmeyecek mi?" diye sordu.

Herkes dehşete düşmüş gibiydi. Tamara, "Jasper!" dedi.

"Ah, özür dilerim," dedi Jasper. "Bu gerçeği görmemişiz gibi davrandığımızı unutmuşum." Call'a doğru döndü. "Daha önce de Makar olduğunu biliyor muydun? A, dur, hiçbir sözüne güvenemeyeceğimi unutmuşum bir an için."

"Bilmiyordu," dedi Alastair. "Kaos büyüsü Constantine'ın bedenine kısılmıştı, o beden yok olduğunda da büyü serbest kaldı. Büyü Call'un ruhuna çekilmiş olmalı. Constantine bir Makar'a dönüştüğünde, sebep kardeşinin tehlikede olmasıydı. Başıboş bir elemental Jericho'ya mağaralarda saldırmış, Constanitine da onu yok etmişti."

Tamara gözlerini kısıp Alastair'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Alastair, "Onunla aynı çırak grubunda olduğumdan," diye yamt verdi. "Beş kişiydik. Sarah, Declan, Jericho, Constantine ve ben. Ustamız Rufus'tu."

Aaron, Tamara ve Jasper şaşkın gözlerle Alastair'e baktılar. "Constantine'ın giriş sınavlarında mükemmel puanlar aldığı söyleniyor," dedi Jasper. "Mükemmel puanlar."

Alastair, "O yılın en iyi öğrencileriydik," dedi. Sesi yorgun ve uzak çıkıyordu. Binlerce yıl önce gerçekleşen bir olaydan bahsediyormuş gibi.

"Constantine'la arkadaştınız demek? Yakın mıydınız?" diye sordu Aaron. Üstü kanlı ve kirli olsa da kendisini ve oradaki herkesi savunmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Constantine, Jericho ve Sarah en yakın arkadaşlarımdı," dedi Alastair. "Çırak grupları nasıldır bilirsiniz."

Tamara, Aaron'a endişeli bir bakış atıp, "Bu arada," dedi, "buradaki çırak grubunu nasıl dışarı çıkaracağımızı düşünmemiz gerek."

"Konuyu ne güzel de değiştirdin," diye mırıldandı Call. Tamara ona sert bir bakış attı.

"Su büyüsü," dedi Alastair. Ardından sahil kenarında yürümeye başladı. "Biraz odun toplayın. Birlikte büyüyle bir sal yapacağız."

Birden bütün kumsal üzerine bir spot lam-

basının ışığı tutulmuş gibi aydınlandı. Call sırt çantasını sıkıca kavrayarak, parmağını askılara gömerek geriye sendeledi. Jasper'ın haykırarak bir şeyler söylediğini işitti. Ardından tepelerinde uçan büyücüleri gördü.

Usta North, Usta Rockmaple, Usta Milagros ve Usta Rufus havada süzülüyorlardı.

Call babasının yanına koşup, "Baba," diye bağırdı. "Seni öldürecekler, gitmen gerek. Ben onları oyalamaya çalışabilirim."

Alastair rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, "Hayır!" diye bağırdı. "Alkahest'i aldığım için cezayı hak ettim. Fakat burada en çok tehlikede olan ben değilim..."

"CALLUM," dedi Usta Rufus. "TAMARA. AARON. ALASTAIR. JASPER. DİRENMEYİN."

Hemen ardından Call'un etrafını bir hava dalgası sardı ve giderek güçlenip hepsini havaya kaldırdı. Usta Rufus'un söylediklerine rağmen Call kurtulmak için direndi.

"Bizi onlardan mezar gizlemiş olmalı," dedi Tamara. "Mezar Magisterium gibi efsunlanmış olmalı, izleme büyüsünü engellemek için. Fakat

mezar yok olduğu için bizi buldular."

Jasper, "Bize zarar vermeyin!" diye bağırdı. "Teslim oluyoruz!"

Usta North'un ellerini kaldırmasıyla bulutların arasından yılanbalığını andıran üç uzun elemental çıktı. İri ve uysal görünüyorlardı. Ta ki devasa ağızlarını açana dek. Call elementallerden birinin Aaron'ı yutup midesine indirdiğini gördü. Hemen ardından ikinci elemental kocaman ağzını açarak Call'un üzerine geldi.

"Offf!" Call elementalin içine yuvarlandı. Yaratığın midesine inmeyi beklerken düştüğü yerin yumuşak, şekilsiz ve kuru olduğunu fark etti. Her ne kadar bulutların aslında sudan ibaret olduğunu bilse de bunun bulutların üzerinde yatmak gibi bir his olduğunu düşündü.

Hemen sonra Yıkım da kendisini Call'un yanında buldu. Gerçekten korkmuştu. Kaos Taşıyan kurt ulurken Call onu sakinleştirmek için yanına gitti. Call, Yıkım'ın uçmaya alışacağından şüpheliydi. Sonra Alastair de yuvarlanarak ikisinin yanına geldi. Elleri yaptığı büyü yarıda kalmış gibi havada kalmıştı.

Elemental hareket etmeye, gökte süzülerek büyücülerin peşinden Magisterium'a uçmaya başladı. Call yer yer yaratığın içinden dışarıyı görebildiği için nereye gittiklerini anlamıştı. Elementalin bazı noktaları ışık geçirmez ve bulanık olsa da yer yer yarı saydam, birkaç noktada ise tamamen saydam olan kısımlarından dışarısı seçilebiliyordu. Fakat Call nereye dokunursa dokunsun elemental katı bir cisim gibiydi.

"Baba?" dedi Call. "Neler oluyor?"

"Sanırım büyücüler kaçmayacağımızdan emin olmak istediklerinden bir elementalin *içini* hapishaneye çevirdiler. Etkileyici." Alastair yaratığın bulutsu karnına oturdu. "Dördünüz ele avuca sığmıyorsunuz anlaşılan."

"Sanırım," dedi Call. Babasına ne demesi gerektiğini, Alastair'in Usta Joseph'a gönderdiği mesajları gördüğünden beri ona ne söylemek istediğini biliyordu. "Olanlardan dolayı üzgünüm. Biliyorsun işte, yazın yaşananlar."

Alastair her iki patisini aynı anda havaya kaldırmaya çalışan ve etrafta kayan Yıkım'a baktı. Call gözlerini babasının baktığı yöne çevirince

kurdunun başına gelenlerden dolayı hâlâ kızgın olduğunu anımsadı.

"Ben de üzgünüm Callum," dedi Alastair. "Garajda gördüklerin seni çok korkutmuş olmalı."

"Yıkım'a zarar vermenden endişe etmiştim," dedi Call.

"Hepsi bu mu?"

Call omuz silkti. "Alkahest'i benimle ilgili teorini sınamak için kullanacağını düşündüm. Hani ölürsem gerçekten benim..."

Alastair, Call'u susturdu. "Anlıyorum. Başka bir şey söylemene gerek yok. Kimse bizi işitsin istemiyorum."

"Ne zaman şüphelenmeye başladın."

Call yanıt veren Alastair'in yüzündeki bezginliği fark etti. "Uzun zamandır. Belki mağaradan ayrıldığımdan beri."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Hiç olmazsa bana?"

Alastair elementalin onlara kulak kabartmadığından emin olmak istermiş gibi çevresine bakındı. Nihayet, "Bu neye yarardı ki?" dedi. "Bilmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Asla bilmeme-

nin. Fakat artık bu konuda konuşamayız."

Call sessizce, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Depoda olanlardan dolayı mı?" diye sordu Alastair. "Hayır, kendime kızgınım. Usta Joseph'ın seninle temas halinde olduğundan kuşkulanıyordum; seni çoktan etkisi altına almış olabileceğinden endişe ediyordum. Daha fazlasını öğrenirsen güç fikrinin seni baştan çıkarabileceğini düşündüm. Usta Joseph bana mektup yazmaya başladıktan sonra sana yapmak istedikleri beni korkuttu. Fakat senin ne kadar korkmuş olabileceğini unuttum."

"Gerçekten canını yakacağımı düşündüm." Call başını elementalin yumuşak böğrüne yasladı. Bedenindeki adrenalin hızla eksilirken yerini bitkinliğe bırakıyordu. "En az onun kadar korkunç biri olduğumu..."

"Ben iyiyim," dedi Alastair. "Her şey yolunda Callum. İnsanlar öfkelendiler ya da büyülerinin kontrolünü kaybettiler diye savaş çıkmaz."

Callum bunun doğru olduğundan emin olmasa da tartışamayacak kadar yorgundu.

"Mezara asla gelmemeliydin Callum, bunu bi-

liyorsun, değil mi? Bu işi bana bırakmalıydın. Joseph planını gerçekleştirebilse sana kim bilir neler yapardı?" Alastair ürperdi.

"Biliyorum," dedi Call. Ruhu Constantine'ın bedenine geçseydi belki Callum olduğu hayata ait tüm anıları yok olacaktı. Call bunun ölümden beter bir kader olacağını düşündü.

Fakat uçuş uzadıkça kendisini daha da bitkin hissetmeye başladı. Aklına Aaron'ın Automotones üzerinde kaos büyüsü kullanmasının ardından ne halde olduğu geldi.

Bir dakika gözlerimi yumacağım, diye düşündü.

Call uyandı. Onu uyandıran bedenini saran kolların ve hareket etmeye başlamasının verdiği rahatsızlık olmuştu. Magisterium'un dışındaki kayaların üzerinde taşındığını fark etti. Bir gözünü hafifçe aralayıp etrafına bakındı.

Sabah güneşi gözlerini kamaştırıyordu. Kahvaltı vakti olması gerektiğini düşündü. Usta North ve Usta Rockmaple arkadan geliyor, kocaman hava elementallerinin üzerinden etrafa bakıyorlardı. Yüzlerinde haşin bir ifade vardı. Yıkım, Tamara, Aaron ve Jasper, Usta Rufus'un peşinden

bir patikada, Magisterium'un duvarındaki bir kapıya doğru yürüyorlardı. Alastair onların peşinden gidiyor, Call'u küçükken olduğu gibi taşıyordu. Call'un başı Alastair'in omzuna yaslanmıştı.

Sırt çantası. Call çantaya elini attığında babasının çantayı da taşıdığını fark etti. Alastair çantayı omzuna atmıştı. Call rahat bir nefes aldı.

Alastair alçak sesle, "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Call hiçbir şey söylemedi. Bir yanı kusurlu bacaklarının üzerinde doğrulmak istese de diğer yanı muhtemelen babasının onu son kez öyle taşıyacağını söylüyordu.

Taş patika Magisteirum'un yanındaki çimlik alanla buluştu. Bakırdan dövülmüş çift kanatlı bir kapının önünde duruyorlardı. Kapılar çekiçle metalin üzerinde alevleri andıran sarmallar oluşacak şekilde dövülmüştü.

Kapının üzerinde şu sözcükler vardı: HİÇBİR ŞEYİ SEVMEYEN HİÇBİR ŞEYİ ANLAMAZ.

Call derin bir nefes aldı. "Evet," dedi.

Babası onu yere bırakıp da ayaklarının üzerinde durduğunda bacağından yukarı o her zamanki

acı yükseldi. Alastair, Call'a sırt çantasını verdi. Call çantayı omzuna astı.

"Daha önce bu kapıyı hiç görmemiştim," dedi Tamara.

"Bu Magisterium'un Meclis'e açılan kapısı," dedi Usta Rufus. "Herhangi birinizin bir şekilde bu kapıdan geçeceği asla aklıma gelmezdi."

Magisterium'da bulunduğu süre zarfında Call'un okul hakkındaki hisleri hep değişmişti. Başta Magisterium'dan korkmuştu; bir süre sonra orası ona önce bir yuva, sonra babasından kaçmak için bir sığınak olmuştu. Ve şimdi bir kez daha güvenebileceğinden emin olmadığı bir yere dönüşmüştü.

Belki de Alastair başından beri haklıydı. Her konuda.

Usta Rufus'un bilekliğiyle tıklattığı kapılar açıldı. İçerideki koridor Magisterium'un diğer, alışageldik kaya duvarları ve sıkıştırılmış topraktan zeminleri olan diğer koridorlarına hiç mi hiç benzemiyordu. Koridor cilalı bakırdan yapılmıştı ve Call birkaç adımda bir elementi hava ve metal, ateş ve su ve kaos- temsil eden, altında Latince

sözcükler olan bir sembol görüyordu.

Rufus duvarın diğer noktalarından hiç de farklı görünmeyen bir noktasına vardığında bilekliğiyle bu kez duvarı tıklattı. Duvardan kapı büyüklüğünde bir metal parçası geriye kaydı ve açılan boşlukta bir oda göründü. Kayadan yapılan bu çıplak odada, duvarlar boyunca odayı çevreleyen uzun, taş bir bank vardı.

"Burada bekleyeceksiniz," dedi Usta Rufus. "Usta North ve Usta Rockmaple birazdan sizi toplantı odasına götürmek için gelecekler. Şimdi Meclis sizin hakkınızda karar almak için toplanacak."

Tamara yutkundu. Anne-babası Meclis üyeleriydiler. Jasper dehşete kapılmış gibiydi. Aaron'ın bile huzursuz bir hali vardı.

Rufus, "Yıkım'ı yanıma alacağım," dedi ve Call itiraz edemeden bir elini kaldırıp onu durdurdu. "Süitinizde gayet güvende olacak ki yanımızda olmasından çok daha güvenli olur orada. Meclis Kaos Taşıyan hayvanlara bayılmaz."

Parmaklarını şaklatmasıyla Yıkım, Usta Rufus'un yanına geldi. Call, Yıkım'a kederle, ihanete uğramış gibi baktı.

"Alastair," dedi Rufus. "Bir dakika buraya gelsene."

Alastair şaşırmış gibiydi. Rufus'a yaklaştı. İki adam birbirlerine baktı. Rufus'un ifadesi belli belirsiz değişse de Call ustasının yüzünden Call'un babasına baktığında gördüğünden çok farklı bir Alastair gördüğünü okuyabiliyordu. Rufus sanki Alastair'e baktığında bir oğlan, sanki Call'un yaşlarında, siyah saçlı ve gözlerinde haylazca pırıltılar olan bir oğlan görüyordu.

Rufus, "Magisterium'a yeniden hoş geldin Alastair Hunt," dedi. "Yokluğun burada hissedildi."

Usta Rufus'un bakışına karşılık veren Alastair'in yüzünde hiç öfke yoktu. Sadece bitkin görünüyordu ki bu hali Call'un içini acıttı. "Ben ise buranın yokluğunu hiç hissetmedim," dedi. "Bak, tüm bu olanlar benim suçum. Bırak çocuklar süitlerine dönsünler ve Meclis'in karşısına beni çıkart. Ne ceza verecekleri umurumda değil."

Jasper ayağa kalkıp, "Güzel plan," dedi.

Usta Rufus, "Otur yerine deWinter," dedi. "Usta Milagros burada olmadığı için şanslısın. Seni Dipsiz Çukur'dan aşağı sallandırmayı düşünüyordu."

"Dipsiz *ne*?" diye sordu Call. Jasper alelacele otururken Usta Rufus eğilip Alastair'e Call'un işitemediği bir şey söyledi. Usta Rufus Yıkım'la uzaklaştı ve bilekliğiyle bir kez daha duvarı tıklattı. Kapı kayarak kapanıp hepsini odaya hapsetti.

Call derin bir nefes aldı. Meclis'in önünde konuşacağı için seviniyordu. Orada kalmalıydı; bir başkası onun adına konuşmadan derdini anlatmalıydı. Meclis'le o konuşmazsa üyeler işittiklerine inanamazlardı.

Call, Jasper'a şöyle bir bakıp onun Meclis'e neler söyleyeceğini kestirmeye çalıştı. Kaçırılma olayından mutlaka bahsedecekti. Bu yüzden de önce Call'un konuşması, muhafızlar kendisini sürükleyip götürmeden diyeceğini demesi gerekiyordu. Jasper siyah, düşünceli gözlerle Call'un bakışma karşılık verdi.

"Ne söyleyeceğiz?" diye sordu Jasper. "Yani, planın ne, Meclis'e neler anlatacağını düşündün mü?"

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz," dedi Call. "Her şeyi anlatacağız."

"Her şeyi mi?" Aaron afallamış gibiydi. Call'un içi daha da burkuldu. Aaron kendisini onun için

yalan söylemeye hazırlamıştı demek.

"Call haklı," dedi Alastair. "Basit düşünün. Yapabileceğimiz en kötü iş çelişkili ifadeler vermek olacaktır. Sadece gerçeği anlatırsak hepimizin öyküleri birbirleriyle örtüşür."

Jasper, "Aranan bir suçlunun tavsiyesine neden kulak verdiğimizi bilmiyorum," diye mırıldandı.

Tamara, "Hepimiz aranan suçlularız," diye çıkıştı. Call'un omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Evet, iyisi mi sen eski toprak kötümüzü teselli et," dedi Jasper. "Çok narindir kendileri. Babası onu buraya bir prensesmiş gibi kucağında getirdi."

"Of, kes artık," dedi Aaron. "Ne zaman gergin olsan adileşiyorsun."

Call hayretle Jasper'a baktı. Bu doğru muydu? Call kendi deneyimlerine dayanarak Jasper'ın tavırlarının çoğu zaman itici olduğunu düşünse de boşboğazlık etmenin ne demek olduğunu da iyi biliyordu. Ne de olsa Call da düşünmeden aklına gelen birçok şeyi söylüyordu.

Jasper'la bir ortak noktası olduğunu düşünmek zoruna gidiyordu; özellikle de bu ortak nokta

Jasper'ın hoşlanmadığı bir yanı olduğundan.

Tamara, Constantine Madden'ın cazibesiyle tanındığını söylemişti.

Kapı açıldı ve Usta North içeri girdi. "Meclis sizi kabul edecek," dedi.

Onları cezbet, diye düşündü Call. *Madem Constantine'sın, bundan faydalan bari. Etkile onları.*

Hepsi ayağa kalkıp Usta North'un peşinden bakır koridorda yürüdüler ve bir kemerden geçip kocaman, yuvarlak bir odaya vardılar. Call daha önce orada bulunmuş olsa da odanın tanıdık olduğunu belli etmemeye çalıştı. Bir keresinde Magisterium'da gizlice dolaşırken odadaki bir büyücü toplantısına şahit olmuştu. Muhtemelen büyücülerin toplantısına kulak kabarttığından bahsetmesi için hiç de doğru bir an değildi.

Mağaranın duvarları takımyıldızlar şekli verilmiş mücevherlerle süslenmişti. Odanın ortasında bir oyuk olan geniş, yuvarlak bir masa vardı. Masa bir ağacın gövdesinden alınmış bir dilim gibi dursa da bunun devasa, en büyük serviden bile büyük bir ağaç olması gerekiyordu. Call parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirmek için sabırsızlanıyordu.

Masanın bir yanında zeytin yeşili takımları içinde Meclis üyeleri, karşılarında Magisterium üyeleri duruyordu. Bu halleriyle bir satranç takımının taşlarını andırıyorlardı.

Usta North eliyle işaret etti ve masadan bir parça kalkıp bir pastanın dilimi gibi ayrıldı. Usta Norh, Call'a ve diğerlerine çemberde açılan boşluktan geçmelerini işaret etti. Kısa bir tereddüdün ardından Alastair önden yürümeye başladı. Çocuklar onu izlediler. Grubun en arkasından gelen Jasper da masanın oluşturduğu çemberin içine girdiğinde az önce masadan kalkan parça gürültüyle tekrar yerine oturdu. Call ve arkadaşları masanın çemberi içinde kısılı kalmışlar, etrafları tamamen Meclis üyeleriyle çevrilmişti.

Call etrafına, erişkinlerin kibirli yüzlerine baktı. Eh, belki hepsi de kibirli görünmüyordu. Usta Rufus, Usta North, Usta Rockmaple ve Usta Milagros gergin; Tamara'nın anne-babası endişeli görünüyordu. Öğretmenler ve Rajavi ailesi dışında, Call'un tanıdığı tek Meclis üyesi Alex'in üvey annesi Bayan Tarquin'di. Bir kraliçe kadar azametli oturuyordu. Gümüşi saçları başının üzerin-

de toplanmıştı. Kimse kendisini tanıtma ihtiyacı duymadı.

Meclis üniformalı, yaşlıca bir adam, "Nereden başlamalı?" dedi. "Constantine Madden'la savaştığımız zamanlardan beri kimse böyle bir kargaşaya yol açmamış, Magisterium'a ve temsil ettiklerine şu geçen haftaki gibi bir darbe indirmemişti."

"Niyetimiz asla Magisterium'a zarar vermek olmadı," dedi Tamara.

"Gerçekten mi?" Yaşlı adam Tamara'nın bu sözlerine bir kedinin fareye saldırdığı gibi atıldı. "Makar'ımızın Magisterium'dan kaçtığını işitmelerinin diğer çıraklarımız için ne denli moral bozucu olduğunu biliyor musunuz? Bu hiç aklına geldi mi Aaron Stewart?"

Aaron dimdik ayakta durarak, "Ben kaçmadım Meclis Üyesi Graves," dedi. Üzerinde hâlâ kullanılmış eşya satan dükkândan aldığı, üzerine toprak ve kan bulaşmış giysiler vardı. Aaron on üç yaşında bir çocuktu ve aptalca bir kesimi olan saçları biraz uzamıştı. Fakat konuştuğunda herkesin gözü ona çevrildi. Call meclis üyelerinin yüz ifadelerinin yumuşadığını görebiliyordu. Aaron'ı

dinlemek istiyorlardı. Constantine'ın sahip olduğu da işte buydu; Tamara'nın *cazibe* sözcüğüyle kastettiği de. "Bu yaz Meclis'in birçok üyesiyle ve topluluğumuzdaki birçok büyücüyle konuştum. Hepsi de bana üzerine basa basa benim Düşman'ı durduracak tek silah olduğumu söyledi. Eh, bana öyle geliyor ki bana ihtiyaç olduğunda Magisterium'da gizlenmediğimi herkese göstermek boynumun borcu."

Kısa bir sessizlik oldu. Graves boğazını temizledi. "Şevkin hayranlık verici. Fakat gerçekten Alastair Hunt'ı alt etmen gerektiğini düşündüysen neden onu bulduğunda hakkından gelmedin? Neden hâlâ yanında?"

Call öfkesinin içinde kabardığını hissetti.

"Durum sandığınız gibi değil," dedi Tamara. "Öykünün tamamını dinlemeniz gerek."

Usta Norte, "Tamara Rajavi, kız kardeşine olanları düşündükten sonra, daha mantıklı davranacağınızı beklerdik," diye çıkıştı. Tamara'nın yüzü asıldı. Call'un içindeki öfke daha da kabardı.

"Ve sen, Callum Hunt," dedi Usta North. "Puanlarının acınacak düzeyde olmasına rağmen

seni Magisterium'a kabul ettik ve bize olan minnet borcunu böyle mi ödüyorsun? Makar'ın karşı ağırlığı olmak için yaptığın başvuruyu reddedilmiş sayabilirsin ve başına gelecekler bununla kalırsa kendini şanslı sayabilirsin."

Usta Rufus yumruklarını sıktı. Call'un başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki.

Jasper öfkeli gözlerle, "Hiçbirimizi cezalandırmaya hakkınız yok," dedi. "Bizi öldürmesi için bir elemental gönderdiniz!"

"Jasper!" Usta Milagros dehşete düşmüş gibiydi. "Nerede olduğunun, şu an ne yaptığımızın farkında mısın? Yalan söylemenin sana bir faydası olmaz."

"Yalan söylemiyor," dedi Call. "Magisterium'un gerçeğe aldırış etmediğini de biliyoruz. Usta Lemuel'a ne oldu? Aslında Drew'un canını yakmamıştı. O halde neden geri dönmesine izin verilmedi? Neden ormanda hayvanlar üzerinde deney yapan birtakım ucubelerle yaşamak zorunda?"

Usta Rufus iç geçirdi. "Geri dönmemeyi o seçti Call."

Call dilini ısırdı.

Bayan Rajavi alçak sesle, "Yalan söylemek şüp-

hesiz anne-babanın Meclis'e dönme taleplerine bir fayda sağlamaz," dedi. Ardından Alastair'e döndü. "Peki Alkahest nerede?" diye sordu. "Niye eldiveni masada görmüyorum?"

Alastair sakin bir sesle, "Usta Joseph'ta," dedi. Call yüzünü ekşitti. İnsanları cezbedemiyorsa bu konuda iyi dersler almayışından kimin sorumlu olduğu gayet açıktı.

Bayan Tarquin soğuk bir sesle, "Usta Joseph mı?" dedi. "Ölümün Düşmanı'nın sağ kolu yani? Onu kötülük yoluna sokan adam?"

Graves ayağa kalktı. "Siz çocuklar bu hainin Alkahest'i Düşman'a teslim etmesine göz mü yumdunuz? Alastair'i hapse atıp sizi de yanına koymalıyız..."

"Alkahest Ölümün Düşmanı'nda değil," dedi Call. "Onun elinde hiçbir şey yok. Bunun için teşekkür edilecek olanlar da siz değilsiniz."

Graves gözlerini kıstı. "Düşman'ın elinde ne olup ne olmadığını nasıl bu kadar iyi biliyorsun bakalım?"

Alastair, Call'u uyarmak için ona seslendi:" *Callum...*"

Fakat Call susmayacaktı. O an için hazırlanmıştı. Sırt çantasına uzanıp bir avuç saç çıkardı. Öfkesini ve bulantısını bastırarak Constantine Madden'm eksik başını çantadan çıkardı.

Başı sertçe Usta Graves'in masasına koydu. Başın üzerinde hiç kan yoktu; Constantine'm Call'un Miri'yle kestiği boynu dağlanmış gibiydi. Düşman'ın yüzü külle kaplı olsa da Constantine Madden olduğu kolayca seçilebiliyordu.

"Çünkü babam onu öldürdü," dedi Call. "Alkahest'i kullanarak."

Meclis'ten çıt çıkmadı. Bayan Tarquin burnunu sıkıp gözlerini kaçırdı. Usta Rufus'un yüzünde mizacına aykırı bir hayret ifadesi vardı. Meclis Üyesi Graves her an kalp krizi geçirecek gibiydi; Rajaviler ise Tamara'ya onu daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı.

Aaron sessizliği bozduğunda sesi daha tiz ve bir nebze titrek çıktı. "Onun *başını kestin* demek?"

Call bu yaptığının pek de cezbedici bir hareket olmayabileceğini düşündü. Baş meclis üyelerine dönüktü ve üyeler başa korku ve merakla bakıyor, sanki başın dile gelmesini bekliyorlardı. Call

Düşman'ın yanağına bir parça turuncu şeker ve tüyler bulaştığını fark etse de bunları temizlemek için uzanarak daha fazla dikkat çekmek istemedi.

"Belki kanıta ihtiyacımız olur diye düşündüm," dedi Call.

Tamara, "Ben o sırt çantasına *dokundum*," dedi. "Bu benim hayatım boyunca gördüğüm en iğrenç..."

Alastair gülmeye başladı ve kendisini durduramıyor gibiydi. Yanaklarından aşağı yaşlar boşandı. Gözlerini sildi ve katıla katıla gülerek masanın üzerine çöktü. Konuşmaya çalışsa da bir türlü dili dönmüyordu.

Call, Constantine Madden'ın başını görmenin kimsenin, hiç olmazsa keçileri kaçırmasına neden olmamasını diledi. Odadaki birçok kişi bir nebze çıldırmış gibi görünüyordu.

Herkesten önce toparlanan Usta Rufus, "Callum," dedi. "Alastair nasıl oldu da Ölümün Düşmanı'm öldürebildi?"

Call yalan söylememek için özen göstererek, "Usta Joseph'ı kandırıp kendisini Constantine'ın inine götürmesini sağladı," dedi. "Ardından Alkahest'i

Düşman'ın üzerinde kullandı. Sonrasında Constantine öldü." Call, Constantine'ın tüm bunlardan önce de ölü olduğuna hiç değinmeyecekti. "Etrafta bazı Kaos Taşıyanlar vardı. Onları savuşturduk fakat o esnada mezar yok oldu."

"Ve Alkahest kayboldu, öyle mi?" diye sordu Usta Milagros.

Call başını salladı. Meclis'in başka sorular da sorması gerektiğinden gayet emin olsa da üyeler araya giremeyecek kadar hayrete düşmüşlerdi. "Mezar yıkılırken Usta Joseph'ın kaçtığını düşünüyoruz."

Nihayet Alastair'in kahkahaları kesildi.

Usta Norte, "Peki Düşman'ın cesedine ne oldu?" diye sordu.

"Mezarın geri kalanıyla birlikte yok oldu. Kaos, şey... Kaos bedeni yuttu."

Usta Rufus başını salladı.

Jasper başını iki yana sallayıp, "Öyle olmadı," dedi. "Önemli bir noktayı atlıyorsun."

Call babasının gerildiğini hissetti; Alastair'in parmakları omzuna gömüldü. Tamara nefesini tutmuştu ve Aaron, Jasper'a öfkeyle bakıyordu.

Sayısız şok geçiriyormuş gibi şaşkın bir hali olan Meclis Üyesi Graves, "Peki neymiş o?" diye sordu.

"Mezarın yok olmasının nedeni Call," dedi. Çünkü Call, Ölümün Düşmanı. Çünkü Call yeniden doğmuş Constantine Madden ve tıpkı Constantine'ın Magisterium'*u yok ettiği gibi Call mezarı yok etti. Büyüsünü bağlayın; öldürün onu.* Korkudan donakalan Call'un gözlerini diktiği Jasper konuşmaya devam etti. "Call Kaos Taşıyanları uzak tutmak için Boşluk büyüsü kullandı. Büyüsü biraz kontrolden çıktı çünkü ilk kez kullanıyordu." Jasper arkadaşlarına kibirli bir bakış attı; nasıl da paniğe kapıldıklarını bilir gibiydi. "Bu doğru. Call da Aaron gibi bir Makar. Artık iki Makar'ımız var."

Call rahat bir nefes aldı. Meclis üyeleri Jasper'a oğlanın başının yanında ikinci bir baş çıkmış gibi hayretle bakıyorlardı.

Nihayet Jasper, Call'u gerçekten şaşırtmıştı.

O an Anastasia Tarquin ayağa kalktı. Sırtı dikti ve gümüşi saçları parıldıyordu. Konuşurken dosdoğru Call'a baktı. "Nihayet Düşman öldü," dedi.

"Beşiniz sayesinde." Elini sallayıp Call, Alastair, Tamara, Jasper ve Aaron'ı gösterdi. "Verity Torres'in ve Soğuk Katliam'da ölen onca insanın öcü nihayet alındı."

Aklına Verity'nin mezarın kapısına çivilenmiş başı gelen Call yutkundu.

Bayan Tarquin'in sözleri Meclis Üyesi Graves'i şok halinden çıkarmış gibiydi. "Anastasia haklı," dedi Graves. "Anlaşma artık geçersiz. Alkahest geri alınmalı fakat şu an kutlama zamanıdır. Savaş bitti."

Kalan meclis üyeleri mırıldanmaya başladılar. Yüzlerine gülümsemeler yayıldı. Usta Milagros'un başlattığı alkış kısa sürede yayıldı. Meclis üyeleri ve ustalar ayağa kalkıp beşini alkışlamaya başladılar. Tamara şaşkın, Jasper mağrur, Alastair ise ferahlamış görünüyordu. Sonra Call, Aaron'a baktı. Aaron gülümsemiyordu. Yüzündeki tuhaf, kararsız ifadeye bakılırsa Call hakkında bildiklerini gizlemekle korkunç bir iş yapıp yapmadığını düşünür gibiydi.

Fakat belki de Aaron'ın aklındaki bu değildi. Belki bitkindi ve hiçbir şey düşündüğü de yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sonrasında olaylar hızla gelişti. Usta Rufus Alastair'i kalacağı, kullanılmayan bir usta odasına götürdü. Çocuklar banyo yapıp dinlenmeleri için odalarına gönderildiler. Bunun anlamı da Call'un Jasper'dan ayrılıp Yıkım'la yeniden buluştuğuydu ki Call'a göre bunların her ikisi de iyi gelişmelerdi.

Çok geçmeden Call, Tamara ve Aaron süitlerinin ortak odasına geçip kendilerini bitkin halde kanepelere ve koltuklara bıraktıklarında Alex Strike kucağında yemekhaneden getirdiği yemeklerle -farklı türde mantarlar, liken ve yamru yum-

ru pudinglerle dolu ahşap tabaklar ve kâseler- çıkageldi. Farklı tatlardaki yiyeceklerin bir kısmı nacho'yu andırıyordu; Tamara'nm tuzlu karamele benzettiği mor bir balçık ve tadı tıpkı çıtır parmak tavuğa benzeyen bir mantar vardı.

Karnını doyurduktan sonra bitkin Call yatağına gitti. Rüya görmedi. Görmüşse bile hatırlamıyordu.

Ertesi gün uyandığında, Call yatak örtülerinin is ve kir kapladığını fark etti. En son ne zaman adamakıllı banyo yaptığını anımsayamıyordu. Usta Rufus halini görüp de onu Magisterium'un alüvyonlu havuzlarından birine atmadan banyo yapmaya karar verdi.

Yıkım'a bakınca kurdunun durumunun beter olduğunu fark etti. Yıkım'ın kürkü kirden farklı bir renk almıştı.

Tuvalet ana koridorun ucunda kalan bir mağaraydı ve iki çırak odasına ayrılmıştı. İçinde üç farklı bölme bulunuyordu; bunlardan birinde tuvaletler, birinde lavabolar ve aynalar, sonuncusunda nazikçe kabarcıklar çıkaran sıcak havuzlar ve doğru yerde durduğunuzda üzerinize ılık bir

yağmur gibi dökülen akıntılar vardı. Kaya duvarlar bireysel duş alanlarını birbirinden ayırıyor, bu sayede çok sayıda insan birbirlerini çıplak görmek zorunda kalmadan banyo yapabiliyordu.

Call havuzlardan birine gitti; havlusunu kancaya astı ve çıkarmadan uyuduğu kirli sivil giysilerini üzerinden atıp havuza girdi. Su başta rahatsızlık verecek kadar sıcak olsa da bir süre sonra Call'un kasları gevşedi. Sonrasında suyun verdiği his inanılmazdı. Su Call'un bacağına bile iyi gelmişti.

Call Yıkım'a, "Gel haydi," dedi.

Kurt duraksadı. Havayı kokladı. Ardından suyu şüpheyle yaladı. Eskiden olsa Call'u kızdırırdı bu. Fakat şimdi Yıkım'ın verdiği emre kurulmuşçasına itaat etmemesi fikri onu çokça rahatlatıyordu.

Birinin, "Call?" diye seslendiğini işitti. Banyosunun taş duvarının diğer yakasından gelen bir sesti bu. Tanıdık bir kız sesi.

"Tamara?" dedi Call. Sesi biraz cırtlak çıkmıştı. "Banyo yapıyorum!"

"Biliyorum," dedi Tamara. "Fakat burada başka kimse yok ve konuşmamız gerek."

"Biliyor musun bilmiyorum fakat," dedi Call, "genellikle insanlar banyo yaparken giysilerini çıkarırlar."

Tamara, "Duvarın diğer yanındayım!" dedi. Sesi öfkeli çıkıyordu. "Ve burası çok nemli, saçım da kıvır kıvır oldu. Bu yüzden bir an önce konuşsak artık?"

Call kendi ıslak, siyah saçlarını yüzünden geriye attı. "Peki, tamam. Konuş."

Tamara, "Bana yalancı dedin," dedi. Sesindeki incinmişliği sezmemek imkânsızdı.

Call eğilip büküldü. Yıkım Call'a sert bir bakış attı. "Biliyorum," dedi Call.

"Sonrasında senin çok daha büyük bir yalancı olduğun ortaya çıktı," dedi Tamara. "Her konuda yalan söylemişsin."

"Babamı korumak için yalan söyledim!"

Tamara öfkeyle, "Kendini korumak için yalan söyledin," diye karşılık verdi. "Düşman'm sen olduğunu söyleyebilirdin bize..."

"Tamara, *kapa çeneni*."

"Call, bunu sana söylemek hiç hoşuma gitmese de banyo bize kulak kabartan insanlarla dolu de-

ğil. Burada sadece biz varız."

"Ölümün Düşmanı değilim ben." Call kaşlarını çatarak sudaki yansımasına baktı. Siyah saç, gri gözler. Hâlâ Callum Hunt'tı. Ve değildi de.

"Usta Joseph'ın sana anlattıklarıyla ilgili gerçeği bize söyleyebilirdin fakat bunu yapmadın."

"Benden nefret etmeni istemedim," dedi Call. "En iyi arkadaşımsın sen."

Tamara bu sözlere şüphesini belli eden bir ses çıkararak karşılık verdi. "En iyi arkadaşın Aaron, *yalancı*."

"Sen en iyi kız arkadaşımsın," dedi Call. "İkinizin de benden nefret etmenizi istemedim. İkinize de ihtiyacım var."

Tamara tekrar konuştuğunda sesi az önceki kadar öfkeli çıkmıyordu. "Peki, sanırım sana söylemek istediğim bir daha birbirimize asla yalan söylemememizi istediğim."

"Fakat diğer insanlara hâlâ yalan söyleyebilir miyiz?" Call, Yıkım'a bakınca kurt kulaklarını oynattı.

"Ortada önemli bir konu varsa," dedi Tamara. "Fakat birbirimize ve Aaron'a yalan söylemeyece-

ğiz. Birbirimize sadece gerçeği söyleyeceğiz. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Call. Yıkım havladı.

"Call," dedi Tamara. "Küvette yalnız değil misin?"

Call iç çekti. Sadece gerçeği söylemeye söz vermesinin acısının bu kadar çabuk çıkacağını beklememişti. "Yıkım," dedi.

"Call!" dedi Tamara. "Bu çok iğrenç."

Sonra Tamara gülmeye başladı. Bir saniye sonra Call da gülüyordu.

↑≋△○◎

Tamara'nın gitmesinin ardından banyosunu bitiren Call üzerinde bornozuyla odasına döndü ve bir üniforma giydi. Ortak odaya girdiğinde Aaron'ın bir süredir orada beklediğini gördü. Temizlenmiş ve giyinmiş Aaron soluk renkli, armudu andıran bir şey yiyordu.

"O nedir?" diye sordu Call.

Aaron omuz silkti. "Büyülü mağara meyvesi. Gümüş Yıl çırak gruplarından biri yetiştirmiş.

Tadı biraz peynire, biraz elmaya benziyor. İster misin?"

Call yüzünü ekşitti. Aaron'ın arkasındaki masada tuhaf meyveden bir yığın olduğunu gördü. Ayrıca birtakım içecekler, Galeri'deki şekerlerden ve ev yapımı gibi duran birtakım ev yapımı kartlar vardı. Gözsüz bir balık cam bir kâsenin içinde yüzüyordu.

Aaron gözlerini Call'un baktığı masaya çevirdi. "Evet, bazı insanlar bizim için endişelenmişler. Sanırım bunlar 'geçmiş olsun' hediyeleri."

"Daha çok 'iyi ki döndünüz' hediyeleri," dedi Call.

Aaron gülümsedi. Birkaç dakika sonra Tamara odasından çıktı. Saçları hiç de kıvır kıvır olmamıştı: Siyah örgüleri dümdüzdü ve hepsini bir taç gibi başının üzerinde toplamıştı. Altın küpeleri kulaklarından sarkıyor, o yürüdükçe sallanıyordu. Call'a gülümsedi. Tamara'nın bunu yapmasıyla Call içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Gözlerini kaçırdı. Bunu neden yaptığını bilmese de.

Tamara ikisine, "Yemekhaneye gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Aaron büyülü mağara meyvesinden son bir ısırık aldı. Meyvenin çekirdeğini ikiye katlayıp yedi. Banyodan çıktığı için tüyleri kabarmış olan Yıkım'a baktı. Yıkım yeşil çay sabunu gibi kokuyordu ve bundan hiç de memnun değilmiş gibiydi.

"Hey, tüy topu," dedi Aaron.

Kaos Taşıyan, Demir Yıl öğrencilerinin yüreklerine korku salan kurt fırıl fırıl dönen, hüzünlü gözlerini yukarı çevirdi. Call uzanıp kurdun başını okşadı.

"Yemekhanede sana sosis bulacağız," diye söz verdi Call. "Sen de kutlama yapmayı hak ettin."

Koridora çıktıklarında Jasper'ın onları beklediğini gördüler.

"Şey, selam," dedi Jasper. "Kapınızı çalmak üzereydim ben de. Çırak grubumdaki herkes bana müthiş tuhaf bakıyor. Yani, en bir kahramanım ve bu durumun onlar için ne kadar tuhaf kaçtığını anlayabiliyorum."

"Gerçekten bir alemsin," dedi Aaron.

Jasper omuz silkti. "Neyse, yalnız başıma yemekhaneye gitmek istemedim."

Grupla beraber yürümeye başlayan Jasper,

Tamara'yla sohbete koyuldu. Jasper artık onlardan biri gibi olmaya başlamıştı ve Call bunu kötüye işaret olarak görüyordu. Diğer yandan da Jasper hiç beklenmedik bir şekilde sırrını sakladığı için Call onunla restleşemezdi.

Fakat bazen Jasper Call'a baktığında Call'un aklına Jasper'ın sırrı bir başkasına söyleme arzusunun cazibesine yenilip yenilmeyeceği sorusu geliyordu. Call, Jasper'ı kızdırırsa -Call bunu eninde sonunda yapacağından emindi; tıpkı Jasper'ın da onu kızdıracağından emin olduğu gibi- Jasper çenesini kapalı tutmaya devam edebilecek miydi? Bir başka öğrenciyi etkilemek uğruna Call'un sırrını açık etme arzusuna yenik düşer miydi?

Call boğazındaki düğümü yutarak çözdü. "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

Jasper yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Neyi söylemeyeceğim?" diye sordu.

Call'un yanıtı yüksek sesle söylemesi mümkün değildi. "O meseleyi!"

Jasper bir kaşını kaldırdı. "İşime geldiği sürece hayır."

Tamara kararlı bir sesle, "Anlaşmalıyız," dedi.

Aaron büyülü mağara meyvesinden son bir ısırık aldı. Meyvenin çekirdeğini ikiye katlayıp yedi. Banyodan çıktığı için tüyleri kabarmış olan Yıkım'a baktı. Yıkım yeşil çay sabunu gibi kokuyordu ve bundan hiç de memnun değilmiş gibiydi.

"Hey, tüy topu," dedi Aaron.

Kaos Taşıyan, Demir Yıl öğrencilerinin yüreklerine korku salan kurt fırıl fırıl dönen, hüzünlü gözlerini yukarı çevirdi. Call uzanıp kurdun başını okşadı.

"Yemekhanede sana sosis bulacağız," diye söz verdi Call. "Sen de kutlama yapmayı hak ettin."

Koridora çıktıklarında Jasper'ın onları beklediğini gördüler.

"Şey, selam," dedi Jasper. "Kapınızı çalmak üzereydim ben de. Çırak grubumdaki herkes bana müthiş tuhaf bakıyor. Yani, en bir kahramanım ve bu durumun onlar için ne kadar tuhaf kaçtığını anlayabiliyorum."

"Gerçekten bir alemsin," dedi Aaron.

Jasper omuz silkti. "Neyse, yalnız başıma yemekhaneye gitmek istemedim."

Grupla beraber yürümeye başlayan Jasper,

Tamara'yla sohbete koyuldu. Jasper artık onlardan biri gibi olmaya başlamıştı ve Call bunu kötüye işaret olarak görüyordu. Diğer yandan da Jasper hiç beklenmedik bir şekilde sırrını sakladığı için Call onunla restleşemezdi.

Fakat bazen Jasper Call'a baktığında Call'un aklına Jasper'ın sırrı bir başkasına söyleme arzusunun cazibesine yenilip yenilmeyeceği sorusu geliyordu. Call, Jasper'ı kızdırırsa -Call bunu eninde sonunda yapacağından emindi; tıpkı Jasper'ın da onu kızdıracağından emin olduğu gibi- Jasper çenesini kapalı tutmaya devam edebilecek miydi? Bir başka öğrenciyi etkilemek uğruna Call'un sırrını açık etme arzusuna yenik düşer miydi?

Call boğazındaki düğümü yutarak çözdü. "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

Jasper yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Neyi söylemeyeceğim?" diye sordu.

Call'un yanıtı yüksek sesle söylemesi mümkün değildi. "O meseleyi!"

Jasper bir kaşını kaldırdı. "İşime geldiği sürece hayır."

Tamara kararlı bir sesle, "Anlaşmalıyız," dedi.

"Kimse Call hakkında tek söz etmeyecek. Buralarda kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz."

Jasper, Tamara'ya yanıt vermedi. Yanıt vermesini sağlamak, ondan zorla söz almak mümkün değildi. Hem Jasper'dan söz alsalar da sözünü tutacağına inanmaları için hiçbir neden yoktu.

Yemekhaneye vardıklarında Call neredeyse panik halindeydi. Geç kalmışlardı. Yemekhane çoktan dolmuştu. Izgarada pişmiş soğan ve barbekü sosu kokuları yayılsa da çocukların ellerindeki tabaklar grimsi pudingler, liken ve mantarlarla doluydu. Call az önce yemek yemiş de olsa kokular ağzını sulandırdı.

İlk birkaç çırak üçünü görünce bir şeyler mırıldandılar ve herkes başını kaldırdı. Tüm yemekhane sessizliğe gömüldü. Call, Tamara ve Aaron ne yapacaklarını bilemez halde kapı aralığında dikilirken üzerlerindeki yüzlerce gözün ağırlığını hissettiler. Tanıdıkları ve tanımadıkları insanlar... *Herkes* gözlerini onlara dikmişti.

Sonra odada bir alkış koptu. Call'un tanımadığı öğrenciler ıslık çalıyor, alkış tutuyor, sıraların

üzerine çıkıyor ve şarkılarla, bağırışlarla savaşın bittiğini söylüyorlardı.

Usta Rufus ustaların masasının üzerine çıkmış, herkesin tepesinde dikiliyordu. Ellerini çırpmasıyla aniden salon sessizleşti. Öğrencilerin ağızları hâlâ oynasa da ve bir kısmı alkışı sürdürse de artık sadece Usta Rufus'un sesi işitiliyordu.

"Bugün Meclis'in tarihinde neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir zafer kazanan dört öğrencimizin Magisterium'a dönüşlerini kutluyoruz," dedi. "Jasper de Winter, Tamara Rajavi, Makar'ımız Aaron Stewart ve *en yeni* kaos büyücümüz Callum Hunt. Lütfen onları bir kez daha içtenlikle karşılayın."

Bozulan sessizliğin yerini sağır edici bir alkış tufanı aldı.

"Kendisini ve yardakçılarını ölümsüz kılmanın yollarını arayan Ölümün Düşmanı, ölümü yenen o adam artık ölümle tanıştı. Bu büyücüler neslinde bir değil iki Makar'ımız var. Buradaki her öğrenci bunun gerçekleşmesine az çok katkıda bulundu. Gerçekten şanslıyız."

İnsanlar ıslık çalıp alkış tuttu. Odanın diğer

yanından Alex Strike Call'a dağınık, kahverengi saçlarının arasından göz kırptı.

"Şimdi, savaş bitse de henüz barışm sağlanmadığını anımsamalıyız. Düşman gitmiş olabilir fakat yardakçıları hâlâ iş başında. Hâlâ gerçekleşmesi gereken savaşlar var ve Magisterium'un büyücüleri olarak bu savaşlarda çarpışmak sizin işiniz."

Bu kez alkış biraz daha cılız çıkmıştı.

Call'un içi karardı. *Usta Rufus haklı,* diye düşündü. *Hatta sandığından da haklı.*

"Şimdi. Call, Tamara, Aaron ve Jasper..." Rufus dördüne doğru döndü. "Bilekliklerinizi kaldırın. İçlerinde yeni bir taş bulacaksınız. Magisterium'un davası boyunca kazanılan en büyük zaferleri temsil eden bir taş bu, bir tanzanit."

Call bileğini havaya kaldırıp baktı. Doğruydu. Bileğinde mor-mavi bir taş parıldıyordu. Yanında da bir başka yeni taş vardı. Yeni konumunu; bir Makar, bir kaos büyücüsü olduğunu belli eden siyah bir taş.

Jasper yumruğunu havaya kaldırıp coşkuyla haykırdı. Bir anda salon bağıran insanlarla doldu: *"Düşman öldü! Düşman öldü!"*

Sadece Tamara ve Aaron kalabalıkla birlikte tezahürat yapmıyordu. İkisi Call'a bakıyordu; Tamara endişeyle, Aaron ise huzursuzca. Call gerçeği bilenlerin sadece onlar, Jasper ve Alastair olduğunu düşündü. Düşman eskiden olduğundan daha ölü değildi. Biri bir canavarı kendisi o canavarken öldüremezdi.

Rufus ellerini indirdi. Bu hareketiyle öğrenciler yerlerinden ayrıldılar. Herkes Call ve arkadaşlarına doğru koştu ve sırtlarını sıvazlamaya, onları Düşman ve onunla mücadeleleri hakkında soru yağmuruna tutmaya başladı. Call bir bedenler denizi içinde bir o yana bir bu yana dönüyor, dengesini korumaya çalışıyordu. Kimiya, Tamara'ya sarılmış ağlıyordu. Alex, Aaron'ın elini sıkıyordu. Sonra Call'un önünde gözleri kızarmış Celia belirdi. Celia uzanıp Call'un kolunu tuttu. Rahatlayan Call yüzünü Celia'ya çevirdi. Hiç olmazsa onun normal davranacağını düşünüyordu.

Ta ki Celia, Call'un dudaklarına kocaman bir öpücük kondurana kadar.

Call'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Call'un üzerine abanan Celia'nın gözleri ise kapandı. Bir süre

o halde kaldılar. Call insanların ikisine baktığının farkındaydı; Tamara hayrete düşerken yanında dikilen Aaron gülmeye başladı. Call, Aaron'm neye güldüğünü biliyordu: Ellerini nereye koyacağını bilemeyen Call'un su altındaki bir mürekkepbalığı gibi kollarını sallamasına.

Nihayet Celia geri çekildi. Işıldayan gözlerle, "Sen bir kahramansın," dedi. "Bunu hep biliyordum."

"Şey," dedi Call. Bir kızı ilk kez öpmüştü böylece. Demek böyle...yumuşakça bir histi öpüşmek?

Celia'nın yanakları kızardı. "Gitmeliyim," dedi ve kalabalığın arasına daldı.

Aaron, Call'un yanma gelip onu omzundan tuttu ve, "Jasper'a baksana," dedi. "Ne kasıntı."

O anda Rafe'in omuzlarında taşıdığı Jasper tezahürat yapan ve, "For He's a Jolly Good Fellow" şarkısını söyleyen öğrencilerin arasından geçerek Call ve Aaron'ın yanından geçti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Usta Rufus, Call'a işaret edip, "Affedersin," dedi. "Bir dakikalığına seni arkadaşlarından ayırmam gerek. Yani çok da meşgul değilsen."

Call utancını bastırdı. Usta Rufus, Celia'nın Call'u öptüğünü görmüş müydü? Call'a bu konuda, onu utandıracak bir şeyler mi söyleyecekti. Call ümitsizce öyle olmamasını diledi.

Usta Rufus, Call'u uzak bir köşedeki bir masaya götürdü. Bir kaya çıkıntısı masanın yemekhanenin geri kalanından görülmesini engelliyordu. Masada uzun boylu, siyah saçlı, sinekkaydı tıraşlı bir adam kıtlıktan çıkmış gibi bir tabak mantar yiyordu. Alastair'di bu.

Call başka ebeveynlerin Magisterium'a girmesine -üstelik iki kez- hiç şahit olmamıştı fakat babasının orada olmasının nedenleri epey sıra dışıydı.

Alastair, "Yemekhanede oturmayalı uzun zaman oldu," dedi. Call'un tadına bakmaya asla cesaret edemediği yeşilimsi sıvıdan kocaman bir yudum aldı. "Gençliğimin likeni bu."

"Ya, evet," dedi Call. Babasının nasıl da yumulduğuna bakılırsa yiyeceklerin bağımlılık yapıyor olabileceğini düşündü. "Bir süreden sonra tatları insana o kadar da kötü gelmiyor."

"Mmm," dedi Alastair. Yemekten son bir çatal daha alıp ayağa kalktı. "Call, burada kalamam

fakat Usta Rufus ikinizin beni uğurlamanıza razı geldi."

"Tamam," dedi Call. "Yine de hemen gitmen şart mı? Şimdi?"

"Korkarım şart. Hâlâ Meclis'te yarım kalan bazı işler var. Yanıt bekleyen bazı sorular. Kendi işlerimin düzeni de bozuldu. Fakat seninle sömestre tatilinde görüşeceğiz. O zaman doya doya konuşuruz."

Call iç çekti. Fakat babasının Magisterium hakkında söylediği onca korkunç laftan sonra oradan çabucak ayrılmak isteyişine şaşmamıştı da. Alastair Mezunlar Salonu'na uğrayıp karısının -Call onu annesi gibi görmesinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin olamıyordu- el izine bakmış mıydı acaba? Fakat bir türlü bu soruyu sormaya dili varmadı.

Birlikte sessizce Yemekhane'den çıktılar ve Magisterium'un ön kapısına giden uzun koridorlardan geçtiler. Alastair'in eli Call'un omzundaydı. Usta Rufus ikisini birkaç adım geriden takip ediyordu.

Kapı aralığına vardıklarında Alastair döndü.

Kollarını Call'a dolayıp ona sıkıca sarıldı. Babasının eliyle saçlarını yatırdığı Call bir an donakaldı. Alastair sevgisini dokunarak ifade eden bir adam olmasa da Call babasının kollarını ondan ayırıp kolundaki bilekliğe bakarken yutkunduğunu işitti. Alastair, Call'un elini nazikçe kaldırdı.

"Constantine Madden'ın bilekliğinde de bu aynı siyah taş vardı," dedi Alastair. Call bu sözlerin kendisini ne kadar ürküttüğünü belli etmedi. "Fakat şu hiçbir zaman olmadı." Alastair'in başparmağı mor-mavi taşa doğru hareketlendi. "Tanzanit. Bu taş büyük bir kahramanlığın nişanıdır. Bilekliğinde tanzanit olan tek kişi tanıdım, o da Verity Torres'ti."

"Ben kahraman değilim," dedi Call. "Fakat Constantine gibi de olmayacağım. Söz veriyorum."

Alastair, Call'un bileğini bıraktı. Yüzünde o nadir, yılık gülümsemelerinden biri belirdi. "Mezarda kalıp bizimle gelmediğinde kendini büyük bir tehlikeye attın," dedi. "Fakat yaşadığım sürece Meclis Üyesi Graves'in yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım."

Call kendisini tutamayıp gülümsedi. Alastair,

Call'un omzuna son bir kez dokundu ve çift kanatlı kapının önündeki toprak açıklıkta kendisini bekleyen uzun, siyah arabaya doğru yürümeye başladı.

Usta Rufus, Alastair'e, "Kendine dikkat et," diye seslendi.

Alastair durdu. Önce Rufus'a sonra Call'a baktı. "Sen de oğluma dikkat et."

Usta Rufus başını salladı. Ardından ikisine yarım yamalak el sallayıp arabaya bindi. Tekerleri çakıllar üzerinde gıcırdayan araç uzaklaştı.

Call yemekhaneye dönmek için arkasına döndüğünde Usta Rufus hızla elini uzatıp onu durdurdu. "Call," dedi, "konuşmamız gerek."

Call korkuyla ürpererek Usta Rufus'a doğru döndü. Alastair ona bir şeyler mi anlatmıştı yoksa? "E, tamam. Konu nedir?"

"Diğer öğrencilerin yanında söyleyemediğim bir şey var."

Call gerildi. Belli ki ortada bir sorun vardı.

"Call, Magisterium'da bir casus var. Düşman'dan yana biri olabilir bu. Büyük olasılıkla da artık Usta Joseph için çalışıyordur. Kaos büyücülerine güvenmeyen biri de olabilir pekâlâ."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demir Yıl'da büyünün kökeni hakkında verdiğim derslerden hatırlayacaksın, dünyadaki herkes Makarları bağrına basmamıştır. Bazı büyücüler kimsenin kaos büyüsüyle uğraşmaması gerektiğine, bu tür büyüyü yapabilen kişilerin durdurulması ya da öldürülmesi gerektiğine inanıyorlar."

Call bunları hayal meyal hatırlıyordu. Avrupa'da Makarlara pek de dostane yaklaşılmadığı aklına geldi. "Fakat size burada bir casus olduğunu düşündüren nedir?

"*Automotones*." Rufus ismi tiksintiyle söylemişti. "Buradaki büyücüler sizi geri getirmek için asla ölümcül bir elemental göndermezler. Hem onu biz göndermiş olsak asla içinizden birine, hatta Alastair'e zarar vermesini emretmezdik. Buradan biri onu Makar'ı öldürmesini emrederek gönderdi. O kişinin hedefindeki Aaron da olsa artık sen de bir Makar olduğun için seni de öldürmek istediğine şüphe yok."

Call ürperdi. Elementali peşlerine kim taktıysa Call'un emniyetini dert etmemişti. Bu da demek

oluyordu ki bu kişi Joseph'ın yardakçılarından biri *olamazdı*. Çünkü Joseph, Call'u kurtarmak için kendisini onun önüne atmıştı. Bu da usta Rufus'un yanılmadığı anlamına geliyordu.

"Yemekhaneye dön," dedi Usta Rufus. "Arkadaşların seni bekliyor. Derslerin başladığında geleceğini konuşmamız için bolca zaman olacak. Yarın. Vaktinde döndün, diğer Bakır Yıl öğrencilerine ikinci görevlerinde eşlik edebileceksin."

Şaşıran Call, "İkinci görev mi?" diye sordu.

Usta Rufus başını salladı. "Evet, Magisterium'un etrafındaki ormanda yedi benekli kurbağa bulmak."

"Şaka yapıyor olmalısınız!" dedi Call. "Biz Ölümün Düşmanı'nı öldürdük. Bunun bir anlamı yok mu?"

Usta Rufus yüzünde nadir görülen, küçük bir gülümsemeyle, "Elbette ki var," dedi. "Anlamı çıktığınız *ilk* görev olması. Bu yüzden diğerlerine yetişmek için telafi görevine çıkmanıza gerek olmayacak. Şimdi, gidebilirsin."

"Yarın görüşürüz," dedi Call. Parlayan kristallerin ve kaya oluşumlarının arasından Magisterium'un geçitlerine gitti; aklında bir sürü huzursuz düşünce vardı.

Biri ona, "Callum Hunt," diye seslendi.

Call'un aşina olduğu bir sesti bu. Olduğu yerde kalan Call gözlerini yukarı çevirdi ve duvarın üzerinde, tavana yakın bir noktada yarı açık gözlerle kendisini izleyen; ışıltılı kertenkeleye baktı. Warren'ın uzun dili ağzından bir kamçı gibi çıktı.

"Son, sandığından yakın *Makar*," dedi elemental.

Ardından Call'un arkasından bakakaldığı Warren hızla uzaklaştı.

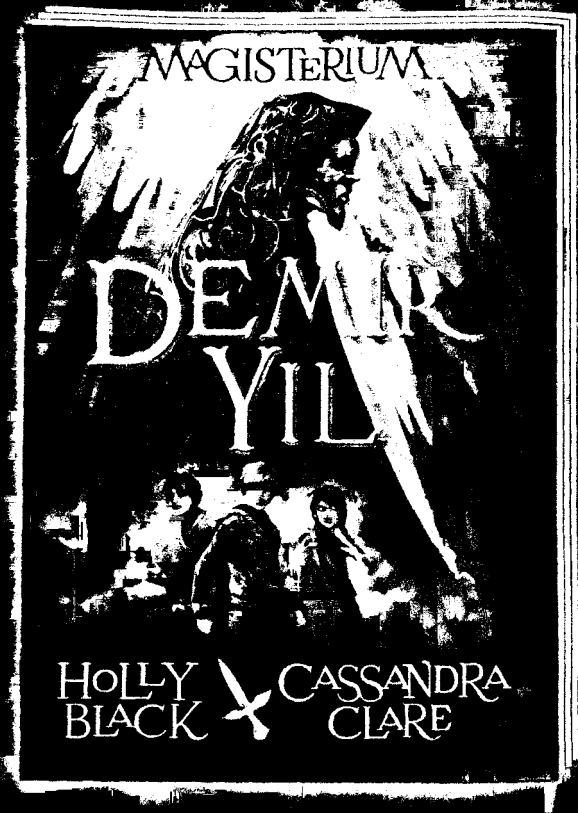
Yazarlar Hakkında

Holly Black ve **Cassandra Clare,** Holly'nin ilk imza gününde tanıştılar. O zamandan beri iki iyi dostlar ve (birçok şeyin yanı sıra) -*Yüzüklerin Efendisi*'nin çarpıcı tasvirlerinden Batman'in Gotham şehrindeki kahramanlıklarına ve klasik kılıç ve büyü destanlarından *Yıldız Savaşları*'na dek uzanan bir yelpazede- fantezi türüne besledikleri aşkları, dostluklarını pekiştirdi. İki yazar Magisterium'da birlik olup kahramanlara ve kötü adamlara, iyiliğe ve kötülüğe, seçilmiş bireylerin isteseler de istemeseler de büyük güçlere kavuşmasına dair kendi öykülerini yazmaya karar verdiler.

Holly çok satan *Spiderwick Günceleri* serisinin yazarı ve iki yaratıcısından biri olmasının yanı sıra *Doll Bones* romanıyla da Newberry Onur Ödülü'nü kazanmıştır. Cassie aralarında çok satan Ölümcül Oyuncaklar ve *Cehennem Makineleri* serilerinin de olduğu çok satan genç erişkin serilerini kaleme almıştır. Bugün iki yazar Batı Massachusetts'te, birbirlerine yaklaşık on dakikalık mesafede yaşıyor. *Bakır Eldiven*, *Demir Yıl*'la başlayan

Magisterium serisinin ikinci kitabı.

ASLA BİR BÜYÜCÜYE GÜVENME...

Çok satan yazarlar Holly Black ve Cassandra Clare, nefes kesen büyülü bir dünyanın kapılarını sizler için aralıyor!

www.de.com.tr

Doğan Egmont